

Karlova univerzita v Praze

Fakulta humanitních studií

**Dobrovolnická činnost v „Českém klubu majitelů prasátek
chovaných v domácnosti o. s.“**

Případová studie

Bakalářská práce

Praha 2012

Vedoucí práce: Ing. Inna Čábelková, Ph.D.

Autor práce: Adéla Kudláčková

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že svou bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně, s použitím odborné literatury a dalších zdrojů, které jsou řádně citovány a uvedeny v seznamu. Jako autorka uvedené bakalářské práce také prohlašuji, že jsem v souvislosti s jejím vytvořením neporušila autorská práva třetích osob. Tato práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze dne 28. června 2012

Poděkování

Touto cestou bych ráda poděkovala Ing. Inně Čábelkové Ph.D. za odborné vedení a za rady, které mi ochotně poskytla při zpracování této bakalářské práce.

Obsah

Úvod.....	8
1. Základní vymezení neziskových organizací.....	9
1.1 Definice neziskových organizací.....	9
1.2 Prostor působení neziskových organizací	9
1.3 Důvod existence neziskových organizací.....	11
1.4 Charita x filantropie.....	12
2. Dobrovolnictví v České republice	13
2.1 Altruismus vs. dobročinnost.....	14
2.2 Rozsah a organizační rámec dobrovolnictví.....	14
2.3 Satisfakce dobrovolníků	15
2.4 Motivace k dobrovolnictví	16
2.4.1 Konvenční motivace k dobrovolnictví.....	16
2.4.2 Reciproční motivace k dobrovolnictví	17
2.4.3 Nerozvinutá motivace k dobrovolnictví	17
2.5 Postoje k dobrovolnictví.....	17
3. Dobrovolníci a jejich činnost	18
3.1 Perspektivy dobrovolnické práce	19
3.1.1 Nezisková perspektiva.....	19
3.1.2 Perspektiva občanské společnosti.....	19
3.1.3 Volnočasová perspektiva	20
3.2 Motivace dobrovolníků	20
3.2.1 Psychologický přístup.....	20
3.2.2 Sociologické přístup	22
3.3 Typy dobrovolné činnosti.....	22
3.4 Způsoby získávání dobrovolníků	23
3.4.1 Aktivní přístup	23
3.4.2 Pasivní přístup.....	24
3.5 Problém udržení motivace dobrovolníků	24
3.6 Virtuální dobrovolnictví	25
4. Veřejnost, neziskové organizace a dobrovolnictví	25
4.1 Veřejné povědomí o neziskových organizacích	25
4.2 Služby neziskových organizací	26
4.3 Neziskové organizace a veřejná politika	27

4.3.1	<i>Příležitosti setkat se s aktéry rozhodovacích procesů</i>	27
4.3.2	<i>Příležitosti mobilizovat svůj vliv</i>	27
4.3.3	<i>Příležitosti zúčastnit se rozhodovací procedury</i>	28
4.4	Image neziskových organizací	28
4.4.1	<i>Participativní image NO v očích veřejnosti</i>	29
4.4.2	<i>Negativní image NO v očích veřejnosti</i>	29
4.4.3	<i>Charitativní image NO v očích veřejnosti</i>	29
4.5	Členství v neziskových organizacích	30
4.6	Co nám dobrovolnictví přináší?	30
5.	Občanské sdružení ČKMPCHVD o. s.	32
5.1	Cíle ČKMPCHVD o. s.	32
5.1.1	<i>Vyčlenění prasátek z kategorie hospodářských zvířat</i>	32
5.1.2	<i>Zázemí, informace a poradenství</i>	34
5.2	Aktivity ČKMPCHVD o. s.	34
5.3	Základní informace o chovu prasátek	35
6.	Praktická část	37
6.1	Cíle výzkumu	37
6.2	Výzkumné otázky	37
6.3	Strategie kvalitativního výzkumu	38
6.4	Respondenti	39
6.4.1	<i>Respondent č. 1: Kristina H., 26 let</i>	39
6.4.2	<i>Respondent č. 2: Pavla Š., 23 let</i>	39
6.4.3	<i>Respondent č. 3: Kamila S., 24 let</i>	40
6.4.4	<i>Respondent č. 4: Veronika K., 24 let</i>	40
6.4.5	<i>Respondent č. 5: Jan P., 36 let</i>	40
6.4.6	<i>Respondent č. 6: Helena N., 48 let</i>	40
6.4.7	<i>Respondent č. 7: Markéta H., 29 let</i>	40
6.4.8	<i>Respondent č. 8: Milan Š., 31 let</i>	41
6.4.9	<i>Respondent č. 9: Alena K., 53 let</i>	41
6.4.10	<i>Respondent č. 10: Martina K., 42 let</i>	41
7.	Analýza rozhovorů	42
7.1	Okruh otázek týkající se osobnosti dobrovolníka	42
7.1.1	<i>Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat</i>	42
7.1.2	<i>S jakým očekáváním jste si pořídil/a prasátko?</i>	43
7.1.3	<i>Naplnilo se toto očekávání?</i>	44
7.1.4	<i>Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?</i>	45

7.1.5 Kde jste se dozvěděl/a o ČKMPCHVD o. s.? Oslovil/a jste klub nebo jste byl osloven/a Vy klubem?	46
7.1.6 Jakou práci pro ČKMPCHVD o. s. vykonáváte?	47
7.1.7 Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?	48
7.2 Okruh otázek týkající se motivace dobrovolníků a přínosu ČKMPCHVD o. s.	49
7.2.1 Co očekáváte od ČKMPCHVD o. s.?	49
7.2.2 Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD o. s. prospěšný?	50
7.2.3 Uveďte důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD o. s.	51
7.2.4 Prožil/a jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD o. s.	53
7.2.5 Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD o. s. Vám osobně?	54
7.2.6 Dostáváte od ČKMPCHVD o. s. nějakou odměnu?	55
7.3 Okruh otázek týkajících se vztahu veřejnosti a ČKMPCHVD o. s.	56
7.3.1 S jakými názory na ČKMPCHVD o. s. jste se setkal/a?	56
7.3.2 Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?	57
7.3.3 Setkal/a jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo jiným nepřátelským chováním?	58
7.3.4 Setkal/a jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?	59
7.3.5 Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?	62
7.3.6 Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?	63
7.3.7 Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?	64
8. Vyhodnocení cílů výzkumu	65
8.1 Jaký je význam existence ČKMPCHVD o. s. podle jeho členů?	66
8.2 Jaká je motivace členů ČKMPCHVD o. s. k jejich dobrovolné práci pro toto sdružení?	67
8.3 Jaký je postoj veřejnosti k chovatelům prasátek a k ČKMPCHVD o. s.?	70
Závěr	73
Seznam použité literatury	74
Knižní publikace	74
Internetové zdroje	74
Použité právní normy	76

Přílohy	77
Příloha č. 1 – Otázky k rozhovoru.....	77
Příloha č. 2 – Rozhovor č. 1	79
Příloha č. 3 – Rozhovor č. 2	82
Příloha č. 4 – Rozhovor č. 3	86
Příloha č. 5 – Rozhovor č. 4	90
Příloha č. 6 – Rozhovor č. 5	94
Příloha č. 7 – Rozhovor č. 6	97
Příloha č. 8 – Rozhovor č. 7	102
Příloha č. 9 – Rozhovor č. 8	105
Příloha č. 10 – Rozhovor č. 9	108
Příloha č. 11 – Rozhovor č. 10	112

Úvod

V posledních několika letech se v České republice začal rozšiřovat chov miniprasátek jako domácích mazlíčků. I přesto, že majitelů těchto zvířat velmi rychle přibývá, pro mnoho lidí jsou prasata stále pouze synonymem špíny, zápachu a v neposlední řadě hospodářským zvířetem určeným pouze ke konzumaci. Prasátko je tvor velmi specifický a jeho výchova vyžaduje velkou dávku trpělivosti a pochopení ze strany majitelů. S tím, jak se začal tento nový trend v České republice rozšiřovat, přišly i první problémy a komplikace způsobené nedostatkem seriózních informací o problematice prasátek. Před dvěma lety byla proto třemi majitelkami prasátek založena organizace s názvem „Český klub majitelů prasátek chovaných v domácnosti o. s.“ (ČKMPCHVD o. s.), jejímž posláním je vytvářet kvalitní podmínky pro chov těchto netradičních mazlíčků a šířit mezi veřejnost informace o jejich chovu.

Aby mohl ČKMPCHVD o. s. existovat a naplňovat cíle, které si vytyčil, musí využívat dobrovolnické práce svých členů, neboť nemá žádné placené profesionální zaměstnance. V této práci se zaměřím na činnost ČKMPCHVD o. s. a jeho členů. Téma jsem si vybrala proto, že jsem sama téměř tři roky majitelkou prasátka a také členkou tohoto klubu.

Protože ČKMPCHVD o. s. je občanským sdružením, v teoretické části práce jsem se zaměřila na problematiku neziskových organizací. Představím jejich definici, prostor působení a také důvod existence. Dále se potom budu věnovat tématu dobrovolnictví v České republice a motivaci lidí k výkonu dobrovolné činnosti. V neposlední řadě objasním vztah veřejnosti k neziskovým organizacím a to, jakým způsobem jsou tyto organizace spojeny s veřejnou politikou.

Ve výzkumné části práce se zabývám kvalitativním výzkumem. Výzkumný záměr vychází ze snahy proniknout do problematiky dobrovolné činnosti v ČKMPCHVD o. s. a fungování této organizace vůbec. Prostřednictvím rozhovorů s některými členy ČKMPCHVD o. s. se snažím zjistit, co je vede k jejich dobrovolnické aktivitě a jaký užitek či prospěch jim tato práce přináší. Též se zajímám o to, jaká je vlastně činnost klubu, co je jeho posláním a s jakými názory veřejnosti přišli oslovení členové do styku.

Bude zajímavé sledovat, co motivuje majitele prasátek k tomu, aby se zapojili do dobročinné práce, která jim nepřináší žádné finanční prostředky. Vede je k této činnosti nějaký osobní prospěch nebo pouze snaha pomáhat ostatním majitelům a zájemcům o prasátka? Na základě zkušeností respondentů se také dozvím, jakou image má u laické veřejnosti ČKMPCHVD o. s. a s jakými problémy se majitelé prasat setkávají.

1. Základní vymezení neziskových organizací

1.1 Definice neziskových organizací

Definice pojmu nezisková organizace je podle S. Škarabelová (*Škarabelová, 2002*) složitá a ani odborníci v této oblasti se často nedokáží shodnout. Podle ní existuje několik charakteristik od různých autorů, avšak za komplexní a mezinárodně uznávanou je považována charakteristika nestátních neziskových organizací od profesorů Salamona a Anheiera (*Salomon, L. M., Anheier, H. K. Definding of the Nonprofit Sector. A Gross National Analysis. Manchester University Press, 1997* In: *Škarabelová, S. a kol., Když se řekne nezisková organizace: příručka pro zastupitele krajů, měst a obcí, Masarykova univerzita v Brně, Brno, 2002, str. 7*). Oba autoři považují za určující pět základních vlastností nestátních neziskových organizací:

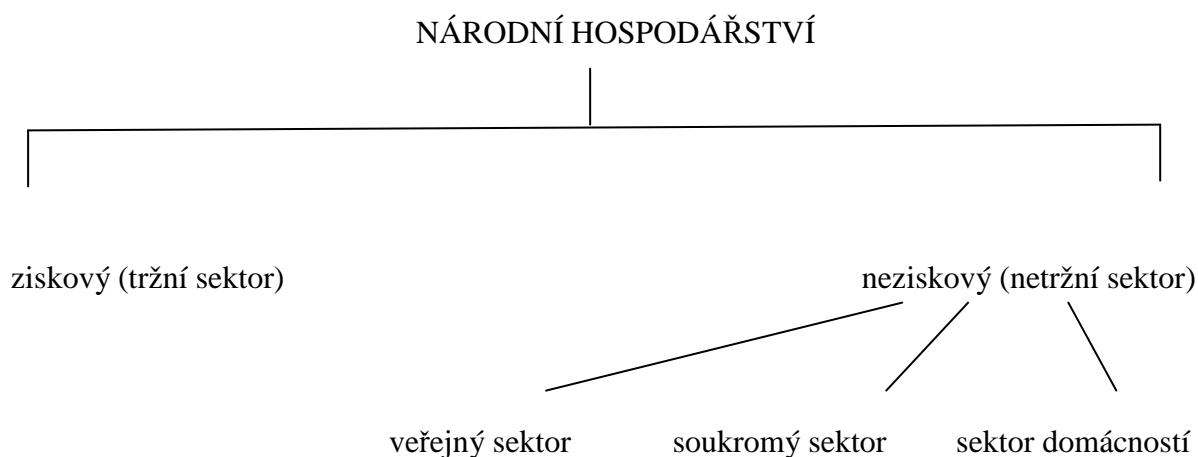
1. **institucionalizované (organized)** – mají institucionální strukturu, a to bez ohledu na to, zda jsou formálně nebo právně registrovány (*Škarabelová, 2002*).
2. **soukromé (private)** – znamená to, že jsou odděleny od státní správy. Základní struktura organizací je soukromá, nemají tedy přímou podporu státu ani se v jejich vedení nemohou nacházet žádní státní úředníci (*Škarabelová, 2002*).
3. **neziskové (non-profit)** – není zde rozdělován zisk z činností organizace mezi majitele či vedení. Pokud nezisková organizace vytvoří zisk, musí být použit na další činnost organizace a ne pro soukromé účely (*Škarabelová, 2002*).
4. **samosprávné a nezávislé (self-governing)** – neziskové organizace řídí samy sebe a nejsou řízeny nikým zvenčí. Jak už bylo řečeno v bodě 2, jsou odděleny od státní správy a nejsou jí řízeny (*Škarabelová, 2002*).
5. **dobrovolné (voluntary)** – účast na činnosti je dobrovolná, nelze k ní nikoho nutit. Dobrovolnictví je zde spojeno s výkonem neplacené práce nebo se též může organizovat formou darů (*Škarabelová, 2002*).

1.2 Prostor působení neziskových organizací

Abychom mohli pochopit, jakým způsobem neziskové organizace fungují, je dle J. Rektořika (*Rektořík, 2007*) zapotřebí znát jejich místo v rámci národního hospodářství. „Tedy vymezení mantinelů, ve kterých mohou vyvíjet svoji činnost a přitom plnit svá poslání ve

vztahu k občanské společnosti, kterou pomáhají stabilizovat, kultivovat, a ve které podporují demokratické principy jejího fungování.“ (Rektořík, J. a kol. *Organizace neziskového sektoru: Základy ekonomiky, teorie a řízení, druhé aktualizované vydání, Ekopress, Praha, 2007, str. 13*). Existuje mnoho kritérií, na jejichž základě lze členit národní hospodářství a J. Rektořík (2007) volí členění národního hospodářství podle principu financování, které je uvedeno na obrázku č. 1.

Obrázek č. 1 “Členění národního hospodářství podle principu financování“ ve zpracování J. Rektoříka (2007).

(Strecková, Y., Malý, I. a kol., *Veřejná ekonomie pro školu i praxi, Copmuter Press, Praha, 1998; In: Rektořík, J. a kol. Organizace neziskového sektoru: Základy ekonomiky, teorie a řízení. II. aktualizované vydání, Praha, Ekopress, 2007, str. 13*).

Ziskový (tržní sektor) - tato část hospodářství je financována z peněz, které byly získány subjekty tohoto sektoru z prodeje statků. Subjekty mohou statky buď přímo samy produkovat, nebo jen distribuovat. Prodávají je za tržní cenu, která je vytvořena na základě nabídky a poptávky. Z toho vyplývá, že funkcí tržního sektoru je zisk (Rektořík, 2007).

Neziskový (netržní) sektor – „je ta část národního hospodářství, ve které subjekty v ní fungující a produkuje statky získávají prostředky pro svoji činnost cestou tak zvaných přerozdělovacích procesů, jejichž principy jsou podrobně popsány a zkoumány prostřednictvím veřejných financí.“ (Rektořík, J. a kol. *Organizace neziskového sektoru: Základy ekonomiky, teorie a řízení, druhé aktualizované vydání, Ekopress, Praha, 2007, str. 14*). Cílem

tohoto sektoru je podle Rekoříka (2007) přímé dosažení užitku a to většinou v podobě veřejné služby.

Neziskový veřejný sektor (veřejný sektor) – jedná se o část neziskového sektoru, která své finanční prostředky získává z veřejných financí. Proto je také kontrolován veřejnou správou. Cílem veřejného sektoru je poskytnutí veřejné služby (Rekořík, 2007).

Neziskový soukromý sektor (třetí sektor) – financování třetího sektoru probíhá ze soukromých zdrojů – soukromých fyzických nebo právnických osob, které se rozhodly vložit své finanční prostředky do tohoto sektoru s tím, že jim tento vklad nebude přinášet žádný zisk. Není však vyloučeno, že subjekty třetího sektoru mohou dostat i příspěvek z veřejných financí. Cílovou funkcí je přímý užitek, nikoli zisk (Rekořík, 2007).

Sektor domácností – důležitost tohoto sektoru spočívá v tom, že hraje roli při formování občanské společnosti, které je důležitá pro neziskové organizace. (Rekořík, 2007).

1.3 Důvod existence neziskových organizací

Opodstatnění existence neziskových organizací vysvětluje J. Rekořík (2007) a odděluje v něm dvě základní skupiny organizací působících v neziskovém sektoru – tedy organizace působící ve veřejném neziskovém sektoru a organizace působící v soukromém neziskovém sektoru.

U organizací, které působí ve veřejném neziskovém sektoru je jejich opodstatněním podle Rekoříka (2007) především poslání, kterým je podíl na výkonu veřejné správy na úrovni státu, kraje či obce. Opodstatněním existence organizací soukromého neziskového sektoru „vychází z principu sebeřízení společnosti, což představuje schopnost určitého společenství lidí žijících a spolupracujících ve vymezeném prostoru organizovat a vzájemně usměrňovat své jednání.“ (Potůček M. a kol. *Zrod teorie veřejné politiky v ČR. Prah, FSC UK, 1994* In: Rekořík, J. a kol. *Organizace neziskového sektoru: Základy ekonomiky, teorie a řízení. II. aktualizované vydání, Ekopress, Praha, 2007, str. 23*). Hlavním důvodem, proč se lidé sdružují v neziskových soukromých organizacích, je podle názoru Rekoříka (2007) možnost podílet se na veřejné politice v rámci občanské společnosti. Svoboda sdružování je potom podle něho jednou z typických svobod, které najdeme v každém demokratickém státě.

J. Rekořík (2007) dále uvádí několik bodů, v nichž shrnuje opodstatnění svobody sdružování (Rekořík, 2007):

1. *Svoboda sdružování je vyrovnávacích závažím principu demokracie: sdružení vytváří jakousi hradbu, která má sloužit proti zneužívání moci (Rektořík, 2007).*
2. *Svoboda sdružování jako forma účasti na moci: účast na moci formou volebního práva je považována za nedostačující, a proto bylo nutné hledat jiné způsoby, jak se mohou občané zapojit do výkonu moci. Soukromé neziskové organizace jsou zprostředkovatelem mezi vůlí občanů a službami státu. Stát může určitou část své moci svěřit do výkonu soukromých sdružení (princip subsidiarity). Jedná se například o rybářská a myslivecká sdružení nebo profesní komory (Rektořík, 2007).*
3. *Svoboda sdružování jako podpora ostatních svobod: Aby mohla být většina občanských svobod vykonávána, musí existovat svoboda sdružování. Například, aby mohla existovat svoboda tisku, musí se občané sdružovat za účelem vydávání časopisu (Rektořík, 2007).*
4. *Svoboda sdružování jako faktor společenských novot: Soukromé neziskové organizace jsou spojeny s aktuálními potřebami občanů, zatímco stát může na požadavky svých občan reagovat se zpožděním. Neziskové organizace jsou faktorem inovace a akce dobrovolného sdružení předchází akci státu (Rektořík, 2007).*
5. *Svoboda sdružování jako faktor výchovy občanů: Občané jsou v neziskových organizacích motivováni ke společným a veřejně prospěšným potřebám a cílům. Učí své členy občanské uvědomělosti (Rektořík, 2007).*
6. *Svoboda sdružování jako prostředek obrany a podpory: Členové neziskových organizací nejsou vedeni pouze k tomu, aby podporovali a pěstovali altruismus, ale mnoho z nich také usiluje o řešení problémů, které jsou jim vlastní. Např. může jít o snahu utvářet postup v rozvoji jejich organizace nebo řešit její poslání a cíle. Někteří lidé zde hledají podporu pro své osobní záležitosti. (Rektořík, 2007).*

1.4 Charita x filantropie

Opodstatnění existence neziskových organizací, jak tvrdí Rektořík (2007), nelze vysvětlovat jen v kontextu svobody sdružování, neboť důležitou roli zde hraje podle něj vztah pojmů neziskovost a filantropie, popř. charita.

Slovo charita vychází z latinského slova *caritatem* a, jak uvádí Rektořík (2007), označuje se jím křesťanská láska. Dříve byly charitativní organizace především vyjádřením dobročinnosti a velkodušnosti jednotlivce nebo státu (Rektořík, 2007).

Podle názoru Rektoříka (2007) je více ovšem s dnešními neziskovými organizacemi spjat termín filantropie, který pochází z řečtiny a znamená lásku k lidem. Filantropii Rektořík (2007) vysvětluje jako snahu pomáhat, která je motivována právě láskou k lidem (láskou k bližním). V České republice jsou podle něj organizace, které stojí na základech filantropie, nazývány neziskové, nestátní nebo nevládní. To proto, že nejsou řízeny státem. Jak dále J. Rektořík (2007) uvádí, organizace jsou financovány z prostředků dobrovolných dárců a vychází z toho, že si jejich vznik přejí samotní občané, nikoli stát.

Rektořík (2007) také tvrdí, že během let dostává filantropie jiný obsah a směr. V dřívějších dobách byly podle něj aktivity zaměřovány především na řešení problému chudoby a oprávněnost tohoto problému potvrzovala jak církev, tak stát. V dnešní době jsou, jak Rektořík (2007) potvrzuje, aktivity filantropie mnohem pestřejší a jsou především vyjádřením postoje určité skupiny lidí k některému z veřejných problémů.

Dalším novým aspektem v otázce filantropie je pro Rektoříka (2007) to, že potenciální dárce již nevede k jejich dobrovolné pomoci jen „láska k bližnímu“, ale také daňové a jiné pobídky od státu. Stát tedy dle něj začíná ovlivňovat chování filantropických subjektů prostřednictvím legislativy a dochází k neustále širší spolupráci mezi filantropickými institucemi a státem. (Rektořík, 2007). „Zjednodušený závěr zní, že filantropické instituce (obecně jde o organizace neziskové) potřebují ke své kvalitní činnosti prostředky z veřejných rozpočtů, zatímco stát potřebuje jejich kreativitu a flexibilitu při řešení společenských problémů.“ (Rektořík, J. a kol. *Organizace neziskového sektoru: Základy ekonomiky, teorie a řízení. II. aktualizované vydání, Ekopress, Praha, 2007, str. 27*).

2. Dobrovolnictví v České republice

Podstata dobročinnosti (resp. filantropie) je podle P. Friče (2001) tvořena dárcovstvím a dobrovolnictvím, které mají v dnešní době podobu masově organizované činnosti. Frič (2001) si všímá, že z dobročinnosti se, zvláště v poslední době stává velký fenomén, jehož sociální a ekonomický význam stále roste a myslí si, že by se měl pojem dobročinnost odlišovat od pojmu altruismus, který je také v souvislosti s dárcovstvím a dobrovolnictvím používán.

Pavol Frič se ve své knize *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice* opírá o výzkum provedený v letech 1999 – 2000 (Frič, 2001). Ten byl realizován Nadací rozvoje občanské společnosti (NROS) a Agenturou neziskového sektoru (AGNES). Projekt se týkal výzkumu dárcovství a dobrovolnictví v České republice. V této bakalářské práci budu mimo jiné čerpat i z knihy P. Friče (Frič, P. a kol. *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES, NROS a AGNES, Praha, 2001*), resp. z výše uvedených výzkumů, přičemž budu chtít zjistit, jak se změnilo dobrovolnictví a práce samotných dobrovolníků od doby, kdy byly výzkumy realizovány.

2.1 Altruismus vs. dobročinnost

Podle Miroslava Petruska (*Velký sociologický slovník, Karolinum, Praha, 1996, In: Frič, P. a kol. Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES, NROS a AGNES, Praha, 2001, str. 13*) má slovo altruismus více významů. „Je to morální princip předpisující potlačit vlastní egoismus nebo také nezištná služba bližnímu, ochota obětovat vlastní zájem ve prospěch jiných, mravní princip, podle něhož je blaho jiného a on sám mravně důležitější než mé vlastní já a vlastní blaho, resp. reálné chování založené na těchto principech nebo jim odpovídající.“ (*Velký sociologický slovník, Karolinum, Praha, 1996, str. 51, In: Frič, P. a kol. Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES, NROS a AGNES, Praha, 2001, str. 13*). Altruismem tedy Frič (2001) rozumí chování, které se zaměřuje na kohokoli mimo nositele, což je podle něho hlavní rozdíl mezi altruismem a dobročinností. Dobročinnost je sice také chováním, které se zaměřuje na ostatní a nikoli na svého nositele, ale je orientováno na ty, kteří stojí mimo rodinu nositele (Frič, 2001). Druhý rozdíl, který Frič (2001) vidí, pak je to, že pod pojem dobročinnost patří i organizovaná společenská činnost, která je zabezpečena institucemi (tj. neziskovými organizacemi). Autor (Frič, 2001) také upozorňuje, že altruismus nemá tento institucionální charakter.

2.2 Rozsah a organizační rámec dobrovolnictví

V éře socialismu byla podle Friče (Frič, 2001) dobrovolnická činnost rozvinutá, nešlo však většinou o práci pro neziskové organizace, ale o zideologizovanou dobrovolnou práci ve prospěch socialistického režimu a většina lidí tak občas musela pracovat bez nároku na mzdu. Většina lidí se tak k této dobrovolné práci dnes nehlásí, podle Fričem zmiňovaného výzkumu ji přiznává 22% (Frič, 2001) respondentů. To vše mělo za následek, že se po roce 1989 věnovalo dobrovolnické práci pouze 16% obyvatel (Frič, 2001).

Výzkum (Frič, 2001) dále zjistil, že nejvíce dobrovolníků, konkrétně 58% (Frič, 2001) se věnuje činnosti v občanském sdružení, což je i případ této bakalářské práce. Na dalších místech se umístily církve, obecně prospěšné společnosti a nadace. Z výzkumu (Frič, 2001) je dále patrné, že informace o možnostech dobrovolnické práce jsou šířeny především neformální cestou. Informace byly získány v první řadě od příbuzných (55% - Frič, 2001), od neziskových organizací, jimiž jsou tito lidé přímo členy (52% - Frič, 2001). Dále pak od lidí, kteří jsou členy jiných neziskových organizací (40% - Frič, 2001) a v neposlední řadě také od kolegů ze zaměstnání (23% - Frič, 2001). Svou roli zde hrají také různé propagační materiály a brožury neziskových organizací, které dokázaly oslovit 22% (Frič, 2001) dobrovolníků. Naopak z výzkumu (Frič, 2001) vyplývá, že v této době nebyl téměř patrný vliv médií a internetu.

2.3 Satisfakce dobrovolníků

Výzkum (Frič, 2001) se dále zaměřil na to, co přináší dobrovolníkům jejich práce. Většina dotazovaných (95% - Frič, 2001) zde uvádí, že mají pocit smysluplné práce. Dále podle dobrovolníků dokáže dobrovolnická práce posilovat sebevědomí (77% - Frič, 2001) a také pomáhá vyplňovat volný čas vhodnou činností (71% - Frič, 2001). 63% respondentů (Frič, 2001) tvrdí, že si díky dobrovolnictví udržují správné pracovní návyky. Nejméně odpovědí potom bylo ze společenské sféry, kdy se 45% (Frič, 2001) lidí domnívá, že jim jejich činnost přináší uznání a prestiž ve společnosti.

Výsledky satisfakce z citovaného výzkumu (Frič, 2001) dokládají, že práce neziskových organizací s dobrovolníky je na dobré úrovni a stále se zlepšuje. Výzkum (Frič, 2001) se zaměřil i na to, jak jsou dobrovolníci spokojeni se zabezpečením a organizací své práce ze strany organizací. Na otázku „Co vám vadí na vaší dobrovolné práci?“ odpovědělo 48% (Frič, 2001) respondentů, že by se jejich práce dala lépe organizovat. Mnoho lidí (21% - Frič, 2001) si také myslí, že jejich práce pro organizaci je nedocenená. Mezi další výhrady patřilo, že dobrovolníci nedělají to, co je baví (14% - Frič, 2001), nebo se od nich očekává příliš mnoho (12% - Frič, 2001). Dokonce se ve výzkumu (Frič, 2001) objevily i takové případy, které dokládají, že i dnes existuje určité procento neautentické dobrovolnické práce, protože 5% (Frič, 2001) dotazovaných se přiznalo, že jsou do této práce někým tlačeni.

2.4 Motivace k dobrovolnictví

Motivace k dobrovolnictví je velmi rozmanitá a mnoho lidí má hned několik důvodů pro rozhodnutí k dobrovolné práci. Mezi nejčastější důvody, které byly výzkumem (Frič, 2001) zjištěny, patří důvěryhodnost organizace (93% - Frič, 2001) a dále přesvědčení, že dobrovolná práce může pomoci šířit dobrou myšlenku (91% - Frič, 2001). Mezi další důležité aspekty motivace patří snaha o uplatnění vlastních dovedností a znalostí (76% - Frič, 2001), navazování nových vztahů a poznávání zajímavých lidí (76% - Frič, 2001), přesvědčení o tom, že dobrovolnická práce by měla být běžnou součástí života lidí, jako jsou oni (75% - Frič, 2001) nebo možnost získávat nové zkušenosti a dovednosti (74% - Frič, 2001). Pro mnoho lidí je také motivací pocit, že pomáhají lidem, které osobně znají (74% - Frič, 2001), nebo byli osloveni někým, kdo již pro organizaci dobrovolnickou činnost vykonával (74% - Frič, 2001).

Nejméně potom na motivaci působí náboženské přesvědčení (30% - Frič, 2001) a prožitá obtížná rodinná situace (36% - Frič, 2001). Motivace na základě příkladu u příbuzných či známých hrála roli v 38% (Frič, 2001).

Velmi důležitým se ukázal přímý kontakt neziskových organizací s jejich dobrovolníky, neboť většina (89% - Frič, 2001) z těch, kteří vykonávají dobrovolnou činnost, byla oslovena přímo organizací a jen 11% (Frič, 2001) dobrovolníků oslovilo organizaci samo s nabídkou své práce.

Na základě vyhodnocení odpovědí dobrovolných pracovníků stanovuje Frič (2001) tři základní typy motivace k dobrovolnictví. Tyto tři typy se podle něj vzájemně prolínají, ale u každého má některý z těchto typů vždy dominantní postavení.

2.4.1 Konvenční motivace k dobrovolnictví

„O konvenční motivaci mluvíme v případě, že dobrovolníka vedly k dobrovolné práci buď morální normy nejbližšího okolí, nebo obecná neformální společenská pravidla chování, nejčastěji obojí.“ (Frič, P. a kol. *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES, NROS a AGNES, Praha, 2001, str. 67*). Konvenční motivace je hlavní u 41% (Frič, 2001) dobrovolníků. Tito dobrovolníci podle Friče (2001) často preferují své náboženské přesvědčení a imponují jim vzory dárcovských aktivit mezi jejich příbuznými či známými. Konvenční motivaci pak podle něj častěji nacházíme u lidí starších šedesáti let a opírá se především o představu správného způsobu života a také o dodržování křesťanské morálky (Frič, 2001).

2.4.2 Reciproční motivace k dobrovolnictví

Frič (2001) tvrdí, že u tohoto typu motivace dochází k tomu, že dobrovolník ve své práci hledá to, co je užitečné pro něj osobně. Jde podle něho především o spojení pocitu dobře vykonané práce, která je užitečná jak pro jiné, tak pro vlastní prospěch jednotlivce (Frič, 2001). Zde je z pohledu Friče (2001) pro dobrovolníky typická snaha navázat kontakty s novými lidmi a uplatnit své dosavadní znalosti a zkušenosti prací pro společnost. Reciproční motivaci k dobrovolnictví nalézáme především u mladších lidí do třiceti let a je dominantním typem u 37% (Frič, 2001) dobrovolně pracujících.

2.4.3 Nerozvinutá motivace k dobrovolnictví

Pro tento typ motivace je, jak Frič (2001) tvrdí, u dobrovolníků rozhodující důvěra v danou neziskovou organizaci a pocit, že při své práci budou mít možnost šířit dobrou myšlenku, se kterou se ztotožňují. Důležité je pro ně podle něj také přesvědčení, že jejich práce je smysluplná a že něco užitečného přináší (Frič, 2001). Nerozvinutá motivace byla dominantní v nejmenším počtu případů, konkrétně u 23% (Frič, 2001) dobrovolníků, a to především u střední a starší generace ve věku od 46 do 60 let.

2.5 Postoje k dobrovolnictví

V důsledku ideologizace dobrovolnické práce za minulého režimu jsou postoje k dobrovolnictví v České republice stále podle Friče (2001) tímto režimem ovlivněny. Velké procento lidí (70% - Frič, 2001) se domnívá, že dobrovolnická práce nahrazuje úlohu státu, který v některých oblastech selhává. Podle těchto lidí by nebylo dobrovolnictví potřeba, pokud by stát správně plnil svou úlohu ve společnosti. Až 76% (Frič, 2001) respondentů se potom domnívá, že problémy na regionální úrovni by měly řešit obce a jejich úřady, protože pravomoci dobrovolníků nejsou tak velké a mnoho nezmůžou.

V době výzkumu tedy byly postoje k dobrovolnictví v České republice velmi skeptické a více jak polovina dotazovaných (52% - Frič, 2001) neviděla jeho roli v moderní společnosti nijak příznivě. Vyskytly se dokonce i názory (34% - Frič, 2001), že lidé, kteří pracují zadarmo pro nějakou prospěšnou věc, jsou spíše k smíchu a svým dobrovolnictvím nevzbuzují respekt ani úctu.

S optimističtější pohledem se výzkum (Frič, 2001) setkal pouze v politické oblasti, kde lidé vnímali dobrovolnictví jako možnost, s jejíž pomocí se mohou zapojit do politiky a působit tak aktivně v demokratické společnosti.

3. Dobrovolníci a jejich činnost

Definovat dobrovolnictví je podle slov P. Friče a T. Pospíšilové (2010) značně složité, i když na toto téma byla vypracována řada výzkumů a neexistuje podle nich žádná přesná definice, která by byla brána jako jediná přijímaná. „Nicméně podle Dekkera a Halmana najdeme v různých definicích minimálně tři společné prvky: dobrovolnictví je nepovinné, neplacené a je ve prospěch druhých.“ (Dekker P., Halman L. *Volunteering and Values: An Introduction*. In Paul Dekker, Loek Halman (eds.). *The Values of Volunteering. Cross-Cultural Perspective*. New York: Kluwer Academic/ Plenum Publishers, 2003, In: Frič, P., Pospíšilová T. a kol. *Vzorce a hodnoty dobrovolnictví v české společnosti na začátku 21. století*, AGNES, Praha, 2010, str. 9). Dekker a Halman nachází však ještě jeden, méně často uváděný prvek, kterým je organizační kontext (podle Frič, Pospíšilová; 2010).

Svobodná volba dobrovolnictví patří podle Friče i Pospíšilové (Cnaan, R. A., Handy F., Wadsworth, M. *Defining who is a wounteer: Conceptual and empirici considerations, Nonprofit and Voluntary Secor Quarterly* 23, 1996, In: Frič, Pospíšilová; 2010) ke všem zkoumaným definicím, avšak nemusí to platit vždy, protože některé dobrovolnické činnosti mohou obsahovat určitou míru donucení. Jedná se dle nich například o komunitní služby místo výkonu trestu ve vězení nebo v případě nezaměstnaných, kteří se prostřednictvím dobrovolnictví reintegrují na trh práce. Frič a Pospíšilová (2010) dále tvrdí, že dobrovolnická činnost je také povinná ve státech s komunistickým režimem tak, jako byla povinná v éře socialismu v českých zemích.

Jedním z nejrozporuplnějších témat v oblasti neziskových organizací je pro Friče a Pospíšilovou (2010) odměňování dobrovolníků. Dobrovolnictví bez jakékoli odměny není podle nich v dnešní době příliš běžné, často organizace proplácí svým dobrovolníkům cestování a další náhrady spojené s jejich činností, nebo drobné dárky, přičemž tyto dárky a odměny bývají výrazem uznání (Frič, Pospíšilová; 2010).

Dalším velmi diskutovaným faktem Friče a Pospíšilové (2010) je to, na koho má být dobrovolnická činnost zaměřena a komu má „sloužit“. U některých definic jsou podle nich vyloučeny aktivity, které se dotýkají okruhu blízkých příbuzných dobrovolníka. Další definice, jak Frič a Pospíšilová (2010) tvrdí, dokonce připouštějí jen dobrovolnictví, jež je obecně prospěšné. Vylučují z něj tedy například volnočasové aktivity - sport, kultura, rekreace (Dekker P., Halman L. *Volunteering and Values: An Introduction*. In Paul Dekker, Loek Halman (eds.). *The Values of Volunteering. Cross-Cultural Perspective*. New York:

Kluwer Academic/ Plenum Publishers, 2003, In: Frič, P., Pospíšilová T. a kol. Vzorce a hodnoty dobrovolnictví v české společnosti na začátku 21. století, AGNES, Praha, 2010)

3.1 Perspektivy dobrovolnické práce

Frič a Pospíšilová (2010) tvrdí, že oblastí, ve kterých mohou dobrovolníci působit, je nepřeborné množství, proto nelze tento fenomén obsáhnout z jedné perspektivy. „Přikláníme se k názoru, že perspektivy (přístupy ke) zkoumání dobrovolnických aktivit lze smysluplně řadit do tří širokých kategorií (Lyon et al., 1998; Rochester, 2006, s. 4; Rochester et al., 2010, s. 10 – 15), které zahrnují více teorií a koncepcí, z nichž každá postihuje jenom určitý segment či dimenzi dobrovolnictví.“ (Frič, P., Pospíšilová T. a kol. Vzorce a hodnoty dobrovolnictví v české společnosti na začátku 21. století, AGNES, Praha, 2010, str. 13). Dále Frič a Pospíšilová (2010) představují tři základní perspektivy dobrovolnické práce:

3.1.1 Nezisková perspektiva

U této perspektivy je podle Friče a Pospíšilové (2010) nahlíženo na dobrovolnou práci jako na neplacenou činnost a ušlechtilý akt, kde se zdůrazňují hodnoty altruismu a láskou k bližnímu. Frič a Pospíšilová (2010) také tvrdí, že zde nacházíme důraz na vliv formálních institucí – např. vláda a veřejná správa. „Vznik dobrovolnictví jako aktivity neoddelitelně spojené s existencí neziskových organizací vysvětluje jako reakce lidí na jejich institucionální prostředí.“ (Frič, P., Pospíšilová T. a kol. Vzorce a hodnoty dobrovolnictví v české společnosti na začátku 21. století, AGNES, Praha, 2010, str. 15). Na dobrovolníky je z pohledu Friče a Pospíšilové (2010) nahlíženo jako na nástroj, který uspokojuje poptávku ostatních občanů po veřejných statcích. Těchto veřejných statků se podle nich lidem nedostává z důvodu selhávání producentů služeb, a proto je musí zastoupit dobrovolníci (Hansman, 1987; Powel 1987, Weisbrod, 1977, In: Frič, Pospíšilová, 2010).

3.1.2 Perspektiva občanské společnosti

V tomto případě je Fričem a Pospíšilovou (2010) na dobrovolníky nahlíženo jako na ty, kdo řeší sociální problémy, bojuje s nespravedlností a za práva znevýhodněných občanů. Dobrovolnickou činnost chápou jako účast na veřejném životě (Cohen, J. and Arato, A. *Civil Society and Political Theory, Massachusetts, MIT Press, 1999* In: Frič, Pospíšilová, 2010). Tato perspektiva podle Friče a Pospíšilové (2010) zdůrazňuje komunitní život a soustředí se spíše na menší členské organizace.

3.1.3 Volnočasová perspektiva

Jak již název napovídá, jde dle Friče a Pospíšilové (2010) o dobrovolnictví jako způsob trávení volného času a pojetí této perspektivy vychází z práce sociologa Roberta Stebbinse (*Stebbins, R. Leisure Reflections... No. 13. The Serious Leisure Perspective, LSA Newsletter No. 75, 2006, In: Frič, Pospíšilová, 2010*). Stebbins rozlišuje tři základní druhy trávení volného času (*Frič, Pospíšilová; 2010*):

- seriózní volnočasové aktivity
- příležitostné aktivity
- projektové aktivity

Jak Frič a Pospíšilová (2010) udávají, tyto druhy se liší podle náročnosti a času, který aktivita zabírá. Nezáleží podle nich na tom, o jakou aktivitu se jedná, např. sem můžeme zařadit dobrovolnickou činnost stejně jako chov holubů. Nejnáročnější jsou z pohledu Friče a Pospíšilové (2010) seriózní volnočasové aktivity a ty také zabírají nejvíce času. U těchto aktivit podle jejich slov můžeme také nalézt seberealizaci a způsob života. Z těchto informací je vidět, že dobrovolnická činnost může být vykonávána jako seriózní (dobrovolnická kariéra), příležitostná (např. rozdávání letáků, vylepování plakátů) nebo projektová (např. průvodce na hradě opravovaném či spravovaném sdružením dobrovolníků) - (*Frič, Pospíšilová; 2010*).

3.2 Motivace dobrovolníků

Každý dobrovolník má podle tvrzení Friče a Pospíšilové (2010) ke své práci nějaké důvody a jeho ochota podílet se na dobrovolnických aktivitách se odvíjí od hodnot, které těmto aktivitám sám přisuzuje. Frič a Pospíšilová (2010) si myslí, že společnost kalkuluje s tím, že každý člověk jedná racionálně – tedy preferuje takové chování a jednání, které mu přináší určitý zisk. Při zkoumání motivace dobrovolníků nachází Frič s Pospíšilovou (2010) dva přístupy, které jsou v literatuře zabývající se dobrovolnictvím uplatňovány – psychologický a sociologický:

3.2.1 Psychologický přístup

„Psychologický přístup vyzdvihující roli osobních vlastností altruistické osobnosti (*Bierhoff, Klein, Kramp, 1991; Eisenberg et al., 1989; Galston, 1993; Krebs, Van Hesteren, 1992; Piliavin, Charng, 1990*) navazoval na tradici, která dobrovolníka definovala jako člověka, jenž

by díky své vrozené empatii vůči jiným měl mít nezištnou, tj. altruistickou motivaci.“ (Frič, P., Pospíšilová T. a kol. *Vzorce a hodnoty dobrovolnictví v české společnosti na začátku 21. století*, AGNES, Praha, 2010, str. 105). Svým altruismem se potom podle Friče a Pospíšilové (2010) dobrovolník liší od lidí, kteří dělají stejnou či podobnou práci za peníze. Tato altruistická motivace je dle nich dána lítostí nad osudem jiných lidí (popř. zvířat) a láskou k bližnímu. Dobrovolníci mají, jak Frič s Pospíšilovou (2010) tvrdí, „sociální citění“, empatii a soucit s ostatními. Altruistická motivace proto bývá označována i jako motivace emocionální (Frič, Pospíšilová; 2010).

Frič s Pospíšilovou (2010) upozorňují, že pokud zkoumáme altruistické chování, musíme se ptát, zda je možné, aby dobrovolník za svou práci opravdu nic nepožadoval. Zde je podle nich důležité si uvědomit, že dobrovolníci sice nezískávají při své práci plat, ale jsou „odměňováni“ novými zkušenostmi, znalostmi, získávají kvalifikaci a také respekt od mnoha lidí a v neposlední řadě je pro dobrovolníka odměnou pocit uspokojení z altruistického chování (Frič, Pospíšilová; 2010).

Podle některých vědců je ale možné najít v dobročinném chování i sobectví, protože každý dobrovolník, jak již bylo řečeno, za svou práci něco získává, může vědomí tohoto zisku být určitou motivací k dobrovolnické činnosti (Frič, Pospíšilová; 2010). Frič a Pospíšilová (2010) si také myslí, že pokud se člověk stará o něčí blaho, může očekávat, že mu bude jeho dobro nějakým způsobem oplaceno. Tímto oplacením autoři myslí jak symbolické odměny od společnosti či komunity, tak stejná míra altruismu ze strany ostatních. Člověk tedy podle Friče s Pospíšilovou (2010) věří, že pomůže-li dnes někomu, může někdo v budoucnu pomoci jemu. Tuto tezi potvrzují také psychologové zkoumající motivaci dobrovolníků, kteří nejsou ochotni připustit osobnost dobrovolníka „jako světce“. Podle nich neexistuje jen „dobrovolník světec“ nebo jen „dobrovolník egoista“ (Frič, Pospíšilová; 2010). „Egoisticky motivovaný dobrovolník sice v dobrovolnické činnosti vidí nástroj k dosahování svých osobních zájmů, ale zároveň činí dobro i pro druhé.“ (Frič, P., Pospíšilová T. a kol. *Vzorce a hodnoty dobrovolnictví v české společnosti na začátku 21. století*, AGNES, Praha, 2010, str. 107). Dobrovolník tedy podle této teze přemýšlí tak, že mu práce ve prospěch druhých přinese zisky, které očekává (Frič, Pospíšilová; 2010). Egoisticky motivovaný dobrovolník potom chápe svoji práci jako dobré spojení svého vlastního prospěchu s dobročinností, a jak dále tvrdí Frič s Pospíšilovou (2010), vlastním prospěchem většina dobrovolně pracujících chápe navazování vztahů s novými lidmi, získávání nových zkušeností nebo navazování partnerských vztahů a zřídka kdy je podle nich tímto prospěchem myšlena finanční odměna.

3.2.2 Sociologický přístup

Druhým přístupem, zmiňovaným Fričem a Pospíšilovou (2010), ve zkoumání motivace dobrovolníků je přístup sociologický, který vychází z předpokladu, že motivace k dobrovolnictví je sociálně podmíněna a je důležité, v jaké sociální situaci se dobrovolník nachází. I zde najdeme podle těchto dvou autorů zmínku o sobecké motivaci. Dobrovolníci jsou podle sociologů motivováni především společenskou odměnou za jejich úsilí a občanské ctivosti (Frič, Pospíšilová; 2010).

Frič s Pospíšilovou (2010) zmiňují, že dobrovolníci tvoří specifickou společnost, která si vytváří vlastní síť norem a praktik. „Z toho plyne základní „normativistický“ pohled sociologie na sociální motivaci dobrovolníků, jehož tradice sahá až ke klasickým dílům Augusta Comta a Émile Durkheima.“ (Frič, P., Pospíšilová T. a kol. *Vzorce a hodnoty dobrovolnictví v české společnosti na začátku 21. století*, AGNES, Praha, 2010, str. 108). Podle normativistického pohledu, který Frič s Pospíšilovou (2010) zmiňují, vychází dobrovolnictví ze socializace jedinců do skupin, protože dobrovolník nachází ve své činnosti možnost dostat se do určité společnosti a být její součástí. Účast na aktivitách komunity je také otázkou prestiže a pověsti, kterou člověk v dané komunitě získá (Frič, Pospíšilová; 2010). Jedním z nejvýraznějších motivů k dobrovolné práci je podle Friče a Pospíšilové (2010) potom žádost od členů společnosti nebo komunity, které je člověk členem, případně žádost přátel či známých. Tito autoři pak dále tvrdí, že participace na dobrovolných aktivitách přináší člověku pocit soudržnosti se skupinou, společenskou prestiž a možnost sdílet společnou identitu s lidmi, kteří jsou mu blízcí (Frič, Pospíšilová; 2010).

3.3 Typy dobrovolné činnosti

V následujících kapitolách bych se ráda vrátila ke knize P. Friče, který ve druhé části své publikace uvádí výsledky kvalitativního výzkumu neziskových organizací NROS a AGNES (Frič, 2001). Některá z takto získaných dat jsou pro tuto práci přínosná, proto se na ně více zaměřím.

Dobrovolná činnost je podle Friče (2001) součástí téměř většiny neziskových organizací a je pro ně značně důležitá. Protože však může mít mnoho podob, rozděluje P. Frič dobrovolnou činnost do tří typů (Frič, 2001):

Typ 1: Organizace má jen malý počet zaměstnanců a na dobrovolnících je tak závislá. Nemohla by bez nich naplňovat své cíle. Jedná se například o humanitární nebo ekologické organizace (Adra, Člověk v tísni, Greenpeace). Některé organizace by bez svých dobrovolníků nemohly pořádat příležitostné akce, jako jsou benefiční koncerty či různé vánoční akce (Frič, 2001).

Typ 2: U tohoto typu nejsou dobrovolníci základem organizace, ale vykonávají práci jako běžní zaměstnanci. V případě, že by na tyto činnosti neměla organizace dobrovolníky, museli by jí vykonávat placení profesionálové, takže dobrovolná činnost zde přispívá ke snížení finančních nákladů organizace (např. Domov Sue Ryder, kde pomáhají dobrovolníci se žehlením, praním, úklidem, podílí se na zajišťování peněžních prostředků, apod.). (Frič, 2001)

Typ 3: Dobrovolnická činnost napomáhá usnadňovat provoz organizace a zlepšovat poskytované služby, ale dobrovolníci pro chod organizace nejsou nepostradatelní. Tento typ nalézáme u různých volnočasových aktivit – vycházek s klienty, zájmové kroužky pro seniory; můžeme sem zařadit například organizaci Život 90 (Frič, 2001).

3.4 Způsoby získávání dobrovolníků

Frič (2001) konstatuje, že každá organizace má své vlastní strategie pro získávání dobrovolných pracovníků a hlavním znakem všech těchto strategií je aktivní nebo pasivní přístup.

3.4.1 Aktivní přístup

Při aktivním přístupu jde podle Friče (2001) o přímou snahu organizace získat do svých služeb dobrovolníka. Mezi takovéto přístupy patří např. přednášky ve školách, kdy organizace představují svůj projekt a nabízejí možnost dobrovolnické práce. Dále mohou dle organizace přímo kontaktovat vytipované osoby v dané lokalitě.

Jak Frič (2001) připomíná, aktivní přístup zahrnuje také informace o možnostech dobrovolnictví uvedené na informačních letáčích, plakátech nebo webových stránkách. Organizace mohou podle něj využít také sdělovací prostředky, především výzvy v televizi, novinách nebo rozhlasu bývají často úspěšné a přihlásí se na ně velké množství dobrovolníků, a jednou z cest může být i nábor dobrovolníků při prezentačních akcích organizací.

3.4.2 Pasivní přístup

Tento přístup podle Friče (2001) vychází z teorie, že dobrovolník si sám vyhledá organizace a přihlásí se k dobrovolné činnosti. Nejde tedy o aktivní vyhledávání potenciálních pomocníků, ale o vyčkávání a také spoléhání se na členskou základnu. Za největší zdroj pro získání nových dobrovolných pracovníků vidí Frič (2001) kontakty stávajících členů. Taktika získávání členů pak podle jeho slov závisí i na velikosti a prestiži organizace; u známějších a prestižnějších organizací roste důležitost strategií, jako jsou výzvy přes média a prezentační akce. Naopak malé a méně známé organizace spíše sázejí na neformální kontakty a zprostředkování nových dobrovolníků prostřednictvím stálých členů (Frič, 2001).

3.5 Problém udržení motivace dobrovolníků

„Podle odborníků na dobrovolnictví není ani tak obtížné dobrovolníka získat, jako si ho udržet. Po určité době může dojít ke ztrátě entusiasmů, který zpravidla doprovází počáteční nadšenecké období.“ (Frič, P. a kol. *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES, NROS a AGNES, Praha, 2001, str. 111*). Většina organizací si proto podle Friče (2001) uvědomuje, že o motivaci dobrovolníků je zapotřebí pečovat. Mnoho organizací se shoduje, že by dobrovolníkům měly být propláceny jejich náklady (např. cestovné, strava). Oblíbenou odměnu vidí Frič (2001) v možnosti využívání některých služeb – občerstvení, volné vstupy, rekreace.

Z Fričova (2001) tvrzení dále vyplývá, že nejčastější jsou odměny nemateriální, tedy tzv. „morální odměny“. Je podle něho nezbytné, aby organizace ke svým dobrovolníkům přistupovala osobně a aby se jim dostalo pochvaly a poděkování za odvedenou práci. Někde dokonce dochází i k veřejnému poděkování ve výročních zprávách nebo bulletiních. „Velice častá jsou neformální setkávání při kulturních či společenských příležitostech.“ (Frič, P. a kol. *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES, Praha, NROS a AGNES, 2001, str. 111*).

Podle dat, která vzešla z výše uvedeného výzkumu (Frič, 2001), je pro dobrovolníka největší odměnou za odvedenou práci pocit spoluúčasti na projektu, který považuje za společensky přínosný. Dobrovolníci ve výzkumu (Frič, 2001) také uvádějí, že jsou pro ně přínosem školení a další vzdělávání v rámci organizace a informace o jejich činnosti je také plusem v životopisu při hledání nové práce.

3.6 Virtuální dobrovolnictví

„Virtuální (nebo online) dobrovolnictví obnáší dobrovolnou, neplacenou práci vykonávanou prostřednictvím internetu (nejde o využití internetu např. jen pro rekrutování nových dobrovolníků).“ (Frič, P., Pospíšilová T. a kol. *Vzorce a hodnoty dobrovolnictví v české společnosti na začátku 21. století*, AGNES, Praha, 2010, str. 102). Tito dobrovolníci se podle Friče a Pospíšilové (2010) věnují široké škále činností, může jít o údržbu webových stránek, výzkum, PR, digitalizaci textů a mnoho jiných.

Virtuální dobrovolnictví se v České republice podle Friče a Pospíšilové (2010) týká asi 1% populace a velmi často jsou virtuálními dobrovolníky lidé, kteří již jsou členy některé organizace. Tento druh dobrovolnictví tedy dle nich nemůžeme oddělit od klasického, spojeného s členstvím v organizaci. Jak dále oba tvrdí, týká se především mladých lidí (do 44 let) a lidí, kteří mají vyšší vzdělání, dále se primárně jedná především o středoškoláky, jichž je mezi virtuálními dobrovolníky 58% (Frič, Pospíšilová; 2010). „Virtuální dobrovolnictví tedy nemůžeme považovat za zásadní alternativu vůči formálnímu dobrovolnictví – ani z hlediska rozsahu, ani z hlediska vzájemné exkluzivity obou typů dobrovolnictví.“ (Frič, P., Pospíšilová T. a kol. *Vzorce a hodnoty dobrovolnictví v české společnosti na začátku 21. století*, AGNES, Praha, 2010, str. 102).

4. Veřejnost, neziskové organizace a dobrovolnictví

Autoři Angelovská, Frič a Goulli (2009) upozorňují, že u české veřejnosti je patrný nezájem a nedůvěra k neziskovým organizacím, které mohou přerůst až v otevřené nepřátelství vůči některým aktivitám organizací. Neziskový sektor podle nich také bojuje s nedostatečnou podporou veřejnosti, což oslabuje jeho postavení a postavení neziskových organizací ve společnosti. Dále tento kolektiv autorů uvádí, že nejvýraznějšími problémy, které neziskové organizace vzhledem k veřejnosti trápí: nedůvěra k organizaci ze strany společnosti, nepřátelské postoje vůči organizaci a problém slabého povědomí veřejnosti (Angelovská, Frič, Goulli, 2009).

4.1 Veřejné povědomí o neziskových organizacích

Abychom mohli posuzovat dobrovolnictví, musíme o něm mít alespoň základní znalosti. Z výzkumu obsaženého v knize Pavola Friče (*Frič, 2001*) ale vyplývá, že česká společnost nemá o neziskovém sektoru velké povědomí. Až 30% (*Frič, 2001*) dotazovaných nezná žádnou neziskovou organizaci a o žádné ani neslyšeli. Tento fakt může souviset podle Friče (*2001*) s tím, že veřejnost nemá přesnou představu o tom, co vlastně neziskové organizace jsou a jakou činnost vykonávají. Z organizací, které respondenti ve výzkumu (*Frič, 2001*) uvedli jako jim známé, jsou na prvních 25 místech ty, které vznikly až po roce 1989. Nejvíce zmiňované v tomto výzkumu (*Frič, 2001*) byly také organizace, jež pravidelně provádí veřejné sbírky, které lidem zůstávají v paměti, protože byly propagovány v médiích a proto si na ně lidé lépe a déle pamatují. Z výzkumu (*Frič, 2001*) dále vyplynulo, že mnoho lidí pod neziskové organizace zahrnuje jen ty subjekty, které pořádají veřejné sbírky a naopak ty, které žádné sbírky nepořádají, nejsou mnoha lidmi do neziskového sektoru vůbec zahrnuty. „V očích veřejnosti jakoby veřejné sbírky a neziskové organizace nutně patřily k sobě.“ (*Frič, P. a kol. Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES, NROS a AGNES, Praha, 2001, str. 35*). Celostátně působící organizace jsou potom podle Friče (*2001*) známější než ty, které působí jen regionálně. Mezi neznámější podle průzkumu patří: Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové (41% - *Frič, 2001*), Český červený kříž (39% - *Frič, 2001*), SOS vesničky (11% - *Frič, 2001*), Fond ohrožených dětí (10% - *Frič, 2001*), Nadace Člověk v tísni (8% - *Frič, 2001*).

4.2 Služby neziskových organizací

I přesto, že z předcházející kapitoly vyplývá, že české povědomí o neziskových organizacích není příliš široké, domnívá se většina respondentů výzkumu (60% - *Frič, 2001*), že služby neziskových organizací mají dobrou úroveň. Při tomto hodnocení se lidé ve výzkumu (*Frič, 2001*) spoléhali především na zkušenosti svých známých a na informace z masmédií, neboť jen 5% (*Frič, 2001*) dotazovaných přímo využívá služeb některé neziskové organizace. Pozitivní mínění českých občanů o neziskových organizacích podporuje také to, že 86% (*Frič, 2001*) lidí si myslí, že by měl stát, pokud je to ve veřejném zájmu, organizacím finančně přispívat.

„Dobrou kvalitu služeb neziskových organizací výrazně častěji oceňují ženy (66%) než muži (56%), a také spíše vysokoškoláci (74%) než vyučení (59%) nebo lidé se základním vzděláním (59%).“ (*Frič, P. a kol. Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES, NROS a AGNES, Praha, 2001, str. 39*).

4.3 Neziskové organizace a veřejná politika

Neziskové organizace, jak Frič (2001) upozorňuje, reprezentují zájmy mnoha skupin obyvatel a občanům tak mohou poskytnout možnost podílet se na veřejném dění mimo politickou scénu (Frič, 2001) Toto úsilí neziskových organizací je považováno za kladné u 62% (Frič, 2001) dotazovaných, kteří si myslí, že organizace dokáží dobře hájit zájmy občanů. Až polovina respondentů (51% - Frič, 2001) odpověděla, že některá z organizací takto hájí i jejich zájmy. Navíc jsou neziskové organizace přijímány kladněji než politické strany, protože 75% (Frič, 2001) respondentů v ně má větší důvěru.

Jak z výzkumu (Frič, 2001) dále vyplývá, lákají především ty občany, kteří mají zájem ovlivňovat veřejné záležitosti. „60% z těch, kteří projevíli zájem o ovlivňování věcí veřejných, si myslí, že neziskové organizace zastávají i jejich zájmy.“ (Frič, P. a kol. *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES, NROS a AGNES, Praha, 2001, str. 40*). Mezi členy občanských sdružení najdeme 58% (Frič, 2001) lidí, kteří se zajímají o veřejné dění a chtějí na něm participovat. Avšak je pravdou, že zájem o ovlivňování a participování na veřejném zájmu je podle v České republice stále poměrně malý a tento fakt Friče (2001) potvrzuje.

Aby mohly neziskové organizace uplatnit svůj vliv na veřejné dění, musí k tomu podle Friče (2000) dostat konkrétní příležitost. Tyto příležitosti je možno podle něj rozdělit na tři konkrétní skupiny (Frič, 2000):

4.3.1 Příležitosti mobilizovat svůj vliv – aktivizovat se

Neziskové organizace se podle Friče (2000) často snaží uplatnit svůj vliv při některých událostech veřejné politiky - sem patří takové příležitosti, jako je dotační strategie, tvorba územního plánu města, stavební řízení nebo příprava návrhu zákona. Dále připomíná, že příležitostí tohoto druhu je velké množství, pro neziskovou organizaci je tak hlavní, aby včas získala informace o této události v dané lokalitě, která je pro ni klíčová.

4.3.2 Příležitosti setkat se s aktéry rozhodovacích procesů – vyjadřovat se a vést dialog

U této příležitosti vidí Frič Friče (2000) jako hlavní to, že jde o možnost osobního kontaktu a přímého osobního sdělení. Možnosti setkání s aktéry rozhodovacích procesů podle něho přináší kongresy, přednášky, semináře, besedy, tiskové konference nebo zasedání samosprávních orgánů. Cíl takových setkání nespaturuje v uzavírání konkrétních rozhodnutí

„Důležitou charakteristikou těchto příležitostí je to, že je neziskové organizace dokážou vytvořit samy, a že nejsou vždy odkázány jen na sílu formálních pravidel nebo na dobrou vůli politiků a úředníků.“ (Frič, P. *Neziskové organizace a ovlivňování veřejné politiky: Rozhovory o neziskovém sektoru II.*, AGNES, Praha, 2000, str. 30).

4.3.3 Příležitosti zúčastnit se rozhodovací procedury – jednat a spolurozhodovat

Tento typ příležitostí umožní na podle Friče (2000) neziskovým organizacím, aby se staly aktéry rozhodovacích procesů. Je to příležitost, která je, dle jeho názoru, pro ovlivňování veřejné politiky klíčová a to, že se organizace stanou součástí rozhodování institucionalizovanou formou, jim dodává legitimitu. V těchto příležitostech najdeme účast v různých pracovních nebo expertních skupinách, v poradních orgánech nebo účast na správních řízeních (Frič, 2000).

4.4 Image neziskových organizací

I když z výše uvedených informací o postojích veřejnosti k neziskovým organizacím vyplývá, že jsou vnímány spíše jako důvěryhodné subjekty s kvalitními službami, není jejich vnímání, jak tvrdí Frič (2001), u české veřejnosti jednotné. Rozdíly nachází především v otázce smysluplnosti existence neziskových organizací, kdy jedna skupina vnímá jejich působení pozitivně a druhá negativně (Frič, 2001).

Jako pozitivní na neziskových organizacích lidé berou jejich vlastnosti týkající se dobročinnosti a poskytovaných služeb, kdy 79% (Frič, 2001) respondentů oceňuje úsilí pomáhat těm, kteří to potřebují. Pozitivní je podle 75% (Frič, 2001) dotázaných také to, že neziskové organizace dokáží vyvolávat pocit solidarity. „Pak následují další oblasti přínosu jejich působení: rozšiřování svobody jednotlivců (60%), řešení neblahých následků tržní ekonomiky (58%), zabraňování šíření sobectví a touhy po materiálních hodnotách (53%) a pomoc lidem v boji proti byrokracii státních úřadů (43%).“ (Frič, P. a kol. *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES*, NROS a AGNES, Praha, 2001, str. 42).

Negativní stránka veřejné image organizací se, jak Frič (2001) píše, pojí spíše s těmi organizacemi, které se soustředí na skupinové nebo ideové zájmy. Velký počet respondentů (52% - Frič, 2001) má takový názor, že neziskové organizace vznikly z podnětu příliš ctižádnostivých lidí. Mnoho dotázaných si také myslí, že organizace svou prací stejně nejsou schopné nic změnit, a proto nemá smysl se v nich nějak angažovat (39% - Frič, 2001). 34% (Frič, 2001) lidí odpovědělo, že se tyto organizace starají hlavně o svůj vlastní prospěch a ne

o dobro jiných, nebo dokonce, že se jedná především o různé podvodné organizace (29% - Frič, 2001). Veřejnost má výhrady také k dobrovolníkům a myslí si, že se příliš uzavírají před okolním světem (26% - Frič, 2001). 21% (Frič, 2001) respondentů se domnívá, že by se měly neziskové organizace méně angažovat v politice.

Jak kritici, tak i zastánci neziskových organizací se shodují, že by organizace měly více působit na veřejnost (Frič, 2001). O jejich nedostatečném vlivu na hodnoty a cíle lidí si stěžuje 81% (Frič, 2001) dotázaných. Až 45% (Frič, 2001) lidí je potom nespokojeno s tím, že organizace nejsou schopné svým programem a aktivitou zaujmout společnost. Na základě výzkumu tak Frič (2001) rozděluje občany České republiky do tří skupin podle toho, jak vnímají neziskové organizace:

4.4.1 Participativní image NO v očích veřejnosti

V této skupině je obsaženo 34% (Frič, 2001) populace. Tito lidé si podle Friče (2001) myslí, že na neziskových organizacích je nejpodstatnější, že mají určitou politickou roli ve společnosti – občané jejich prostřednictvím mohou ovlivňovat veřejné dění a tyto organizace prezentují skutečné zájmy občanů. Je pro ně také podle něj důležité, že služby poskytované organizacemi jsou kvalitní, a že pomáhají šířit svobodu lidí. Jako typickou pro tuto skupinu vidí Frič (2001) snahu vytěšňovat to špatné, o čem se v souvislosti s neziskovými organizacemi hovoří - izolovanost, podvodnictví, velká ctižádostivost.

4.4.2 Negativní image NO v očích veřejnosti

Skupinu tvoří 17% (Frič, 2001) respondentů, kteří vidí neziskové organizace spíše negativisticky. Frič (2001) si všímá, že nenalézají v jejich existenci smysl a nedokáží jejich existenci smysluplně odůvodnit. Podle těchto lidí vytváří neziskové organizace prostor pro mnoho podvodníků a lidí, kteří jednají příliš ctižádostivě, neboť se starají v první řadě o svůj vlastní prospěch. Pozitiva na existenci organizací tyto lidé podle výzkumu nenacházejí v žádné oblasti. 82% (Frič, 2001) z nich si myslí, že služby, které organizace poskytují, nejsou kvalitní, a proto by na něm neměl stát přispívat. Frič (2001) též upozorňuje, že respondenti z této skupiny také většinou nemají potřebu participovat na veřejném dění.

4.4.3 Charitativní image NO v očích veřejnosti

U této skupiny dotazovaní (49% - Frič, 2001) vnímají neziskové organizace jako charitativní instituce, díky nimž nejsou ti nejvíce potřební odkázáni pouze na sebe.

Organizace podle nich pomáhají bojovat proti byrokracii a také zabraňují tomu, aby se ve společnosti šířilo sobectví. O participativní funkci se, jak si všímá Frič (2001), příliš nezajímají a ani se sami nechtějí zapojovat do neziskových organizací a dobrovolnictví, protože to nepovažují za smysluplné. „Sociálně- demografické charakteristiky této skupiny odpovídají průměrným hodnotám v celé populaci ČR.“ (Frič, P. a kol. *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES, NROS a AGNES, Praha, 2001, str. 44*).

4.5 Členství v neziskových organizacích

Česká společnost vnímá podle Fričova (2001) mínění neziskové organizace hlavně na základě jejich charitativního postoje. Citovaný výzkum (Frič, 2001) odhalil, že lidé často nejsou schopni přiřadit k některým neziskovým organizacím přiřadit jejich právní formu a chybí jim celkový přehled o právních formách organizací. Mnoho lidí například podle tohoto výzkumu (Frič, 2001) nevědělo, že mezi neziskové organizace mohou spadat i fotbalové kluby, myslivecká sdružení, spolky dobrovolných hasičů nebo odborové organizace.

„Členové neziskových organizací působí nejčastěji v organizacích, které se věnují sportu a rekreaci (jejich členy je 41% všech členů neziskových organizací), pak následují organizace, které se věnují charitativní činnosti (39%), sociálním službám (38%), kultuře a umění (38%) a práci v náboženských organizacích (33%).“ (Frič, P. a kol. *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES, NROS a AGNES, Praha, 2001, str. 37*).

Členství v neziskových organizacích je podle Friče (2001) podstatně ovlivněno místem bydliště a vzděláním členů. U občanských sdružení je, jak výzkum (Frič, 2001) zjistil, větší počet vysokoškoláků, naopak mezi členy církví najdeme nejvíce lidí se základním vzděláním.

4.6 Co nám dobrovolnictví přináší?

Na tuto otázku odpovídá Frič (2001) jak z pohledu individuálního, tak z pohledu společenského. Pokud se podle něj budeme na tuto otázku dívat z pohledu společenského, zjistíme, že dobrovolníci šetří finanční prostředky a svou prací také přispívají ke zlepšení služeb neziskových organizací. Jak již bylo jednou Fričem (2001) řečeno, některé organizace by bez svých dobrovolníků nemohly pořádat různé nárazové akce (sbírky, benefice), při nichž je práce dobrovolných pomocníků naprosto nepostradatelná.

„Z individuálního hlediska přináší dobrovolnictví především osobní satisfakci.“ (Frič, P. a kol. *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES, NROS a AGNES, Praha, 2001, str. 114*). Frič (2001) doplňuje, že jde především o pocity seberealizace, prospěšnosti a naplnění, které dobrovolníci nejčastěji uvádějí. Dobrovolnictví tedy podle něho přináší důležitý psychologický aspekt jak pro dobrovolníky, tak pro ty, kterým tito lidé pomáhají.

5. Občanské sdružení „Český klub majitelů prasátek chovaných v domácnosti o. s.“

V této kapitole bych ráda představila občanské sdružení s názvem Český klub majitelů prasátek chovaných v domácnosti o. s. (dále jen ČKMPCHVD o. s.), na jehož činnost jsem se zaměřila ve výzkumné části své práce.

Občanské sdružení bylo založeno 26. 7. 2010. Podle serveru jde o dobrovolnou zájmovou organizaci, která sdružuje majitele, chovatele a příznivce prasátek, jež jsou chovaná jako domácí mazlíčci a její působnost je celostátní. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_51&sName=CKMPCHVD,o.s., cit. dne 25. 6. 12) Podle informací autorky se jedná se o první, a zatím také jedinou, organizaci tohoto druhu v České republice. Na svých webových stránkách informuje o tom, že se snaží vytvořit podmínky pro péči o prasátka a podávat seriózní informace pro členy i další majitele prasat (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_50&sName=O-nas, cit. dne 25. 6. 2012) Jak autorka zjistila, ČKMPCHVD o. s. nemá žádné profesionální placené zaměstnance a veškerou činnost tak zajišťují členové sami ve svém volném čase. Jejich dobrovolná práce pro klub má mnoho podob, jak vyplývá i z rozhovorů se členy klubu. Bylo zjištěno, že mezi nejvýznamnější patří pomoc ostatním členům, zájemcům a majitelům prasátek, výpomoc při skladování granulí pro prasata a jejich rozvozu, vedení účetnictví, psaní článků informativního charakteru, jednání s médii či Veterinární správou ČR, shánění sponzorů, apod.

5.1 Cíle ČKMPCHVD o. s.

Občanské sdružení si stanovilo dva základní cíle, na jejichž plnění od svého vzniku pracuje. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_50&sName=O-nas, cit. dne 25. 6. 12)

5.1.1 Vyčlenění prasátek z kategorie hospodářských zvířat

Klub na svých stránkách informuje, že dle zákona č. 154/2000 Sb. o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat spadají všechna prasata do režimu vyhlášek vztahujících se na hospodářská zvířata. Tento režim tedy platí o pro miniprasátka chovaná v domácnosti jako domácí mazlíčci. Podle serveru to pro majitele přináší dva hlavní problémy, které jsou též na webových stránkách klubu uvedeny. Prvním z nich je to, že cestování po území České republiky s miniprasátkem je nutné předem hlásit na příslušných

veterinárních správách všech krajů, po kterých se bude majitel s prasátkem pohybovat. V této době také nelze s prasátkem odcestovat do zahraničí.

(http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_107&sName=PROC-SE-STAT-CLENEM-NASEHO-KLUBU-, cit. dne 25. 6. 2012)

Druhým, a podle webu ČKMPCHVD o. s. mnohem závažnějším problémem, je skutečnost, že miniprasátka nejsou dosud od chovatelů nijak značena a majitel si tak po koupi přináší domů zvíře neznámého původu, u kterého může Veterinární správa ČR v určitém případě vydat nařízení k utracení. Takové nařízení je zpravidla podle klubového serveru vydáváno v případě vypuknutí nákazy klasickým morem prasat (KMP) a Aujeszkyho chorobou (ACH) neboť, jak web dále uvádí, v České republice platí zákaz očkování proti Klasickému moru prasat i Aujeszkyho chorobě, proto nelze miniprasátko v současné době chránit proti těmto chorobám. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_107&sName=PROC-SE-STAT-CLENEM-NASEHO-KLUBU-, cit. dne 25. 6. 2012).

Prvotním cílem, jak klub na svých internetových stránkách informuje, je tedy vyčlenit prasátka z kategorie hospodářských zvířat a zařadit je do zvířat v zájmovém chovu jako jsou např. kočky, psi, apod. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_107&sName=PROC-SE-STAT-CLENEM-NASEHO-KLUBU-, cit. dne 25. 6. 2012). Dále se potom na serveru uvádí, že je nutné dosáhnout udělení výjimky ze zákazu vakcinace Klasického moru prasat a Aujeszkyho choroby, což by majitelům také umožnilo vycestovat s prasátkem kdykoli do zahraničí. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_107&sName=PROC-SE-STAT-CLENEM-NASEHO-KLUBU-, cit. dne 25. 6. 2012)

V tomto směru se občanskému sdružení podařilo již dosáhnout prvních úspěchů, o kterých informuje na svém webu. Na základě dohody s představiteli Státní veterinární správy došlo k odlišení prasátek, evidovaných u ČKMPCHVD o. s. čipováním a seznam takto označených čipovaných prasátek je zveřejněn na webových stránkách Státní veterinární správy ČR a byl zaslán také všem Inspektorátům krajských veterinárních správ. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_107&sName=PROC-SE-STAT-CLENEM-NASEHO-KLUBU-, cit. dne 25. 6. 2012) V praxi toto opatření znamená, že majitelé prasátek zaregistrovaných u ČKMPCHVD o. s. s nimi mohou neomezeně cestovat v rámci České republiky a po vypuknutí nebezpečné nákazy by s prasátkou bylo zacházeno v jiném režimu než s hospodářskými zvířaty – nemusela by být utracena, ale stačilo by nechat je po určitou dobu v domácí karanténě. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_107&sName=PROC-SE-STAT-CLENEM-NASEHO-KLUBU-, cit. dne 25. 6. 2012) Podle serveru je tato výjimka však zatím jen dohodou mezi veterinární správou a klubem a platí pouze pro řádně zaregistrovaná a očipovaná prasátka.

Dále tedy trvá snaha o změnu zákona č. 154/2000 Sb. o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_107&sName=PROC-SE-STAT-CLENEM-NASEHO-KLUBU-, cit. dne 25. 6. 2012)

5.1.2 Zázemí, informace a poradenství

Dalším, neméně důležitým cílem klubu, je poskytnout informace a poradenství nejen svým členům, ale také zájemcům o prasátko a široké veřejnosti. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_107&sName=PROC-SE-STAT-CLENEM-NASEHO-KLUBU-, cit. dne 25. 6. 2012) Podle zkušeností autorky je chov prasátka velmi náročný a zcela specifický oproti například chovu psů či koček. Autorka si též bohužel všimla, že o tomto neustále se rozšiřujícím fenoménu je velmi málo pravdivých informací a zájemce, který si chce pořídit neobvyklého mazlíčka, tak může snadno „naletět“. Na internetu lze najít, dle zjištění autorky, velké množství článků, které pojednávají o chovu miniprasátek značně zkresleně, protože v nich chybí varování o problematice výchovy, veterinární péče či velikosti dospělého prasátka a zájemci se také často dozvědí, že chov prasátka je stejný, či dokonce jednodušší, než chov psa. Proto klub vytvořil vlastní internetové stránky, kde nabízí ucelené a pravdivé informace o problematice chovu miniprasátek.

5.2 Aktivity ČKMPCHVD o. s.

Klubové aktivity jsou zaměřeny jak směrem ke stávajícím členům, tak směrem k veřejnosti. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_50&sName=O-nas, cit. dne 25.6.12) Mezi aktivity vůči veřejnosti patří, jak už bylo řečeno, především podávání informací. Jak autorka poznala, klub spolupracuje s několika médii na osvětě v problematice chovu miniprasátek. ČKMPCHVD o. s. oslovil Českou televizi, která natočila a odvysílala několik reportáží v pořadech „Chcete mě“ a „Máte mě“, jež jsou zaměřeny na chov zvířat. Dále probíhá spolupráce s časopisem Planeta zvířat, pro který klub napsal několikadílný seriál o chovu miniprasátek. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_137&sName=Serial-o-miniprasatkach-pro-Planetu-zvirat, cit. dne 25.6.12) Mnoho členů také vystoupilo v televizních pořadech (Soukromá dramata, Snídaně s Novou, Chcete mě, Talk show Jana Krause, apod.) nebo v tištěných periodikách (Planeta zvířat, Sedmička, časopis Kraus, deník Blesk, apod.), kde se snažili podat informace o výchově prasátka a soužití s ním.

Nedílnou součástí aktivit klubu je také poskytnutí pomoci stávajícím členům, o čemž se autorka již několikrát sama přesvědčila. Jak majitelé sami přiznávají v rozhovorech v této

bakalářské práci, zažívají se svými prasátky různé obtížné situace a pokud si nevědí rady, mohou se obrátit na ostatní členy klubu, kteří jim ochotně pomohou a podají potřebné informace. Autorka práce se přesvědčila, že mezi členy jsou lidé, kteří vlastní prasátko pět a více let a mají tudíž více zkušeností. Podle serveru klub pro své členy také zajišťuje hromadné veterinární akce, kde probíhá očkování, odčervení a zastřihávání kopyt či klů prasátek - kanců. Kromě této veterinární péče zajišťuje vydávání čipů a následné čipování prasátek. ČKMPCHVD o. s. pořádá také pro své členy každoroční setkání a besídky. Tradiční jsou již pravidelná letní setkání majitelů prasátek s jejich mazlíčky v severočeském kempu Sedmihorky. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_150&sName=Spolecne-akce-2012, cit. dne 25.6.12), (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_118&sName=Spolecne-akce-2011, cit. dne 25.6.2012). Klub také prodává kompletní krmná směs pro prasátka, která byla doporučena MVDr. Zdeňkem Fajtem z Kliniky chorob prasat v Brně.

(<http://prasatkovdomacnosti.cz/eshop/?p=productsMore&iProduct=1&sName=Krmivo-pro-miniprasatka-DIBAG>, cit. dne 26. 6. 12)

5.3 Základní informace o chovu prasátek

Pod pojmem prasátko (popř. miniprasátko), je v této práci myšleno prase, které je chované jako domácí mazlíček podobně jako pes či kočka, nikoli pro účely následné konzumace. Jak již bylo zmíněno výše, legislativně je prasátko zařazeno mezi hospodářská zvířata. Podle webových stránek ČKMPCHVD o. s. jsou prasátka, která se chovají jako domácí mazlíčci, spíše „prasečími voříšky“, nejedná se většinou tedy o žádnou konkrétní rasu. Z těchto informací na webu je patrné, že se většinou nejedná o žádné konkrétní plemeno protože tato prasata nemají rodokmeny ani se nezapisují do plemenných knih. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_138&sName=1.dil-Pred-porizenim-prasatka, cit. dne 25. 6. 12). Výzkum v této bakalářské práci ukázal, že mnoho majitelů prasátek naletělo chovatelům, kteří slibovali váhu prasátka maximálně do patnácti kilogramů. Na serveru klubu se ovšem můžeme dozvědět, že prasátka chovaná v České republice dorůstají 50-ti až 70-ti kilogramů, někdy i více. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_138&sName=1.dil-Pred-porizenim-prasatka, cit. dne 25. 6. 12). Klub také upozorňuje na to, že prasátka, nabízená českými chovateli přibližně za 10 000,- Kč nejsou stejná prasátka, která se prodávají ve Spojených státech jako Royal Dandie v přepočtu za 90 000,- Kč. Na webu se dále píše, že rasa Royal Dandie má v dospělosti (dospělý jedinec je prasátko ve věku přibližně dva a půl roku) váhu mezi 6,75 a 17,55 kilogramy (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_60&sName=Dulezite-informace, cit. dne 25. 6.

12). Avšak i přesto je podle zkušeností autorky možné najít inzeráty českých chovatelů, kteří svá prasátka vydávají za rasu Royal Dandie s váhou do deseti kilogramů.

Dalším problémem kromě váhy, se kterým se majitelé prasátek setkávají, je soužití s tímto zvířetem v bytě. Na internetových stránkách ČKMPCHVD o. s. se uvádí, že prasátka jsou velmi inteligentní zvířata a velice rychle se naučí hygieně – jsou velmi čistotná a svou potřebu vykonávají venku jako psi nebo na kočičí záchod; podle serveru je však mnohem lepší prasátka venčit, což může potvrdit i autorka této práce, neboť např. 60-ti kilové prasátko už na kočičí záchod chodí velmi obtížně... (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_61&sName=Co-musite-vedet, cit. dne 26.6.12) Dalším problémem může být ničení zařízení bytu prasátkem v době, kdy jeho majitelé nejsou doma, s čímž se též autorka setkala u svého prasátka. Tento problém na svém serveru uvádí i ČKMPCHVD o. s. – prasátka nemají ráda samotu a proto dělají nepořádek v bytě a demolují jeho zařízení. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_61&sName=Co-musite-vedet, cit. dne 26. 6. 12) Web dále upozorňuje, že prasátka jsou velmi inteligentní zvířata, avšak svou inteligenci nikdy nepoužijí proto, aby udělala radost svému majiteli; naopak ji využívají pouze ve svůj prospěch. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_61&sName=Co-musite-vedet, cit. dne 26. 6. 12). Podle autorčiných zkušeností nebude nikdy prasátko poslouchat jako pes, což souvisí hlavně s jeho tvrdohlavostí. I přesto se autorka setkala a stále setkává s inzeráty chovatelů, kteří doporučují prasátka jako vhodné domácí mazlíčky do bytu.

Problematický je chov prasátka i co se týče veterinární péče. Na internetových stránkách ČKMPCHVD o. s. se můžeme dozvědět, že najít správného veterináře pro prasátko může být velmi složité z toho důvodu, že běžní veterinární lékaři ve městech nemají zkušenosti s veterinární péčí o prasata. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_61&sName=Co-musite-vedet, cit. dne 26. 6. 12). Co se týče veterinárních ošetření, doporučují klubové webové stránky prasátka očkovat proti července prasat. Dále zde můžeme najít doporučení k pravidelnému odčervení dvakrát ročně a k úpravě spárků (kopyt) a klů u dospělých kanců. Server upozorňuje, že neodštípnuté a neupravené spárky působí prasatům potíže s chůzí a kly, které vyrůstají kancům ven z tlamy, mohou snadno někoho poranit. (http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_144&sName=4.dil-Veterinarni-pece, cit. dne 26. 6. 12).

6. Praktická část

V této části bakalářské práce se zabývám kvalitativním výzkumem, jenž je založen na rozhovorech s předem vybranými členy Českého klubu majitelů prasátek chovaných v domácnosti o. s. Těmito rozhovory se snažím proniknout do problematiky dobrovolné práce v občanském sdružení, kterou členové klubu vykonávají. Dále pak budu sledovat, jak funguje občanské sdružení ČKMPCHVD o. s., jaká je jeho funkce a co jeho fungování přináší veřejnosti. Předmětem tohoto výzkumu jsou zkušenosti oslovených respondentů a jejich vlastní názory na danou problematiku.

6.1 Cíle výzkumu

Z použité literatury jsem načerpala teoretické poznatky, které se nyní pokusím aplikovat na konkrétní případ neziskové organizace – na ČKMPCHVD o. s. Stanovila jsem si tři hlavní cíle výzkumu, které úzce souvisí s výzkumnými otázkami. Prvotním cílem musí být zjištění, jak vnímají význam ČKMPCHVD o. s. jeho členové – jaká je funkce sdružení, co a komu má podle názoru respondentů klub přinášet. Z rozhovorů by mělo vyplynout, v čem vidí dobrovolníci význam svého sdružení a na koho konkrétně je zaměřeno.

Druhým cílem je zjistit, co motivuje členy ČKMPCHVD o. s. k jejich práci pro toto sdružení. Jaký byl důvod jejich zapojení se do práce v klubu a co jim tato práce přináší.

Posledním, třetím cílem, je objasnit, jaký je postoj veřejnosti k chovatelům prasátek a k ČKMPCHVD o. s. na základě zkušeností oslovených členů. Budu se snažit zjistit, jaké jsou reakce lidí na chovatele prasátek a jejich organizaci a zda se členové setkávají i s negativními reakcemi na sdružení, popř. na svá prasátka.

6.2 Výzkumné otázky

Otázky byly sestaveny z informací získaných z odborné literatury a též na základě vlastních znalostí problematiky chovu prasátek a fungování ČKMPCHVD o. s. Pro lepší přehlednost byly výzkumné otázky rozčleněny do tří základních okruhů. První okruh je zaměřen na osobnost dobrovolníka. Jednak na základní informace o dané osobě, dále pak na jeho práci pro klub a časovou vytíženost dobrovolnictvím. Zajímavé je sledovat, zdali a jakým způsobem je pro majitele chov prasátka odlišný od chovu jiného zvířete. V neposlední řadě je

zapotřebí zjistit, s jakým očekáváním si lidé miniprasátko pořizovali a zda se jejich očekávání, ať již negativní či pozitivní, naplnila.

Druhým okruhem jsou otázky zaměřené na motivaci dobrovolníka a přínos ČKMPCHVD o. s. Čím jsou členové ke své dobrovolné práci motivováni? Dostávají nějakou finanční či věcnou odměnu? Jaký prospěch jim práce pro klub přináší?

Třetím a posledním okruhem jsou otázky směřující k reakcím veřejnosti na chov prasátek a činnost ČKMPCHVD o. s. Jak již bylo zmíněno, klub se snaží bojovat s podvody chovatelů při prodeji miniprasátek, proto je dobré zjistit, zda se respondenti s tímto problémem setkali při koupi vlastního prasátka a jak tuto situaci případně řešili.

Na základě těchto tří okruhů jsem si stanovila tři výzkumné otázky, ve kterých se odráží základní cíle práce:

- Jaký je význam existence ČKMPCHVD o. s. podle jeho členů?
- Jaká je motivace členů ČKMPCHVD o. s. k jejich dobrovolné práci pro toto sdružení?
- Jaký je postoj veřejnosti k chovatelům prasátek a k ČKMPCHVD o. s.?

Co se týká struktury rozhovoru, první část otázek je zaměřena na poznání osobnosti respondenta. Chci se zde dozvědět co nejvíce o dobrovolníkovi a jeho soužití s prasátkem, což je často určující pro pochopení toho, co daného dobrovolníka k jeho práci pro sdružení motivuje. Tento první okruh otázek je také jakýmsi uvedením do problematiky chovu prasátek a dobrovolné práce v ČKMPCHVD o. s.

Druhý okruh otázek byl volen s ohledem na snahu odhalit, co konkrétně motivuje dobrovolníky klubu k jejich práci. Nejprve je však důležité zjistit, jaký je jejich pohled a názor na sdružení, jehož jsou členem. Co si myslí o jeho prospěchu pro veřejnost i pro ně samotné.

Třetí okruh výzkumných otázek byl potom zvolen z toho důvodu, že prasátka jsou pro veřejnost jako domácí mazlíčci stále neobjevená, a proto se dá předpokládat, že reakce na majitele těchto zvířat budou různé. Otázky, které byly respondentům během rozhovorů položeny, jsou obsaženy v *Příloze č. 1*.

6.3 Strategie kvalitativního výzkumu

Pro realizaci svého projektu jsem zvolila kvalitativní výzkum. Předtím jsem si ujasnila výzkumný cíl, jehož chci dosáhnout a také techniku sběru dat. Před samotným výzkumem jsem taktéž zvážila dostupnost dat i časovou náročnost. Ověřila jsem si, zda bude možné data

získat. Poté jsem se rozhodla pro využití strukturovaného rozhovoru, u kterého jsou všechny otázky předem dané.

Oslovila jsem vybrané informátory s žádostí o rozhovor buď telefonicky, nebo přes e-mailovou poštu. Poté jsem si s nimi domluvila čas a místo konání rozhovoru. Místo konání se odvíjelo zcela dle přání a potřeb respondentů, většinou se rozhovory pořizovali u dotazovaných doma, některé potom na veřejných místech (restaurace, kavárna). Všechna interwiew byla nahrávána na záznamové zařízení, v tomto případě diktafon.

Po skončení rozhovoru byly všechny rozhovory doslovně přepsány. V těchto prepisech jsem upravovala pouze nevhodná (vulgární) slova a nespisovné výrazy.

U výzkumů prováděných prostřednictvím rozhovorů může dojít k tomu, že osoba tazajícího ovlivňuje procesy, na které je výzkum zaměřen. Tomuto problému se snažím předejít tak, že do rozhovorů sice občas vstupuji, ale pouze doplňkovými otázkami. Jinak nechávám respondenty otevřeně mluvit.

6.4 Respondenti

Bylo vybráno deset respondentů ze Středních Čech a Prahy. Tato oblast byla vybrána záměrně, neboť je zde největší koncentrace majitelů miniprasátek. Respondenti byli předem seznámeni s okruhy otázek. Rozhovory se konaly začátkem měsíce června 2012 a byly uskutečněny buď v domácnostech respondentů, nebo ve veřejných prostorách. Všichni dotazovaní byli velmi vstřícní a s ochotou zodpověděli všechny kladené otázky. Žádný z tázaných nechtěl vystupovat pod fiktivním jménem, takže všechna jména použitá v této práci jsou autentická.

6.4.1 Respondent č. 1: Kristina H., 26 let

Kristina žije sama v bytě v Praze 4. Má ukončené středoškolské vzdělání a momentálně pracuje jako vedoucí provozního úseku. Doma má prasátko Jeníčka, kterému jsou téměř dva roky. Předtím již jedno prasátko vlastnila, zemřelo ale na vrozenou srdeční vadu. Kromě toho chová ještě psa a veverku. Členkou klubu se stala před rokem a čtvrt.

6.4.2 Respondent č. 2: Pavla Š., 23 let

Respondentka Pavla bydlí v bytě v Praze 5 se svými rodiči. Má ukončené bakalářské vzdělání a v současné době stále studuje. Při studiu si přivydělává na brigádě, zaměstnaná

není. Má prasátko Lilien, kterému je dva a tři čtvrtě roku a vyrůstalo spolu se dvěma psy, kteří patří matce respondentky. Členem klubu se stala v jeho počátcích, před 2 lety.

6.4.3 Respondent č. 3: Kamila S., 24 let

Kamila bydlí se svým přítelem v bytě v Praze 9 – Kbelích. Má ukončené středoškolské vzdělání s maturitou na gymnáziu a v současné době pracuje jako externí specialista a poradkyně na pojištění v České pojišťovně. Prasátko, které má Kamila doma, se jmenuje Oskar a budou mu dva roky. Mimo prasátka chová ještě dva psy a dvě morčata. Členkou klubu je od jeho založení, tedy 2 roky.

6.4.4 Respondent č. 4: Veronika K., 24 let

Veronika bydlí v bytě v Praze 4 – Nuslích. Vystudovala střední školu s maturitou a v současné době studuje Filozofickou fakultu UK. Kromě studia se věnuje také práci laborantky na poloviční úvazek. Doma má prasátko jménem Dracul, kterému jsou dva roky. U rodičů má ještě psa. V klubu je členkou rok a půl.

6.4.5 Respondent č. 5: Jan P., 36 let

Jan žije v domě v Praze 5. Má středoškolské vzdělání a je provozovatelem tenisových kurtů v Praze. Vlastní prasátko se jménem Minnie, jemuž byly dva roky. Kromě prasete chová ještě dva chameleony. Členem klubu se stal před 2 lety.

6.4.6 Respondent č. 6: Helena N., 48 let

Helena žije sama v bytě v Praze 10 – Vršovicích. Má vysokoškolské vzdělání a v současnosti je nezaměstnaná. V minulosti pracovala v různých oborech, posledním zaměstnáním byla pozice manažerky španělské gastrofirmy. Chová prasátko jménem Nero, kterému byly dva roky. Doma žádné jiné zvíře nemá, ale prasátko vyrůstalo se dvěma psy a třemi kočkami, které patří její matce. Členkou klubu se stala ihned po jeho založení, před 2 roky.

6.4.7 Respondent č. 7: Markéta H., 29 let

Respondentka Markéta bydlí se svým přítelem v bytě na Kladně. Má dokončené středoškolské vzdělání s maturitou a momentálně je nezaměstnaná. Dříve pracovala

v kanceláři. Chová prasátko se jménem Lili, kterému budou tři roky. V minulosti již jedno prasátko měla. Žádná jiná zvířata nechová. Členkou klubu je 2 roky.

6.4.8 Respondent č. 8: Milan Š., 31 let

Milan žije se svou přítelkyní v bytě na Kladně. Je vyučený a v současnosti pracuje jako řidič. Vlastní prasátko jménem Lili, jemuž budou tři roky. Žádná jiná zvířata Milan doma nechová. V klubu je 2 roky.

6.4.9 Respondent č. 9: Alena K., 53 let

Alena žije se svým manželem a dvěma dětmi v domě v Praze 9 – Satalicích. Má střední odborné vzdělání a je v invalidním důchodu. Doma má prasátko jménem Jolie, kterému je šest let. Kromě prasátka chová Alena ještě čtyři kočky a dva psy. Je jednou ze zakladatelek klubu (stala se členkou před 2 roky).

6.4.10 Respondent č. 10: Martina K., 42 let

Martina žije se svým manželem v domě v okrese Příbram. Dříve žila v Praze, přestěhovala se kvůli prasátku. Má úplné střední odborné vzdělání a je soukromá podnikatelka. Má prasátko jménem Karkulka, je jí sedm let. Pečuje také o dvě kočky a momentálně čtyři koťata. Je jednou ze zakladatelek, členkou klubu se tedy stala před dvěma roky.

Podle tohoto výzkumu si prasátka pořizují lidé především mladší a střední generace a ženského pohlaví. Mužů je ve výzkumném vzorku minimum. Většina z nich má již zajištěné vlastní bydlení, žijí buď sami, nebo se svým partnerem. Pouze v jednom případě se setkáváme s bydlením u rodičů. Mezi majiteli prasátek můžeme najít převahu středoškolsky vzdělaných lidí s maturitou. Méně je potom lidí vysokoškolsky vzdělaných a jeden respondent je vyučen. Mezi respondenty jsou dvě studentky, obě si ke studiu přivydělávají. Čtyři respondenti jsou nezaměstnaní a ostatní mají stálé zaměstnání. Je zřejmé, že chovatelé miniprasátek mají kladný vztah ke zvířatům obecně, protože velká většina chová kromě prasátka i další domácí mazlíčky. Je pro ně tedy snadnější zhodnotit, zda a v čem je chov prasete odlišný od chovu jiných domácích zvířat.

7. Analýza rozhovorů

Po provedení a přepsání všech rozhovorů se je v této části pokusím analyzovat. Z této analýzy by následně měly vyplynout odpovědi na předem stanovené výzkumné otázky. Mělo by být také stanoveno, zda byl splněn cíl výzkumu a byla zjištěna požadovaná data.

7.1 Okruh otázek týkající se osobnosti dobrovolníka

7.1.1 Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat?

Tato otázka byla položena záměrně, i když na první pohled příliš nesouvisí s osobností dobrovolníka. V kapitole o chovu prasátek bylo naznačeno, že jsou značně odlišná od psů či koček. Budu tedy chtít zjistit, zda mají respondenti tytéž zkušenosti. Pokud informátor považuje prase za zvíře zcela specifické a složité na chov a výcvik, dá se předpokládat, že bude více motivován k pomoci ostatním majitelům prasátek, zvláště těm, kteří s chovem začínají, protože ví, jak je péče o tohoto tvora složitá a rád se tedy podělí o své zkušenosti. Dochází zde u všech respondentů k vzájemné shodě. To, že je chov prasátka velmi odlišný od chovu jiných zvířat, přiznávají všichni dotazovaní. Ve svých odpovědích se zaměřili ani ne tak na samotný chov, jako spíše na specifickou povahu tohoto zvířete. Kristina H. tvrdí, že prase je velmi žárlivé a vyžaduje mnoho pozornosti. S tím souhlasí i Milan Š., dle něho je velký rozdíl v povaze u prasátek a u psů. Veronika K. si všímá u prasat zejména jejich tvrdohlavosti a toho, že potřebují více péče, než pes. Dodává také *„Říká se, že pejsek používá svoji inteligenci, aby udělal radost páníčkoví, a prase svoji inteligenci používá, aby udělalo radost samo sobě. A je to pravda.“* Markéta H. vidí hlavní odlišnost především v tom, že k praseti se musí přistupovat úplně jinak než k jinému zvířeti. S tím souhlasí Martina K. Prase, dle jejího názoru, vyžaduje určitá specifika, která jsou jiná než u psů, koček a dalších zvířat, která se doma chovají. Jan P. se přidává s tím, že prase jako zvíře má opravdu specifickou povahu.

Respondenti se shodují i co se týče problematiky výchovy a soužití s miniprasátkem. Kristina H. má zkušenost jak s prasátkem, tak se psem a podle ní se prase nedá jednoduše vycvičit. Její slova potvrzuje Alena K., která chová doma dva psy a po svých zkušenostech tvrdí, že prase nikdy nebude poslouchat tak jako pes, i když připouští, že určitý výcvik u něj

možný je. Určitě to prý ale nebude stejná poslušnost jako u psa. Kamila S. vidí prase jako jedince velmi náročného na výchovu a i soužití v bytě s ním je podle jejího názoru složité.

O odlišnosti chovu prasete od jiných zvířat řekla nejvíce Helena N. a soustředila se především na povahu prasátka. Podle ní mají lidé toto zvíře spojené hlavně s chlívem a jídlem a prase je překvapí tím, že je charakterově velká osobnost a je velmi podobné člověku. Helena říká, že prase je člověku velmi oddané: *„Nikdy mi nebylo zvíře tak oddané jako je to prase, ale zároveň si se mnou nikdy nedělalo zvíře to, co chce, jako to dokáže to prasátko.“* Dodává také, že prase jako jedinec bere svého majitele jako sobě rovného, což doplňuje i známým citátem: *„Winston Churchill, sám nejspíš majitel prasátka nebo velký znalec prasátek řekl, že pejsek se na svého pána dívá vzhůru jako na Boha, kočka ta se na něj dívá dolů jako „na blba“, jenom prasátko se na něj dívá jako na rovného s rovným.“*

Respondenti se shodli na tom, že prase má velmi specifickou povahu. Je to zvíře velmi odlišné od jiných domácích mazlíčků, jako jsou psy nebo kočky. Většina z nich se přiklání k tomu, že prasátko nelze vycvičit k takové poslušnosti jako psa, protože je velmi tvrdohlavé a má svou osobnost.

7.1.2 S jakým očekáváním jste si pořídil/a prasátko?

Jan P. přiznává, že od pořízení prasete neočekával předem nic. Podobně mluví i Markéta H., která dostala své prasátko k narozeninám a v podstatě od něj nic neočekávala. Byla ráda, že má doma malé a roztomilé zvíře. Také čekala, že její prase zůstane malé pořád. Toto očekávání přiznává většina respondentů. Lidé si pořizovali prasátko s tím, že příliš nevyroste, jak jim většinou bylo sděleno chovatelem při koupi zvířete, a že bude vážit do 15-ti kilogramů. Helena N. si pořídila prase s tím, že bude málo vážit a bude s ním moci cestovat. Také očekávala, že pokud to bude zapotřebí, bude prase vykonávat potřebu na kočičí toaletu, když nebude možné ho okamžitě vyvenčit. Jak později zjistila, začalo být rozumnější spíše prase venčit. I Kamila S. si myslela, že její prasátko bude vážit maximálně pět kilogramů. V současné době má asi 30 kg a jeho růst se stále nezastavil. Protože je alergik, je to jedno z mála zvířat, které může v bytě chovat. Také počítala s tím, že bude mít v prasátku perfektního společníka. Podobně na tom byla Martina K., jejíž partner má alergii na kůži domácích zvířat, takže pro ni prase znamenalo ekvivalent za psa. Respondentka Veronika K. je další z těch, které očekávali, že budou mít doma malé prasátko. Chovatelem jí bylo řečeno, že bude vážit deset, maximálně patnáct kilogramů, a že je to zvíře vhodné do bytu.

U Milana Š. bylo hlavním očekáváním, že mu prase zpříjemní život a že mu toto zvíře bude přinášet radost. Kristina H. vypráví, jak ve svých šestnácti letech poznala první prasátko a zjistila, že jsou to chytrá a přítulná zvířata. Respondentce se tedy prasata líbila a zdála se jí roztomilá. A dle svých slov nad tím již více nepřemýšlela. Další respondenti očekávali, že prase je svou povahou podobné psovi. Alena K. si myslela, že prase bude stejné jako pes. Stejně tak Pavla Š. očekávala, že bude chov prasete stejný jako chov psa, nebo dokonce o něco lepší.

Očekávání dotazovaných ohledně chovu prasátek byla většinou podložena mylnými informacemi, které o nich získali. Nejvíce zastoupeným očekáváním bylo, že budou mít doma zvíře o hmotnosti do 10 – 15 kilogramů. Všechna prasátka dotazovaných tuto váhu již dávno překonala a jejich váha se pohybuje přibližně mezi 30 až 103 kilogramy. Mnoho majitelů prasátek si též myslelo, že toto zvíře se hodí do bytu a jeho chov je podobný, nebo dokonce stejný jako chov psa. V dalších otázkách ale většina z nich přiznává, že časem zjistila, že je prase do bytu zcela nevhodné, neboť demoluje jeho zařízení. Tyto mylné informace ohledně váhy či vhodnosti prasátka do bytu většina respondentů získala od chovatelů, kteří jim prasátko prodali. Někteří si tohoto mazlíčka pořídili proto, že oni sami, nebo někdo z jejich rodiny, trpí alergií na zvířata, protože na prasata dosud žádná alergie známá není.

7.1.3 Naplnilo se toto očekávání?

Z těch, kteří si pořídili prase s nějakým očekáváním, většina přiznává, že se toto očekávání nenaplnilo. Helena N. počítala s tím, že její prase bude malé a bude také málo vážit. Skutečnost je ale podle ní jiná: „*Dneska místo chtěné čivavy mám vlkodava.*“ a její prase váží kolem sedmdesáti kilogramů. Ani to, že prase bude v případě potřeby chodit na kočičí toaletu, se nenaplnilo, neboť časem bylo podle ní nejrozumnější prase venčit jako psa. Ani Kamile S. se její očekávání nenaplnila, i když uznává, že prase je opravdu perfektní společník. Podle svých slov si však „perfektního společníka“ představovala jinak, jak konkrétně však neuvádí. Dodává ale, že i přesto je se svým prasetem spokojená. Jediným očekáváním Markéty H. bylo, že jí doma zůstane malé prasátko. Přiznává, že tento její předpoklad, se nenaplnil. Váha prasátka překvapila i Veroniku K., které bylo chovatelem slíbeno malé prasátko, vážící maximálně 15 kilogramů. Z tohoto pohledu se její očekávání nenaplnila, neboť její prasátko má v tuto chvíli již asi 35 kilogramů a nakonec také zjistila, že prase není zvíře ideální do bytu. Pavla Š. si pořízovala prase s tím, že jeho chov bude stejný jako chov psa. Očekávání se nenaplnilo, neboť zjistila, že prasátka mají svou osobnost a jejich

chov je od chovu psů odlišný. Doma má také dva psy, takže tento jev může velmi dobře posoudit.

Kristina H. očekávala od prasete pouze to, že je roztomilé a s tím si ho také pořizovala. Přiznává tedy, že v tomto smyslu se její očekávání potvrdilo, nicméně říká: „*Není to úplně to, co jsem čekala.*“ Alena K. si před pořízením myslela, že prase bude stejné jako pes. Posléze zjistila, že bohužel není. Z jejích slov ale vyplývá, že jí to příliš nemrzí, neboť ji prasátko překvapilo jinými vlastnostmi, než má pes, především svou paličatostí.

Většině respondentů se jejich očekávání nesplnila a to z několika důvodů. Jedním z nejvýznamnějších očekávání byla nízká váha prasátka, avšak velké většině majitelů prasátka přerostla a váží mezi 30 a 103 kilogramy. Jedině prasátko Kristiny H. má zatím 20 kg, ale vzhledem k tomu, že ještě není dospělé, stále roste (*pozn. prase dospívá mezi cca. ve 2,5 – 3 letech*).

7.1.4 Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?

Celá rodina Aleny K. miluje zvířata, jen její manžel byl zpočátku z prasátka v rozpacích a dlouho jeho přítomnost nemohl skousnout. V rodině je ale podle ní již všechno v pořádku. Co se týče okolí, říká Alena: „*Tam, kde já bydlím, tak tam už mě všichni znají a asi si myslí, že jsem trošku praštěná.*“ Pochopení u rodiny nachází i Kristina H., kterou podporuje její matka, která je velkou chovatelkou zvířat. I zbytek rodiny reaguje dobře, jen babička jí prase občas vymlouvá. Kamila S. vidí u svých přátel a rodiny především nadšení. Její prasátko mají všichni moc rádi. I přesto se setkala v těchto kruzích i s posměchem. Myslí si však, že se s tím chovatelé prasátek setkávají běžně. Jan P. se k této otázce příliš nevyjadřuje, rodina i přátelé si podle jeho slov již zvykli, že doma chová prasátko. S žádnou negativní reakcí v rodině se nesečkala Martina K. Její prasátko je členem rodiny a všichni ho tak akceptují. Dokonce si myslí, že prase je v hierarchii rodiny předních místech. Mezi přáteli pak má jen lidi, kteří mají též prasátko nebo ty, kteří mají k prasátkům kladný vztah, takže ani zde se nesečkala s negativními názory.

Ne všichni respondenti se ale mohou spolehnout na podporu své rodiny. Mnozí se setkávají s nepochopením partnerů, rodinných příslušníků nebo přátel. Helena N. přišla kvůli svému prasátku o část kamarádů. Jedním z důvodů je to, že prase nepouští do bytu žádné návštěvy a přátelé Heleny se ho bojí. Stejně negativní zkušenosti má i s rodinnými příslušníky. Jak sama říká: „*Rodina nás taky nemusí, protože on (prasátko) nemusí rodinu.*“ Ani rodina Markéty H. nemá prase ráda. Jiné je to u jejích přátel. Ti jsou dle ní především

rádi, že znají osobně někoho, kdo chová takové zvíře. Stejně je na tom Milan Š., jehož rodina též reaguje negativně. Přátelé mají spíše smíšené reakce, podle Milana je to způsobené především tím, že nevědí, o co v chovu prasátka jde. Respondentka Veronika K. se setkala s nepochopením hlavně ze strany svého partnera, který její prasátko nemá rád a podle ní ho dokonce nenávidí. Rodiče Veroniky také zpočátku neměli pochopení a byli proti jejímu nápadu si prase pořídit, v současné době už ale mají prasátko docela rádi. Zkušenosti s reakcí přátel má Veronika většinou dobré. Přátelům se její prasátko líbí, jsou z něho nadšení. Pavla Š. se setkala s negativními reakcemi okolí především kvůli velikosti jejího prasete. Když bylo malé, připadalo všem krásné a roztomilé. Poté, co vyrostlo do více jak padesáti kilogramů, ji začala rodina a přátelé odsuzovat za to, že takové zvíře chová v bytě.

Část oslovených se neseťkala s žádnými negativními reakcemi ani v rodině ani u svých přátel. Jejich rodiny jsou pro ně podporou v chovu prasátek. Přátelé jsou často rádi, že někdo v jejich okolí chová takto neobvyklé zvíře, prasátka se jim líbí. Ne všichni z oslovených ale mají to štěstí, aby jejich okolí chápalo zálibu v chovu prasátek, a naráží na odsuzování a negativní postoje. Tyto negativní postoje mohou pramenit z neznalosti prasátek a jejich chovu nebo i z výsledné váhy prasátek v dospělosti, která předčila očekávání. Lze odhadovat, že malá prasátka okolí připadají roztomilejší a více akceptovatelná. Poté, co vyrostou, jsou majitelé za jejich chov odsuzováni.

7.1.5 Kde jste se dozvěděl o ČKMPCHVD o. s.? Oslovil/a jste klub nebo jste byl osloven/a Vy klubem?

Mezi respondenty jsou dvě ze tří zakladatelek klubu. S nápadem založit ČKMPCHVD o. s. přišla Martina K. a Alena K., které při založení klubu spolupracovaly ještě s p. Věrou D. Mezi zakládající členy se podle svých slov počítá i Helena N., která se sešla se zakladatelkami ještě v době, kdy klub neexistoval. Říká, že založení klubu byla i její idea, protože si uvědomovala, že majitelé psů a koček mají své kluby, proč by ho tedy neměli mít i majitelé prasátek. Měla tedy stejný nápad jako zakladatelky. Kamila S. se zúčastnila přímo zakládání klubu. Nepatří mezi zakladatelky, ale byla na schůzi, při které se klub založil a hned se do něj sama přihlásila. Klub si později vyhledal některé majitele prasátek a oslovil je. Mezi těmi, kteří byli kontaktováni klubem, je Jan P. a také Pavla Š. Pavla byla kontaktována p. Martinou K., která jí o klubu pověděla.

Ostatní respondenti klub sami aktivně oslovili. Markéta H. a Milan Š. se shodují, že se oba o ČKMPCHVD o. s. dozvěděli na internetu a že ho také sami oslovili. Na internetu,

konkrétně na facebooku, se o klubu dozvěděla i Veronika K. a také ho sama aktivně oslovila. Kristina H. se ke klubu dostala v době, kdy začala mít problémy se svým prasátkem. O jaké konkrétní problémy se jednalo ale Kristina nezmiňuje. Také ona se do klubu přihlásila sama, konkrétně kontaktovala Martinu K.

Je vidět, že ČKMPCHVD o. s. je úzká skupina lidí, kdy někteří z nich se znali již před založením klubu skrze chov prasátek. Část respondentů se tedy do klubu dostala přes své známé, se kterými byli v kontaktu. Další členové potom byli klubem osloveni, ale větší část se aktivně přihlásila. Nejvýznamnější je v tomto případě role internetu, z něž se několik respondentů o klubu dozvědělo. Na tomto případě můžeme vidět, že se uplatnil jak aktivní, tak pasivní přístup získávání dobrovolníků. Potvrzuje se i to, že malé organizace, kterou ČKMPCHVD o. s. bezesporu je, sázejí spíše na neformální kontakty. Už založení klubu proběhlo přes neformální vztahy, Martina K., Alena K., Helena N. a Kamila S. se vzájemně znaly před založením organizace.

7.1.6 Jakou práci pro ČKMPCHVD o. s. vykonáváte?

Jak již bylo řečeno, klub nemá žádné placené zaměstnance. Každý ze členů pro klub nějakým způsobem zadarmo pracuje, rozsah této práce je velmi pestrý. Některé činnosti respondentů jsou nárazové, jiné každodenní. Jan P. je provozovatelem tenisových kurtů, v jejichž areálu se nachází také restaurace. Klub pořádá akce a srazy svých členů, k nimž potřebuje vhodné prostory. Tyto prostory Jan zdarma klubu poskytuje. Kamila S. se také zaměřuje především na výpomoc při společných akcích, které pomáhá zařizovat. Dále se angažuje při rozvozu krmení pro členy klubu. Podobně o své práci hovoří Pavla P., stejně jako Kamila pomáhá při organizaci akcí. Vzpomíná si na konkrétní akci, při které pomáhala. Když se ztratilo prasátko, pomáhala tím, že v místě této ztráty vylepovala plakáty o nález prasátka. Milan Š. připravuje videa ze společných akcí klubu.

Markéta H. má pocit, že pro klub příliš nepracuje. Jezdí hlavně navštěvovat prasátka, aby se nenudila (*pozn. jde o hlídání prasátek členů klubu u nich doma*). Ujišťuje, že pokud by byla o něco požádána, ráda pomůže. Kristina H. má za úkol shánět inzertní servery a časopisy, do kterých by klub mohl psát články o osvětě v chovu prasátek. Angažuje se také ve snaze o změnu veterinárního zákona, jež se týká chovu miniprasátek. Helena N. vysvětluje svou práci především jako logistickou činnost. Do klubu prý přináší nápady. Uvádí příklad toho, na čem momentálně pracuje: Klub bude mít další sraz, na kterém měla natáčet televize. Tato televize však účast odřekla a Helena přišla s tím, že pošle oficiální pozvánku na klubový sraz

časopisům jako jsou Reflex nebo Kraus, případně i jiným médiím, která by mohla mít zájem o pořízení reportáže ze srazu majitelů prasátek. Veronika K. se zaměřuje na podporu zájemců, kterým se snaží podávat informace o klubu, čímž dělá podle svých slov klubu reklamu. Dále pro něj také fotí.

Alena K. říká, že v klubu není přesně rozdělené, kdo dělá jakou práci: „*Děláme to tak, že kdo má čas, tak dělá to, co je potřeba.*“ Alena přibližuje, že jedinou prací, kterou dělá výhradně ona, je veškeré účetnictví. Jde o vyřizování dokladů, faktur, jednání s bankou či posílání plateb. Dále pak dělá to, co je potřeba. Snaží se komunikovat s lidmi, kteří mají nějaký problém s prasátkem, rozváží členům klubu krmivo pro prasátka a chodí na srazy s veterináři a další schůzky, aby mohl klub svým členům poskytovat dobré rady. Martina K. podle svých slov nedělá právě jen účetnictví, jež je v kompetenci Aleny K. Jinak má v náplni své práce vše ostatní - jednání s úřady, veterináři a členy klubu. Myslí si, že hlavní důraz by měl být kladen právě na kontakt se členy klubu a pomoc v jejich složitých situacích, ve kterých se s prasátkou ocitnou.

Práce členů je tedy velmi různorodá. Obecně se dá říci, že se zaměřuje hlavně na propagaci klubu na veřejnosti a v médiích, na pomoc a podporu členů a na jednání s orgány jako jsou veterináři, státní veterinární správa, apod. Dobrovolná činnost v ČKMPCHVD o. s. by se dala označit jako *Typ 1* (Frič, P. a kol. *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES*). Klub je totiž na svých dobrovolnících závislý a bez jejich práce by nemohl provozovat svou činnost, naplňovat cíle a nemohl by ani pořádat akce pro své členy.

7.1.7 Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?

Stejně jako byly rozmanité činnosti, které členové klubu vykonávají, jsou velké rozdíly i v množství času, který své dobrovolné práci věnují. Někteří členové nedokáží odhadnout počet hodin, někdy je to i nemožné spočítat. Často se objevuje odpověď, že dobrovolná práce je nárazová. To platí u Jana P., dále pak u Markéty H., která nedokáže odhadnout, kolik hodin měsíčně jí práce zabere, protože jde většinou o náhodnou činnost. Milan Š. také pracuje spíše nárazově, zato však činnosti věnuje podle svých slov „dost hodin“ (nedokáže přesně odhadnout). Přesně spočítat hodiny své práce nedokáže ani Helena N. Dobrovolnou činnost bere jako svůj koníček a zájem, který se nedá počítat na hodiny.

Pavla Š. přiznává, že práce jí měsíčně zabere málo času, konkrétně 2 až 3 hodiny. Veronika K. dobrovolně pracuje přibližně 15 hodin, ale zdůrazňuje, že v interakci s lidmi

(zájemci o informace) je někdy i každý den. Kristina H. říká, že doba její práce je různá, odhaduje od 5 do 20 hodin měsíčně. Kamila S. pracuje v klubu 50 hodin měsíčně. Nejvíce času nad dobrovolnickou prací pro klub tráví Alena K. a Martina K. Alena se práci věnuje každý den, buď chodí do banky, nebo něco telefonicky vyřizuje. Martina potom podle svých slov pracuje pro klub víceméně 24 hodin denně.

7.2 Okruh otázek týkající se motivace dobrovolníků a přínosu ČKMPCHVD o. s.

7.2.1 Co očekáváte od ČKMPCHVD o. s.?

Tato otázka se zaměřuje na to, jak vnímají respondenti úlohu občanského sdružení a co od něj očekávají. Část respondentů očekává od klubu především pomoc stávajícím majitelům prasátek. Jan P. říká, že v klubu je spousta lidí s podobným problémem a když potřebuje poradit, ví, na koho se má obrátit. Stejně mluví i Kristina H., očekává hlavně výpomoc mezi majiteli prasátek, radu, pomoc s výchovou či v případě zaběhnutí se prasete. Důležitá je pro ni také výpomoc s čipováním a registrací prasátka ze strany klubu. I Pavla Š. očekává informace a poskytnutí pomoci v případě, že si nebude vědět rady se svým prasátkem. Veroniku K. těší, že se může na sdružení obrátit v případě problémů: „*Klub je super věc, pomůže s různými problémy, které mohou nastat.*“ Přes klub také dostává granule a zařizuje očkování prasátka. Oceňuje, že klub pro své členy pořádá společné akce, kterých se ráda účastní.

Druhá část respondentů neočekává od klubu ani tak výpomoc ve vlastních řadách, ale spíše směrem k veřejnosti. Alena K. tvrdí, že klub vznikl proto, aby mohl podávat informace lidem, kteří si chtějí prasátko pořídit. Tyto informace pro zájemce jsou podle ní důležité z důvodu, že chov prasete je složitější, než chov psa. Na základě informací mají potom lidé možnost zvážit, zda si mohou prasátko pořídit, a zda k jeho chovu mají patřičné podmínky. Alena připomíná, že chovatelé často inzerují pětikilová prasátka, což je podle ní nesmysl. Podávání informací by mělo zamezit tomu, že lidé budou prasátka vyhazovat do volné přírody, kde nepřežijí. Přínos v informovanosti veřejnosti očekává i Kamila S. Podle ní se od roku 2010, kdy byl klub založen, podařilo zvýšit informovanost budoucích majitelů o tom, že prase je náročné a že většinou neodpovídá představám, které si lidé vytvoří na základě informací od chovatelů. Taktéž Milan Š. vyzdvihuje informování veřejnosti: „*Aby se rozšířilo, že to není žádný zločin, nebo prostě něco v tom smyslu, chovat prasátko.*“ Markétu

H. těší, že si lidé díky klubu prasátek všimnou a pokud si toto zvíře budou chtít pořídit, dají si na hodně věcí pozor. Ve stejném duchu se vyjadřuje i Helena N. Čeká, že se rozšíří pravda o tom, co chov prasátek skutečně obnáší. Dále si přeje, aby se změnil legislativní status prasete, které je chované v bytě jako domácí mazlíček. To ostatně chce i Martina K., která doufá, že prasátka budou v rámci Evropské unie vyčleněna z hospodářských zvířat a začleněna do zvířat v zájmovém chovu. Dále přiznává, že v České republice je v současné době velmi neutěšená situace s promořeností Aujeszkyho chorobou u divokých prasat. V této souvislosti očekává, že klub získá výjimku ze zákazu vakcinace pro prasátka svých členů.

Z odpovědí informátorů jsou patrné dvě skupiny názorů. V první skupině jsou ti, kteří očekávají především osobní užitek z klubu. Je pro ně důležité, že jim klub poskytne rady, informace a pomoc ve složitých situacích. Naopak druhá skupina jako primární nespatřuje osobní prospěch, ale hlavně užitek pro veřejnost, především potom pro zájemce o koupi prasátka. Klub by se měl podle nich zaměřit především na podávání informací o prasátkách směrem k veřejnosti, aby si lidé mohli jeho koupi dobře rozmyslet na základě pravdivých údajů. Někteří dotazovaní také očekávají, že budou prasátka legislativně vyčleněna z hospodářských zvířat a začnou spadat do zájmového chovu.

7.2.2 Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD o. s. prospěšný?

Podle Aleny K. je klub důležitý jednak pro všechny členy, kteří v něm získávají informace ohledně očkování, nemocí a veterinární péče, a jednak pro širokou veřejnost. Každý, kdo si bude chtít koupit domů prasátko, si může najít klubové webové stránky, na nichž si přečte o úskalí chovu a podle toho potom koupí prasátka zvaží. O důležitosti pro budoucí majitele hovoří i Helena N. Podle ní by se měla mezi lidi dostat pravda, že chov prasátek není jednoduchý a že prase není kočka nebo pes. *„Lidé si myslí, jak je to strašně úžasné a in mít doma prasátko, a bez uvažování a bez zjišťování si informací jdou a to prase si pořídí.“* Helena si myslí, že je důležité, aby lidé skutečně věděli, jak je chov prasete náročný, a byli informovaní. Potom prý klub už majiteli s prasátkem pomůže, jak bude moci.

Většina respondentů zastává názor, že klub je prospěšný jak pro zájemce o chov prasat, tak i pro stávající členy. Podle Kristiny H. je důležitý pro všechny zájmové chovatele prasátek a dále vyjmenovává čím: *„Tím, že poskytuje čipování prasátek a jejich registraci u veterinární správy, tím, že klub vydobyl různé výjimky pro klubová prasátka a také tím, že je to ohromná psychická podpora, když jsou potíže.“* I Kamila S. vidí prospěšnost v poskytnutí informací, a to jak stávajícím členům, tak budoucím majitelům prasátek. Markéta H. se s nimi

shoduje – ČKMPCHVD o. s. je důležitý jak pro stávající členy, tak pro nové. Oceňuje především to, že lidé v klubu dokáží poradit a upozornit na věci, o kterých lidé nemají tušení, že se mnohou stát, když mají doma prasátko. Pro Markétu je podstatné i to, že se jí dostane pomoci a rady, když už prasátko doma má. Ani názor Pavly P. na prospěšnost klubu se neliší, klub může poradit a pomoci ohledně chovu prasátka, proto je důležitý pro stávající i budoucí majitele. Stejný náhled na věc mají i Milan Š. a Jan P. Podle Martiny K. se lidem, kteří si pořizují prasátko, dostává od chovatelů pouze polopravd, ne-li jen lží. Tito lidé by měli dle jejího názoru mít někoho, kdo má zkušenosti s chovem prasat a může nové majitele „uvést do obrazu“. Veronice K. vyhovuje, že v klubu je mnoho majitelů prasátek, kterým může zavolat a poradit se. Uvádí konkrétní případ, kdy radu naléhavě potřebovala: „*Jednou jsem myslela, že Dracul snědl pecku manga, která je jedovatá, ale on jí nesnědl, on jí jen schoval, ale mohla jsem hned někomu z klubu zavolat a poradit se, co a jak.*“ Z tohoto pohledu je tedy klub podle ní prospěšný především pro každého, kdo má prasátko doma.

V této otázce se dotazovaní shodují na dvou hlavních skupinách, kterým je klub nejvíce prospěšný. První skupinou jsou stávající členové a všichni majitelé prasátek. ČKMPCHVD o. s. je pro ně prospěšný především tím, že poskytuje cenné informace a rady, co se týče veterinární péče či očkování. Členové si vzájemně rádi pomohou a předají si své zkušenosti. Z odpovědí vyplývá, že respondenti oceňují jistotu, že se mají v případě potřeby na koho obrátit. Druhou skupinou, které je klub podle dotazovaných prospěšný, je veřejnost a zájemci o chov prasátek. Těmto lidem přinese klub informace, které by jinak těžko získávali. Uvede též na pravou míru ty informace, které poskytují někteří chovatelé a prodejci prasátek, zejména pak údaje o výsledné váze a velikosti prasátka v dospělosti a jeho nevhodnosti coby mazlíčka do bytu.

7.2.3 Uved'te důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD o. s.

Každý dobrovolník má důvod, prvotní impuls, který ho motivuje k zapojení se do dobrovolnické práce. Bude zajímavé sledovat, zda členové ČKMPCHVD o. s. sledují pouze veřejný zájem a pomoc ostatním, nebo jsou motivováni něčím, co přináší prospěch i jim osobně. Alena K. vypráví o tom, že má doma šestileté prasátko, které jí v roce a půl téměř ukouslo prst. Sama tedy chtěla upozornit na to, že prasata mohou být i agresivní, takže jejich výchova je velmi důležitá a nesmí se zanedbat. To byl podle ní prvotní impuls, který ji vedl k zapojení se do dobrovolné práce. Helenu N. také motivovaly vlastní zkušenosti s prasátkem. Tvrdí, že svou činnost nebere jako práci, ale jako koníčka a osobní zájem. Sama byla

podvedena stran prasátka a nechce, aby se to stalo také dalším lidem. Jde jí nejen o dobro budoucích majitelů, ale také o dobro prasátek, neboť jak říká, ne každý je ochotný si nechat prase, které vyroste do 80 až 100 kilogramů, bude ničit byt, apod. Helena si myslí: „*to zvíře si to nezaslouží, protože ono si nás nevybralo, my jsme si pořizovali jeho, takže proto to dělám.*“ Pro Kristinu H. bylo prvotním důvodem to, že by ráda pomáhala ostatním majitelům prasátek. Samotnou jí velice překvapilo, jak dokáží být tato zvířata tvrdohlavá a těžko zvladatelná. Nemyslí si, že by měla chov prasat úplně dokonale zvládnutý, ale ostatním velmi ráda pomůže. Stejný důvod vedl k dobrovolné práci i Kamilu S. Jak přiznává, měla málo informací o prasátkách, které se jí podařilo získat až v klubu a nyní by je ráda předala dalším lidem. Pro Martinu bylo prvotním impulzem zjištění, že chovatelé prodávají prasátka s tím, že toto prasátko bude mít legislativně stejný status jako pes. Ukázalo se, že to tak není a tak se rozhodla zorganizovat klub, aby se pokusil upravit legislativu a udělat z prasátek zvířata v zájmovém chovu.

Hlavním důvodem, proč se do práce v klubu zapojila Pavla Š. bylo, že její prasátko bylo podle ní vyřazeno z hospodářských zvířat a zařazeno mezi domácí mazlíčky (*pozn. legislativně zatím prasátka z hospodářských zvířat nebyla vyřazena, ale ta, která jsou evidována u ČKMPCHVD o. s. jsou očipována a mají udělenou výjimku od Státní veterinární správy*). Pro Pavlu to tedy znamená, že může se svým prasátkem cestovat po České republice bez toho, aby si musela vyřizovat povolení od veterinární správy. Důvodem zapojení pro ni také bylo to, že klub přináší pro své členy různé akce, především oceňuje ty veterinární, protože je podle ní složité najít v Praze veterináře pro prasátko. Veronika K. uvádí, že si s lidmi, kteří také pracují v klubu, může předávat zkušenosti. Je ráda, že našla lidi se stejným nadšením pro prasátka a je pro ni příjemné se s těmito lidmi bavit a vyměňovat si zkušenosti. To, že důvodem zapojení se do práce pro ČKMPCHVD o. s. byl kolektiv stejně smýšlejících lidí, potvrzuje i Milan Š.: „*prostě jsou tam fajn lidé a je to jedna velká parta.*“ Markéta H. přiznává, že v jejím rozhodnutí hrálo velkou roli to, že si myslela, že je jediná na světě, která doma chová prasátko. Později zjistila, že takových lidí je více, a to i v České republice. Jan P. svou dobrovolnou práci nenabízel, ale byl osloven klubem. Říká, že je pro něj jednoduché poskytnout prostory pro akce klubu a samozřejmě to rád udělá.

Důvody pro zapojení se do dobrovolné práce v klubu se liší, avšak můžeme v nich vysledovat dva hlavní trendy. Prvním z nich je, že dobrovolníci primárně chtějí pomáhat ostatním lidem – ať už členům klubu nebo jiným majitelům či zájemcům o prasátko. Vědí, že i jim bylo ze strany klubu pomoheno a porazeno, a proto chtějí na oplátku pomoci oni těm,

kteří to potřebují. Několik lidí také zažilo v chovu prasátka složitou situaci, proto chtějí varovat a informovat ostatní, aby nemuseli prožít to samé.

Druhým trendem je, že dobrovolníci zmiňují jako důvod zapojení se do práce pro klub to, že jim to přináší určitý prospěch. Tímto prospěchem nemusí být myšlena žádná materiální odměna, ale jen dobrý pocit či nově získaní přátelé.

7.2.4 Prožil/a jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD o. s.?

Už v předchozí otázce se někteří respondenti zmínili o tom, že prožili s prasátkem složitou situaci. Budu tedy chtít zjistit, zda obtížná situace, kterou člověk s prasátkem prožije, může být motivující k dobrovolnické práci pro ČKMPCHVD o. s. Alena K. se již v předchozí otázce řekla, že její prase bylo agresivní natolik, že jí málem ukouslo prst. Přiznává, že obtížné situace prožívá neustále a musela udělat i určitá opatření, protože má děti. I když se její prasátko postupem času uklidnilo a je už hodnější, nedokáže mu podle svých slov již důvěřovat a má strach, aby se „něco nestalo“. I Helena N. prožila s prasetem mnoho obtížných situací, které naznačila v odpovědi na předchozí otázku. Jako obtížnou situaci vidí to, že prase přerostlo, devastuje byt a také nechce do domu pouštět žádné návštěvy. Pavla Š. se, stejně jako Alena K., setkala s agresivitou ze strany prasátka, které jí hodně kousalo. To ji motivovalo k tomu, aby se do činnosti v klubu zapojila tím, že poskytuje informace ostatním, aby si věděli rady v případě, že se u jejich prasete objeví agresivní chování. S agresí se setkala i Kamila S. Její prasátko dokonce ve dvou měsících pokousalo malé dítě. Říká, že nedávno měla telefonát od paní, která si chtěla pořídit dvě prasátka do mateřské školky k dětem. Kamila jí od tohoto nápadu, právě díky své zkušenosti, odrazovala. Také Kristina H. si prožila složitou a motivující situaci. Její první prase zemřelo na vrozenou srdeční vadu, o které jí chovatel při koupi neinformoval. Veronika K. uvádí, že prošla stresující situací v době, kdy bylo její prasátko nemocné a nevěděla si s ním rady. Kontaktovala proto členku klubu Martinu K., která jí pomohla tím, že doporučila vhodného veterináře. Složitou situaci prasátkem prožil dle svého vyjádření i Milan Š., konkrétní příklad však neuvádí.

Část respondentů žádnou takovou situaci nezažila. Markéta H. vypráví, že její prasátko má problémy s nastupováním o auta. Podle ní se to může zdát jako na první pohled primitivní věc, upozorňuje ale, že pokud prase přeroste, nelze ho zvednout, ani donutit. Tato situace pro ni je sice obtížná, ale za zvlášť motivující ji nepovažuje. Jan P. s prasetem žádnou obtížnou situaci neprožil, pouze mu znečistilo byt, jinak bylo vše v pořádku. Martina K. má podle

svých slov velmi hodné prasátko. Podle chovatele mělo vážit 10 kilogramů, dnes má 103. Martině to ale nevadí, protože jí na hmotnosti nezáleží. Sama tedy s prasetem žádnou složitou situaci neprožila, ale jaké mohou být problémy, vidí u ostatních členů a jak přiznává, potíže jich má většina.

Komplikovanou situaci s prasátkem prožila většina dotázaných. Z jejich odpovědí lze vyčíst, že takováto prožitá situace je motivovala k práci pro klub. Takto nabyté zkušenosti mohou prostřednictvím klubu šířit dál, aby se ostatní majitelé prasátek do podobných situací nedostávali a pokud už se do nich dostanou, aby věděli, jak je mají řešit.

7.2.5 Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD o. s. Vám osobně?

Každý z dotazovaných uvádí, že mu práce pro klub něco přináší. Alena K. je ráda, že mohla někomu pomoci a přináší jí to uspokojení. Martina K. říká, že do klubu vkládá své rodinné finance, práce jí žádný zisk nepřináší, spíše naopak. Pro klub nepracuje jen ona, ale celá její rodina. Martinu naplňuje sledovat, jak se dějí určité změny k lepšímu. Je to pro ni důležité. I Milan Š. uvádí jako svůj prospěch z práce pro ČKMPCHVD o. s. radost z toho, že pomáhá ostatním lidem. Tato práce mu přináší potěšení. Pavla Š. vysvětluje, že jí dobrovolnická práce dává dobrý pocit, že může také pomoci někomu jinému. S prospěchem v podobě dobrého pocitu se svěřuje Veronika K. Kamila S. má radost, že může dělat něco prospěšného. Také dodává, že dobrovolnická práce ji baví. Dobrovolníci při své práci získávají i nové přátele. Toho si všímá Markéta H. a Kristina H., které při své práci získaly kamarády. Kristina navíc uvádí i dobrý pocit z vykonané práce. Heleně N. přináší její dobrovolná práce pocit zadostiučinění a to: „*že se povedlo lidem trochu dát rozum do hlavy stran prasat.*“ Již v předchozích otázkách Helena připomíná, že svou činnost nebere jako práci, ale jako svého koníčka. Jan P., který poskytuje prostory pro konání klubových akcí, vidí ve své aktivitě společenský prospěch a také to, že v době konání srazu udělají členové klubu v jeho restauraci útratu.

U respondentů silně převažuje nemateriální prospěch z jejich práce. Mluví především o dobrém pocitu z toho, že někomu pomáhají, a že mohou být někomu prospěšní. Dobrovolníkům přináší práce kromě potěšení i nové přátele, které si mezi ostatními členy nacházejí.

7.2.6 Dostáváte od ČKMPCHVD o. s. nějakou odměnu?

Část členů uvádí, že nějakou odměnu od klubu za svou práci dostává. Pavla Š. říká, že členové dostávají vždy nějakou pozornost na vánoční besídce. Na dárky z besídek si vzpomněla i Kamila S. Ta je navíc i ráda, že kdykoli má narozeniny nebo svátek, mnoho lidí z klubu si na ní vzpomene a poblahopřejí jí. Je to pro ni příjemné a bere to také jako odměnu. Helena N. potvrzuje, že dárky si předávají členové při vánočních besídkách. Podle ní to nejsou odměny, ale v podstatě osobní dárky. Kristina H. si vzpomíná, že za výpomoc při skladování granulí dostala jeden pytel těchto granulí pro prasátko zdarma. I Markéta H. má zkušenost s tím, že dárky dostávají spíše prasátka než členové. Veronika K. si pamatuje, že členové od klubu dostali nějaké samolepky. Jako odměnu bere i to, že klub pro své členy připravuje společenské akce, kde připraví i pohoštění zdarma. Jan P. říká, že nějakou odměnu určitě již dostal, ale nepamatuje si, co to bylo.

Někteří členové na tuto otázku odpověděli, že nedostali žádnou odměnu. Jsou jimi Milan Š. a Alena K. I Martina K. přiznává, že žádnou věcnou ani finanční odměnu nedostává: *„naopak stále do klubu peníze cpeme, ale nám to nevádí, my máme rádi prasátka. Takže zatím to jde, až to nepůjde, tak je tam cpát nebudeme.“*

V případě odpovědi ANO – Je pro Vás tato odměna dostatečná?

U této podotázky se respondenti shodli, že odměna, kterou dostávají, je pro ně dostačující. Pro Helenu N. je odměna uspokojivá, nic jiného by ani nečekala. Dodává, že klub jako zájmový spolek má financí málo a hradí se z nich důležitější věci, než jsou odměny dobrovolníkům, např. vakcinace pro prasátka, apod. Stejně tak Jan P. je s odměnou spokojený a žádnou vlastně ani nečeká. Odměnu by nečekaly ani Kamila S. a Pavla Š. Veronika K. si myslí, že klub dělá pro své členy opravdu hodně a víc od něj ani nečeká. I Markéta H. je ráda za to, co od klubu dostane a jak sama říká: *„kdyby to nebylo nic, tak se nic neděje.“* Finance určitě neočekává. Kristina H. je taktéž s odměnou spokojená.

V případě odpovědi NE – Potěšilo by Vás dostávat nějakou odměnu?

Alena K. žádnou odměnu dostávat nechce, podle svých slov do klubu spíše občas peníze dává. Milan Š. si myslí, že v případě klubu prasátek jsou jakékoli odměny zbytečné a žádné neočekává. Martina K. také žádnou odměnu dostávat nechce, dle svého vyjádření by ji stejně znovu vrátila zpátky do klubu.

Z uvedených odpovědí vyplývá, že vnímání odměn za dobrovolnickou práci je značně subjektivní. Záleží na tom, co člověk považuje za odměnu. Například Kamila S. jako odměnu bere i to, že si na ni ostatní členové vzpomenou, když má narozeniny nebo svátek. Pro Veroniku K. je odměněním za práci i to, že klub uspořádá společenskou akci, které se ráda zúčastní. Pravdou je, že dobrovolníci dostávají drobné dárky a pozornosti na pravidelných vánočních besídkách, ale ne všichni si na tuto skutečnost vzpomněli. Může to být tím, že pro dobrovolníky není věcná odměna důležitá. Tento fakt ostatně z odpovědí také dost zřetelně vyplývá. Žádný z dobrovolníků neočekává, že bude dostávat za svou činnost odměnu. Ti, kteří něco za svou práci dostali, přiznávají, že byli velmi potěšeni a i když se jednalo jen o drobné pozornosti, měli z nich radost.

7.3 Okruh otázek týkajících se vztahu veřejnosti a ČKMPCHVD o. s.

7.3.1 S jakými názory na ČKMPCHVD o. s. jste se setkal/a?

Členové klubu se setkali jak s negativními, tak i s pozitivními reakcemi. Někteří z nich uvádějí i konkrétní případy. Alena K. si myslí, že chytrý člověk ví, že v současné době existuje mnoho neziskových organizací na podporu zvířat „*a když se bavíte s někým hloupým, tak si prostě někdo poklepe na čelo, že už je i klub prasat.*“ Podle ní brzy bude chov prasátek natolik rozmohlý, že už nikoho nepřekvapí, když prase potká na ulici. Markéta H. se setkala pouze s pozitivními názory. Říká, že ten, kdo přišel s klubem do kontaktu, nebo jen zjistil, že klub existuje, byl překvapený. Lidé jsou podle ní také rádi, když zjistí, co všechno se mohou v klubu dozvědět. Veronika K. narazila též na veskrze pozitivní názory. Pouze její partner má na klub negativní náhled, neboť si myslí, „*že je to blbost*“. I Helena N. má pozitivní zkušenost s názory veřejnosti. Dodává, že pokud se někdo tváří, že nemůže být pravda, aby měli chovatelé prasat nějaký svůj klub, tak jim odpovídá, že i majitelé psů, koček nebo fretek mají své organizace, a proč by ji tedy neměli i lidé, kteří chovají prasátka.

Pavla Š. přiznává, že slyšela názory docela odlišné. Od některých lidí se dozvěděla, že o ČKMPCHVD o. s. již slyšeli a nemají k němu důvěru: „*že si myslí, že lidé, kteří prasátka mají, nechtějí, aby se chov rozšiřoval a aby jenom oni byli ti, co mají prasátko.*“ Druhou skupinou názorů, které se dozvěděla, byly názory pozitivní, které říkaly, že klub je dobrá věc, protože poskytuje mnoho informací a rad o tom, jak prase chovat, stravovat a jak o něho veterinárně pečovat. Milan Š. říká že se setkal s negativními i pozitivními reakcemi, ale konkrétní příklady neudává. Naopak podle Jana P. lidé klub příliš nekomentují a nesetkává se

tak s žádnými reakcemi. Myslí si, že teprve v chvíli, kdy se sejde na jednom místě dvacet a více prasátek, tak to někdo okomentuje, „*ale nic extrémního.*“

Dotazování se setkali i s tím, že dostávají na klub negativní reference ze strany chovatelů prasat. Martina K. se u veřejnosti setkala jen s ohlasy kladnými, nicméně se k ní donesly negativní názory chovatelů. Myslí si, že klub je pro ně nepohodlný proto, že říká pravdu. Členové píší články do odborných časopisů a vystupují v televizi. Všechny tyto činnosti podle Martiny narušují prodejeschopnost chovatelů. Kristina H. se sice setkala s pozitivními názory, ale s některými i velmi negativními a opět to bylo ze strany chovatelů, nikoli ze strany majitelů prasátek. Stejnou zkušenost má Kamila S., kdy ze strany členů byly reakce vždy pozitivní, ale chovatelé, kteří prasata prodávají, podle ní nejsou z klubu příliš nadšení, protože jim kazí obchody. Kamila si ale myslí, že klub nejde přímo proti chovatelům, ale snaží se jen uvádět na pravou míru hmotnosti prasátek.

Dá se říci, že reakce společnosti a okolí na klub jsou spíše pozitivní. Respondenti se však setkali i s nedůvěrou v občanské sdružení či s názorem, že je jeho existence zbytečná. Samostatnou kapitolou jsou negativní reakce chovatelů, kteří prasata prodávají. Klub podává pravdivé informace týkající se chovu prasat a také jejich výsledné váhy v dospělosti. Je možné, že na základě těchto informací si zájemci pořídí prasátko spíše od chovatelů, kteří jsou prověřeni klubem. Takových chovatelů je však stále minimum.

7.3.2 Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?

Prasátka jsou velmi neobvyklí domácí mazlíčci, dá se tedy předpokládat, že jejich majitelé se setkají s jinými reakcemi, než majitelé psů nebo koček. Ve společnosti stále převládá představa prasete jako špinavého a zapáchajícího tvora a pro mnoho lidí je obtížné pochopit, že někdo takové zvíře chová v bytě. S tím se setkala i Markéta, která žije na Kladně. Není to tak velké město, s čímž podle ní souvisí, že se zde setkává spíše s negativními názory. Říká, že prase je veřejností bráno jako hospodářské zvíře a „*každý ho vidí na pekáči, když to tak řeknu.*“ Přiznává, že se setkala i se zlými lidmi. S tím, že prase je považováno spíše za zvíře určené ke konzumaci, se setkal i Milan Š. Podle něj jsou reakce lidí rozporuplné a zmatečné. Někteří to chápou, jiní ne a myslí si „*že to máme na pekáč.*“ Protikladné odezvy na své prasátko přiznává i Helena N. – polovina reakcí je velmi negativních (vulgárních a urážlivých), druhá polovina pak nadšených, pozitivních a také velmi překvapených. Kamila S. je ráda, že má sousedy, kteří mají její prasátko v oblibě. Přiznává ale, že má problém v městské dopravě při přepravě prasátka a dokonce s ním byla i vyhozena z autobusu.

„Setkala jsem se i s tím, že mě pán vyhazoval z ulice, i když nebyla jeho, že tam prý dělám bordel a ať jdu pryč s tím cirkusem.“ Na závěr říká, že sice potkává i lidi zlé, ale na druhou stranu hlavně ty, které potěší, když vidí venku prasátko. Alena K., tak jako předchozí respondenti, má zkušenost s negativními i pozitivními názory. „*Jak kdy. Někdo si poklepe na hlavu, někdo se zasměje, někdo řekne – ježiš, to je fantastické.*“ Pavla Š. se u veřejnosti setkala s podobnými reakcemi jako u své rodiny. Dokud měla prasátko malé, všem se moc líbilo. Momentálně má však prase přes 50 kilogramů a Pavla se setkává s odsuzováním, že takové zvíře chová v bytě. Dokonce si všimla toho, že se jí v poslední době okolí vysmívá. I Jan P. si všimá, že jeho okolí se směje tomu, že má prasátko jako domácího mazlíčka.

Kristinu H. těší, že ačkoli bydlí v paneláku, má milé sousedy a její prase nikomu nevadí. I přesto přiznává: „*občas se na mě lidé dívají trošku jako na exota.*“ Martina K. se sice s negativními reakcemi někdy setkala, ale převažují spíše ty pozitivní. Podle ní je to tím, že její prasátko zná mnoho lidí z televizních obrazovek, takže je pro ně spíše zajímavé a záporné reakce příliš nevyvolává. Veronika K. zaznamenala na své prasátko též veskrze kladné reakce. Lidé jsou prý většinou nadšení, protože prasátko se jim líbí a je pro ně něčím zvláštní. Říká, že i děti jsou z něj nadšené. Vzpomíná, že někteří členové klubu měli kvůli prasátku potíže s bydlením, kdy si ostatní obyvatelé stěžovali na to, že v jejich domě bydlí prase. Veronika je ráda, že u ní taková situace není.

Jak se dalo předpokládat, jsou reakce na chov prasátek ze strany veřejnosti rozporuplné. V podstatě všichni respondenti se setkali s pozitivními i negativními názory. U některých převažují ohlasy kladné, to především proto, že okolí je nadšeno nevšedním domácím mazlíčkem a zajímá se o něj. Další potom přiznávají spíše reakce záporné. Důvodem je často nepochopení lidí, že někdo může prase chovat v bytě.

7.3.3 Setkal/ jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo jiným nepřátelským chováním?

Tato otázka víceméně souvisí s otázkou předchozí, v níž se někteří majitelé konkrétně zmiňovali o posměšných či nepřátelských komentářích. Posměšné či jiné negativní jevy připouští většina respondentů. Patří mezi ně Milan Š. a Markéta H. Helena N. již v předchozí dopovědi uvedla, že některé komentáře, které ohledně prasátka na veřejnosti slyší, jsou vulgární a urážlivé. Kamila S. se s negativním chováním též setkala a myslí si, že se to stává každému majiteli prasátka. I Alena K. se s nepřátelským postojem setkala a přikládá konkrétní příhodu: „*Jistá dáma mi řekla, že jak můžu s něčím tak hnusným a špinavým chodit na*

procházku.“ Pavla Š. dokonce říká, že na ni lidé chrochtají, posmívají se a ťukají si na čelo. Prý nemohou pochopit „*co si lidé všechno nepořídí do paneláku.*“ Kristina H. se setkala s posměšným chováním v tom smyslu, že na ní mají lidé různé otázky typu: „*jestli půjde na rožeň, anebo jestli je opravdu tak špinavé a smradlavé.*“ Říká, že na takové věci se ptají ti, kteří o chovu prasat nemají informace.

Jan P. se sice vyjádřil, že se mu lidé smějí, když zjistí, že má doma prasátko, ale podle něj nejde o negativní posměch. S nepřátelským chováním se dle svých slov nikdy nesetkal. Veronika K. nezažila posměšné a negativní chování u veřejnosti, ale u svého partnera. Jak se již v předchozích otázkách zmínila, partner nemá prasátko rád, dokonce ho nenávidí. Martina K. si nevzpomíná, že by se někdy setkala s posměchem kvůli prasátku. Spíše si pamatuje humorné situace, které s ním zažila a jednu takovou vypráví: „*Když Karkulka vyleze v Prachovských skalách Císařskou stezkou nahoru na vyhlídku a má na sobě kšíry a na tom obrovské světýlko a otec od rodiny brání svoji rodinu, dívající se na skály a křičí: Pozor divočák, zachovejte klid. Tak to jsou takové spíš legrace.*“

Je vidět, že kromě negativních reakcí se setkávají respondenti i s posměchem a podobným záporným chováním. Často to pramení z toho, že veřejnost o chovu prasátek stále příliš neví a vidí v nich jen hospodářská zvířata. Z odpovědí dotazovaných se ale nezdá, že by to pro ně byl velký problém. Spíše to vypadá, že jsou s těmito projevy vůči svému zvířeti smířeni a počítají s nimi.

7.3.4 Setkal/a jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?

S podvodem ze strany chovatele se z oslovených respondentů nesetkaly pouze dva – Alena K. a Martina K. Alena potkala chovatele, který ji nikdy, co se týče váhy prasete, nelhal. Pro ni ani není váha zvířete podstatná, neboť má zahradu a dostatek prostoru pro prasátko. Podle jejího odhadu je v ČKMPCHVD o. s. 90% členů, kteří se s podvodným jednáním chovatele setkali. Její slova potvrzuje Martina K., která na základě znalosti všech členů klubu uvádí, že podvodných chovatelů je 90%. Ona sama se s podvodem při koupi prasete nesetkala.

K problému podvodů se vyjadřují všichni respondenti, a to buď z vlastní zkušenosti, nebo ze zkušenosti jiných členů klubu, které znají. Velká většina z nich se s podvodem setkala osobně. Je vidět, že jde o jeden z největších problémů, se kterým se majitelé prasátek potýkají.

V případě odpovědi ANO – V čem toto podvodné jednání spočívalo?

Helena N. přiznává, že chovatelka, od které si koupila prasátko, jí tvrdila, že se jedná o rasu Royal Dandie, která v dospělosti (kolem třetího roku života) váží kolem 10 – 12 kilogramů. Také jí sdělila, že prasátku nerostou kly, neryje, není ho nutné pravidelně venčit. Později však Helena zjistila, že všechny tyto informace se nezakládají na pravdě. Problém s váhou prasete má i Jan P., kterému chovatelka prodala velké zvíře místo slíbeného malého prasátka. Také Kamila S. měla slíbené prase, jež bude vážit 5 kilogramů v dospělosti. Dnes jsou mu dva roky a zatím má 30 kilogramů. Podle ní je to typický případ podvodu. Také Markéta H. je nespokojená s jednáním chovatele. Bylo jí přislíbeno, že prasátko bude velice malé. Ovšem po třech měsících zvíře přerostlo slibovanou váhu. Kromě podvodů ohledně váhy se respondenti setkali i s jinými lživými informacemi. Milan Š. říká, že v jeho případě spočíval podvod v jedné velké lži, které se mu od chovatele dostalo. „*Co se týká původu prasátka, co se týká váhy prasátka, co se týká výchovy prasátka, prostě všechno jedna velká lež.*“ Pavle Š. chovatelka tvrdila, že prasátko, které jí prodává, bude vážit do deseti kilogramů a že je speciálně vyšlechtěné pro chov v bytě. To mělo podle Pavly znamenat, že nebude ničit byt a jeho vybavení, nebude kousat a bude to poslušný miláček jako například pes. Respondentka však přiznává, že nic z toho se nenaplnilo, naopak jí prase byt zničilo, vyrostlo a začalo být i agresivní. Kristina H. měla jedno prasátko již v minulosti, teď má druhé. Podvod ze strany chovatele zažila u obou. První prasátko jí zemřelo na srdeční vadu, o které jí chovatel nic neřekl. Tato vada navíc souvisela nejspíše s přešlechtěním. U prasátka, které si kupovala poté, jí bylo sděleno, že bude vážit do 12 kilogramů. Momentálně má přibližně 20 kg a stále ještě roste. Kristina říká, že ve smlouvě, kterou s chovatelem uzavřela má dokonce napsáno, že se jedná o rasu Royal Dandie. I Veronice K. bylo prodáno prasátko větší, než předpokládala. Bylo jí řečeno, že bude mít 10 – 15 kilogramů. Dnes má asi 35 kg, a protože jsou mu necelé dva roky, tak stále ještě roste. Dozvěděla se i to, že se jedná o ideální zvíře do bytu a že prasátko může zůstat doma samo bez majitele. Veronika po čase zjistila, že ani tato informace není pravdivá. Pokud totiž nechá své prase samotné doma, ničí jí byt a jeho vybavení. Důrazně ale říká, že proti chovatelům nic nemá. Za své prasátko zaplatila dle svých slov 500 Kč, což je prý velmi nízká cena. Veronika zná jiné majitele, kteří za své prase zaplatili mnohem vyšší částky.

Jako nejčastější podvod ze strany chovatelů prasat vychází z odpovědí respondentů klamání ohledně váhy a velikosti prasat. Chovatelé často matou zájemce o koupi zvířete tím, že o něm podají nepravdivé či neúplné informace, například co se týče podmínek chovu a

péče. Oslovení respondenti si prasátko pořizovali v době, kdy ČKMPCHVD o. s. ještě neexistoval, nebo o něm nevěděli. Neměli tedy mnoho možností ověřit si, zda jim chovatelé nelžou.

V případě odpovědi ANO – Snažil/a jste se tento problém nějak řešit? Jak?

Helena N. se po tom, co zjistila, že byla podvedena, spojila s dalšími majiteli údajných prasátek Royal Dandie a také s výhradní americkou chovatelkou této rasy. Tato chovatelka prodává skutečně prasátka rasy Royal Dandie a Helena jí poslala fotky svého zvířete, aby se dozvěděla, zda má tento druh doma nebo ne. Tato chovatelka, se kterou je dodnes v korespondenčním styku, jí sdělila, že nikdo z českých majitelů rasu Royal Dandie nemá a mít nemůže. Je to z toho důvodu, že chovatelka ze Spojených států prodává svá prasátka čipovaná a kastrovaná a jen po území USA a také části Kanady. Podle ní tedy není možné, aby někde v Evropě existoval chovný pár prasátek rasy Royal Dandie a žádný chovatel z Evropy si od ní ani nikdy prasátko nekoupil. Veškeré tyto informace se Helena dozvěděla na základě korespondence se zmíněnou chovatelkou ze Spojených států.

Kamila S. se vzniklou situaci též snažila řešit. Ještě s jednou podvedenou kolegyní chtěly podat trestní oznámení: „*ale úplně se to nedotáhlo, jen tak do půlky.*“ Kamila se spojila i s chovatelkou, od které má prasátko. Ta jí sdělila, že byla sama podvedena a nevědomě prodávala „*něco pod nějakým jménem a nevěděla to.*“ Kamile toto vysvětlení nakonec stačilo a chovatelce její jednání odpustila. Myslí si, že situaci už by to stejně nezachránilo a proto to podle svých slov přestala řešit. Markéta H. se začala podvodem zabývat až ve chvíli, kdy vstoupila do ČKMPCHVD o. s. Taktéž kontaktovala chovatele, protože podle ní se tento problém nedá řešit přes policii. Milan Š. řeší problém podvodu přes klub, podle svých slov již asi rok.

Pavla Š. má pocit, že problém podvodů při prodeji prasat je těžké vyřešit. Sama volala chovatelce s tím, aby ji přesvědčila, že by již neměla podvádět další lidi. „*Jelikož potom ta prasátka dopadnou bůhví jak a je to docela velká starost a mně je líto těch prasátek.*“ Chovatelka si to prý nenechala vysvětlit. Pavla si myslí: „*že to potřebuje pro své podnikání a nic jiného jí nezajímá.*“ O trestním oznámení prý neuvažovala, protože neví, jak v tomto případě funguje. Dozvěděla se totiž od jiné majitelky, která má také prasátko, že podala trestní oznámení na policii, nikdo ho ale přes rok a půl neřeší.

Kristina H. říká, že se nesnažila uplatnit žádnou reklamaci na své prasátko, protože by se ho nevzdala. Problém se snažila řešit spíše tím, že na chovatelských serverech upozorňuje

na to, že se dějí takovéto podvody s prasátky. Chce napomoci k tomu, aby se podvody dál nestávaly a aby nebyli další majitelé zklamaní.

Jedním z mála, kdo se nesnažil podvod nijak vyřešit, je Jan P. Podle svých slov na to nemá čas. Ani Veronika K. nechce nic řešit, protože, jak řekla v předchozí otázce, proti chovatelům nic nemá.

Většina respondentů se vzniklou situaci snažila nějakým způsobem řešit. První volbou většiny bylo kontaktování chovatelů, od kterých prasátko koupili. Ti se ale od problému distancovali. O trestním oznámení uvažovali pouze dva respondenti, nakonec od něj upustili. Z odpovědí lze odhadnout, že majitelé prasátek nevědí, jak v těchto případech trestní oznámení funguje a ani příliš nevěří, že by s tím policie nebo jiné pověřené složky mohly něco udělat. I přesto, že prasátka většinou nesplnila očekávání svých majitelů, se nenašel nikdo, kdo by ho chtěl chovateli vrátit.

7.3.5 Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?

U této otázky se odpovědi opět víceméně shodují. Alena K. si myslí, že klub může především informovat: „*Můžeme chodit do televize, můžeme do časopisů, ne proto teda, abychom se chtěli někde předvést, ale abychom informovali veřejnost o tom, že ty podvody se dějí.*“ Alena se ale přiklání k tomu, že suplovat úlohu policie klub nemůže. Může s ní však spolupracovat a vystupovat jako svědek ve chvíli, kdy by došlo k soudnímu řízení. Na závěr dodává, že problém podvodných chovatelů prasátek nemůže klub sám vyřešit. To, že klub policii nenahradí, si myslí i Helena N., může podle ní však alespoň spolupracovat a na problém upozorňovat. S tím souhlasí Kristina H. Klub může být policii nápomocný a může upozorňovat veřejnost na podvodné jednání chovatelů. Plně nahradit policii ale podle ní nemůže. Stejně tak Milan Š. spatřuje úlohu ČKMPCHVD o. s. spíše v informovanosti: „*Může do toho zasáhnout jak informovaností, tak tím, že se to rozšíří a že nebude docházet k takovýmto lžím, co se týká prodeje prasátka.*“ Myslí si však, že úlohu policie ani státu zastoupit nemůže. Kamila S. předpokládá, že klub může předejít tomu, aby se podvody nestávaly. Úplně nahradit policii však podle ní není možné. To, že role policie je v tomto případě nenahraditelná, si myslí i Markéta H.

Martina K. přiznává, že si nedovede představit, jak by mohl klub legislativně policii nahradit a myslí si, že něco takového není možné ani do budoucna. Podle ní s tímto problémem nemá policie nic společného, pokud nedochází k týrání zvířat. Ví, že klub by sice

mohl dávat podněty Státní veterinární správě k prošetření situace u chovatelů prasat, ale tento postup by byl podle ní kontraproduktivní. Martina říká, že většina chovatelů nemá u Státní veterinární správy zaregistrované hospodářství, což v praxi znamená, že doma mají zvířata neznámého původu. Pokud by tedy přišel na kontrolu příslušný inspektor krajské veterinární správy, mohl by vydat příkaz k utracení zvířete neznámého původu. Toto je dle Martiny hlavní důvod, proč klub zatím žádný podnět k prošetření nepodal, i když si myslí, že by to bylo zapotřebí minimálně ve dvou případech chovatelů.

Že klub nemůže s problémem podvodů nic udělat, si myslí Pavla Š. Podle ní budou podvodní chovatelé prodávat prasátka dál a jediné, co může ČKMPCHVD o. s. dělat je to, že na podvody upozorní a doporučí (jak už to dělá) chovatele, kteří podávají zájemcům o prasátko pravdivé informace. Naopak Veronika K. se domnívá, že klub by tento problém vyřešit mohl, ale nemá žádnou pravomoc, jak toho dosáhnout. Myslí si, že policie tento problém nijak neřeší. „*Nevím, je to podvod od lidí, kteří to prodávají za x tisíc s tím, že je to zaručeně miniprasátko.*“ Jediný Jan P. se vyjadřuje tak, že neví, zda může klub nahradit úlohu policie v problému podvodů.

V této otázce se respondenti shodují na tom, že ČKMPCHVD o. s. nemůže plně nahradit úlohu policie ani jiných státních orgánů v problému podvodných chovatelů prasátek. Klub může, dle názoru většiny, s těmito problémy bojovat šířením informací o tom, že se dějí takové podvody a může s policií úzce spolupracovat. Někteří také mají zkušenost s tím, že se policie v tomto problému příliš neangažuje, nebo nemají důvěru v to, že by policejní orgány problém vyřešily.

7.3.6 Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?

Všichni dotázaní mají jasný názor na to, jak by se problém podvodů měl řešit. Podle Aleny K. by si měl každý při koupi prasátka nechat udělat smlouvu. Zájemce by měl také navštívit ČKMPCHVD o. s. a poradit se ohledně koupě prasátka, protože klub už ví o chovatelích, kteří jsou solidní a nenabízí zaručeně malá prasátka. Jan P. si myslí, že by se měli nejdříve vyhledat chovatelé, kteří prasátka prodávají a tito podvodní chovatelé by měli od svých prodejů upustit. Má ale pocit, že „*to už se asi děje.*“ Kristina H. navrhuje svůj postup, kterým by se daly problémy podvodů řešit. Nejprve by podle ní měli lidé, kteří se o podvodu dozvědí, informovat klub. Ten by následně měl kontaktovat Státní veterinární správu, která ke konkrétnímu chovateli pošle inspekci a s výsledkem inspekce by pak mohla jít na policii, kde

by oznámila podvod. Svůj scénář pro řešení představuje i Milan Š. Myslí si, že by se měl problém podvodů řešit registrací chovatelů, aby zájemci o prasátko měli jistotu, že jim nikdo nebude nabízet osmi kilogramové zvíře, a aby získali pravdivé informace. Podle Kamily S. klub už problém částečně řeší tím, že informuje veřejnost. Potíže ale vidí v tom, že „*někteří lidé jsou nepoučitelní, nezajímají je informace, které se my snažíme ventilovat ven, takže si prase stejně pořídí a potom ho dávají pryč.*“ Markéta H. Má pocit, že klub dělá hodně proto, aby nedocházelo k podvodům. Konkrétně kontaktuje ty, kteří prodávají prasátka, ptá se jich a vidí, jaká prasata prodávají. Podle ní je dobré, že zájemce může před koupí sám kontaktovat klub, kde mu doporučí solidního chovatele.

Pavla Š. by podvody řešila tím, že by podvádějícím chovatelům odebrala jejich chovy a dala jim pokutu. Mělo by podle ní také docházet ke kontrolám, aby tito chovatelé už dále prasata neprodávali. Jak by problém řešila Helena N.? „*Stejně tak jako když já vám prodám auto, kdy vám budu tvrdit, že je nové a prodám vám třeba jenom opravený nějaký starý. Prostě tak, jako by to byl jakýkoli jiný podvod na věci.*“ Sama předala svůj případ policii v Praze 4: „*ale myslím, že ti to brali pouze jako zábavnou záležitost, protože se na vyšetřování vykašlali a já přemýšlím o tom, že celou věc předám inspekci.*“ Martina K. by se naopak na policii vůbec neobracela. Podle jejího názoru jde o občanskoprávní záležitost, kterou by si měl řešit každý majitel prasátkem s chovatelem sám. Jediná Veronika K. problém podvodných chovatelů nevnímá jako nejakutnější. Myslí si, že v dnešní době už je situace mnohem lepší, než byla dříve. Vyplývá to podle ní z toho, že když ona sama si kupovala prasátko, nebyly na internetu žádné informace. V současnosti již existuje ČKMPCHVD o. s., kde majitelé popisují své zkušenosti a je tedy díky tomu více známo, že žádná malá prasátka neexistují.

Názory na řešení situace se velmi různí a nejsou příliš jednoznačné, téměř všichni se ale shodují, že se jedná o velký problém, který je zapotřebí řešit. Respondenti zdůrazňují úlohu klubu při řešení podvodů, ale jak už bylo řečeno v předchozí otázce, klub samotný takto obsáhlý problém vyřešit nemůže.

7.3.7 Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?

Kamila S. má pocit, že informací je dnes již dostatek. Na druhou stranu je podle ní chov prasátek ještě neobjevený a sama zjišťuje stále nové poznatky, o kterých lidé nevědí. Martina K. si také myslí, že informací je dostatek a velmi ji těší fakt, že pokud se někdo

podívá na internet a zadá si do vyhledávače „miniprasátko“, nachází mezi prvními odkazy právě na ČKMPCHVD o. s. Díky tomuto zjištění tuší, že už se o klubu dnes ví poměrně dost, ale problém naopak shledává v tom, že mnoho nadšených zájemců o prasátko nechce slyšet, co klub říká. Naopak podle Martiny tyto lidé chtějí slyšet to, co říkají chovatelé, protože prasátko chtějí a potřebují. Na klub se tak obrací až ve chvíli, kdy je již pozdě a prase mají doma. I Pavla Š. vidí, že momentálně je již informací dostatek. Když si před necelými třemi roky pořizovala prasátko, nenacházela na internetu žádné informace. Dnes je podle ní na internetu poznatků spousta a to díky tomu, že klub má internetové stránky, stejně tak i někteří majitelé prasátek si vytvořili své stránky a na nich poskytují informace. Pavla oceňuje i to, že zájemci mohou zavolat lidem, kteří prasátko již doma mají, domluvit se s nimi a přijet se i podívat. Taková možnost prý dřív nebyla. To přiznává i Veronika K., která se před koupí prasátka před dvěma lety také snažila najít na internetu informace o jejich chovu. Jediné odkazy, které našla, byly inzeráty a stránky chovatelů nebo odkazy na zahraniční stránky. Dnes je podle ní situace lepší. Jan P. se taktéž přiklání k těm, kteří si myslí, že veřejnost má již dostatek informací: „*Kdo by ty informace chtěl a kdo si to chce pořídit, tak ať si to vyhledá nebo ať třeba kontaktuje někoho, kdo to má.*“ Přiznává, že on sám nikoho nekontaktoval, protože nevěděl, že je taková možnost. Bere to jako svou chybu.

Jiný názor na informovanost veřejnosti má Alena K. Podle ní je stále ještě málo informací: „*Tady je to pořád v plenkách.*“ Na druhou stranu přiznává, že se situace zlepšila, protože před založením klubu bylo informace ještě méně, respektive nebyly žádné. Alena se zajímá o prasata 25 let a kvůli nedostatku informací u nás komunikovala například s lidmi z Německa. Helena N., Kristina H., Markéta H. a Milan Š. se také domnívají, že informací pro veřejnost je stále ještě málo.

U této otázky v zásadě můžeme najít dva typy odpovědí. Podle poloviny respondentů se situace během let zlepšila a informací pro zájemce o prasátka a veřejnost je již dostatek. Druhá polovina dotazovaných tvrdí, že zdaleka ještě není tolik údajů, kolik by bylo zapotřebí.

8. Vyhodnocení cílů výzkumu

Tato kapitola se bude věnovat vyhodnocení tří základních cílů, které jsem si stanovila na začátku práce. Po analýze všech rozhovorů s dobrovolníky ČKMPCHVD o. s. mohu zodpovědět stanované výzkumné otázky a zjistit, k jakým výsledkům tento výzkum dospěl.

8.1 Jaký je význam existence ČKMPCHVD o. s. podle jeho členů?

První výzkumnou otázkou bylo, jaké je opodstatnění a význam občanského sdružení ČKMPCHVD o. s. podle názorů jeho členů. Protože výzkum probíhal mezi členy tohoto sdružení, bude odpověď na tuto otázku vycházet z jejich názorů. Názory veřejnosti stojící mimo občanské sdružení jsem nezkoumala, a proto je znám jen zprostředkovaně ze zkušeností, s nimiž se setkali členové klubu.

J. Rektořík (2007) uvádí, že jedním z hlavních důvodů sdružování se v neziskových organizacích je pro lidi možnost podílet se na výkonu veřejné politiky. Tento fakt platí i v případě ČKMPCHVD o. s. Martina K., jedna ze zakladatelek klubu, v rozhovoru uvedla, že prvotním impulsem k založení sdružení, byla snaha o úpravu či změnu legislativy v chovu prasátek jako domácích mazlíčků. Jak již bylo řečeno, prasata jsou brána jako zvířata hospodářská a tak je s nimi i zacházeno. Klub se snaží, aby se z těchto prasátek stala zvířata v zájmovém chovu, a v tomto problému již spolupracuje se Státní veterinární správou. Dále také oslovil několik politických uskupení, se kterými chce o potřebné změně legislativy jednat. Je vidět, že snaha o ovlivňování veřejné politiky zde vlastně stála za vznikem občanského sdružení. I několik členů ČKMPCHVD o. s. se v rozhovoru vyjádřilo, že si přejí, a také od klubu očekávají, kýženu změnu legislativy ve věci chovu jejich prasátek.

Rektořík (2007) také hovoří v souvislosti s existencí neziskových organizací o svobodě sdružování a nachází několik opodstatnění této svobody. Na konkrétní případ ČKMPCHVD o. s. by se podle mého názoru dal vztáhnout bod „*Svoboda sdružování jako prostředek obrany a podpory*“. Podle Rektoříka (2007) členové neziskových organizací usilují o řešení problémů, které jsou jim vlastní. V ČKMPCHVD o. s. tento princip funguje, jeho členové usilují o naplňování cílů a poslání své organizace. Z rozhovorů s nimi vyplynulo, že se většina z nich snaží o osvětu v problematice chovu prasátek mezi veřejností. Chtějí sami z vlastní iniciativy zvýšit informovanost o zájmovém chovu prasat mezi lidmi, což je i jedním z cílů tohoto občanského sdružení. Navíc v něm členové nachází i podporu pro své vlastní záležitosti, což se dá konkrétně vztáhnout na problémy v chovu prasátek. Mnoho respondentů uvedlo, že se na klub obrací v případě potíží se svými prasaty, protože zde nacházejí podporu a pomoc od lidí se stejnými zkušenostmi.

Pokud se zajímáme o opodstatnění existence ČKMPCHVD o. s., nesmíme opomenout termín filantropie. Tento termín vyjadřuje snahu pomáhat (J. Rektořík, 2007), která je u oslovených členů klubu patrná. Téměř všichni se shodují, že jejich cílem je pomáhat ostatním – ať už ostatním členům klubu, nebo zájemcům o prasátko. U mnoha z nich potom tato snaha

pomáhat vychází z toho, že sami v začátcích chovu svých mazlíčků potřebovali rady a informace, kterých se jim nedostávalo.

A jak vnímají význam organizace její členové? Z rozhovorů vyplývá, že ČKMPCHVD o. s. je prospěšný jak svým členům, tak i veřejnosti. Pro své členy je klub důležitý pro to, že jim poskytuje rady ohledně chovu prasátek a pomoc v obtížných situacích. Oceňují, že se vždy najde někdo, kdo jim pomůže či poradí. Respondenti si též chválí, že pro ně klub pořádá veterinární akce, protože shánění veterináře, který by byl obeznámený s péčí o prasata, je složité. Někteří také uvedli, že je pro ně důležité, aby organizace dosáhla zařazení prasátek mezi zvířata v zájmovém chovu.

V případě významu úlohy ČKMPCHVD o. s. pro veřejnost se dotazovaní shodli na tom, že klub podává pravdivé a ucelené informace o chovu prasátek. Je tedy protiváhou chovatelů, kteří často uvádí lživé informace, co se týče chovu či váhy jimi prodávaných prasat. Členové propagují svou organizaci na veřejnosti přes klubové webové stránky a dále také v masmédiích. Spolupracují s odbornými časopisy, do nichž píší články a vystupují v televizních pořadech, aby přinášely laické veřejnosti informace a šířili tak osvětu v chovu prasátek. Někteří členové také vidí přínos v tom, že díky ČKMPCHVD o. s. se o chovu prasátek dozví širší veřejnost.

8.2 Jaká je motivace členů ČKMPCHVD o. s. k jejich dobrovolné práci pro toto sdružení?

Aby mohli členové pro svou organizaci začít pracovat, museli se o této možnosti nejprve nějak dozvědět. V případě ČKMPCHVD o. s. se uplatnil jak pasivní, tak aktivní přístup k získávání dobrovolníků. V případě pasivního přístupu si dobrovolníci vyhledali organizaci a sami se do ní přihlásili. U všech těchto dobrovolníků hrál roli internet a sociální sítě, kde si tito lidé informace vyhledali. Další dobrovolníci potom byli aktivně osloveni. Podle výzkumu NROS a AGNES (*Frič, 2001*) hrají nejdůležitější roli při získávání dobrovolníků neformální či přátelské kontakty, přičemž tyto vztahy se nejvíce uplatňují v menších neziskových organizacích. Toto je i případ ČKMPCHVD o. s., kde se hned několik respondentů přidalo do organizace na základě dřívějších přátelských kontaktů se zakladateli či jinými členy. U aktivního pojetí se v tomto případě neuplatnily takové přístupy jako informační letáčky, brožury, přednášky či výzvy v televizi a rozhlase, neboť jsou typické spíše pro větší neziskové organizace se širším zaměřením, než je chov prasátek.

ČKMPCHVD o. s. je na práci svých dobrovolníků plně závislý. Bez jejich práce by nemohl existovat, plnit své cíle ani pořádat akce pro své členy. Klub nemá žádné aktivní zaměstnance a dobrovolníci jsou jeho jedinou pracovní silou. Podle P. Friče (2001) by tedy byl ČKMPCHVD o. s. organizací označenou jako Typ 1, i když Frič (2001) uvádí, že tento typ organizace má malý počet profesionálních pracovníků.

Jak bylo zjištěno z rozhovorů, dobrovolná práce, které se respondenti věnují, je velmi pestrá, stejně jako doba, kterou této práci dávají. Někteří dobrovolníci pracují spíše nárazově, jiní denně. Všichni ale mají nějaké důvody, které je vedly k zapojení se do této činnosti. Výzkum NROS a AGNES (Frič, 2001) zjistil jako hlavní důvody zapojení se do dobrovolné práce důvěryhodnost organizace a také přesvědčení, že tato práce pomáhá šířit dobrou myšlenku. I když je pravděpodobné, že dobrovolníci ČKMPCHVD o. s. věří organizaci, pro kterou pracují, důvěryhodnost nikdo jako důvod zapojení se do práce výslovně nejmenoval. Naopak zmíněné „šíření dobré myšlenky“ se vyskytovalo velmi často. V tomto případě je onou „dobrou myšlenkou“ míněno šíření informací o chovu prasátek, rady a pomoc zájemcům o prasátko a vedení osvěty v médiích a na internetu. Tento výzkum se s výzkumem NROS a AGNES (Frič, 2001) shoduje také v dalších důvodech, které dobrovolníci uvádějí – poznávání nových zajímavých lidí a pomoc lidem, které dobrovolníci osobně znají. Část členů ČKMPCHVD o. s. také uvádí, že se svým prasátkem prožili složitou situaci, která je k dobrovolnické práci motivovala. Tento důvod, který by se dal interpretovat jako prožitá náročná situace v rodině, uvádí výzkum NROS a AGNES (Frič, 2001) jako jednu z nejméně častých motivací k dobrovolné práci.

Nejčastější motivací dobrovolníků ČKMPCHVD o. s. je snaha pomáhat ostatním lidem, informovat je o chovu prasátek a o podvodech ze strany chovatelů a také získávání nových přátel mezi ostatními členy, s nimiž mají společného koníčka – chov prasátek. U některých respondentů to pak byly spíše důvody přinášející nějaký vlastní prospěch – získají pomoc od klubu v oblasti veterinární péče o prasátko, nebo rady a pomoc ohledně jeho chovu. Na rozdíl od výzkumu NROS a AGNES (Frič, 2001) se nevyskytovaly důvody jako získávání nových znalostí a dovedností nebo uplatnění stávajících vědomostí.

Na základě získaných dat mohu říci, že u dobrovolníků ČKMPCHVD o. s. se nacházejí dva typy motivace k dobrovolnictví – reciproční a nerozvinutá (Frič, 2001). Nerozvinutá motivace znamená, že dobrovolníci mají pocit šíření myšlenky, která je podle nich správná – dělají osvětu o chovu prasátek a šíří o nich informace mezi veřejností. Sami složitě sháněli informace, proto je teď poskytují ostatním. Prožili se svým prasátkem složitou

situaci (agresivita, ničení bytu) a nechtějí, aby se ostatní do takových situací museli dostávat také. Reciproční motivace zase dává dobrovolníkům dobrý pocit zároveň jim ale přináší, jak sami přiznávají, nějaký prospěch. V tomto případě se jedná především o výhody, které klub svým členům přináší, ale také možnost získávání nových přátel mezi dalšími majiteli prasátek.

Co se týká motivace dobrovolníků ČKMPCHVD o. s., můžeme ji nahlížet prostřednictvím sociologického i psychologického přístupu. Podle mého názoru se o něco více uplatňuje přístup psychologický. Velká část dotazovaných přiznává empatii vůči ostatním majitelům prasátek a jejich problémům a také snahu pomoci zájemcům o prasátko tím, že jim poskytnou rady a pomoc, aby se pokud možné nedostávali do tíživých situací. P. Frič a T. Pospíšilová (2010) uvádějí, že podle mnoha vědců je možno v každé dobrovolnické činnosti najít i kus sobectví. V případě ČKMPCHVD o. s. se dá vyzorovat, že dobrovolníky motivovalo k práci to, že mohou něco získat. Kromě výhod pro své prasátko, které uvedlo jen však šlo především o dobrý pocit, nové kamarády nebo radost z pomoci někomu jinému. Dá se tedy říci, že respondenti jsou v určitém smyslu „egoisticky motivovaní“ (Frič, Pospíšilová, 2010), neboť spojují svůj osobní prospěch s dobročinností. Pokud se na činnost respondentů díváme ze sociologického hlediska, vidíme, že členové svou prací získávají možnost se do klubu dostat a být jeho součástí. Můžeme najít i pocit soudržnosti se skupinou a utužování komunity prostřednictvím společenských akcí, ale také vzájemnou pomocí mezi členy.

V případě dobrovolníků ČKMPCHVD o. s. se na základě jejich výpovědí dá odhadovat, že všichni dělají dobrovolnou činnost na základě vlastního svobodného rozhodnutí a bez donucení z jiné strany. Na práci dobrovolníků můžeme nahlížet z různých perspektiv. V tomto případě se podle mého názoru uplatňují dvě perspektivy dobrovolnické práce – konkrétně perspektiva občanské společnosti a volnočasová perspektiva. Perspektiva občanské společnosti zde vychází z toho, že členové ČKMPCHVD o. s. řeší určité společenské problémy a nespravedlnost. Konkrétně bych v tomto případě za nespravedlnost považovala podvodné a lživé jednání chovatelů prasátek, na něž se snaží organizace upozornit. Jak již bylo zmíněno, většina respondentů se setkala s podvodným jednáním ze strany chovatelů a to především co se týče váhy jejich prasátek. V oblasti společenských problémů je vidět úsilí upozornit na problematiku chovu prasátek širší, i když tato snaha samozřejmě působí na menší část společnosti (především na zájemce o koupi prasátka). Volnočasová perspektiva je pak charakterizována tím, že každý dobrovolník má svou práci jako způsob trávení volného času. V ČKMPCHVD o. s. nacházíme jak dobrovolníky, kteří mají svou aktivitu jako

seriózní, víceméně dobrovolnickou kariéru (především zakladatelky klubu), tak ty, kteří pracují pouze nárazově při pořádání společenských akcí.

Každý oslovený dobrovolník přiznává, že mu jeho práce něco přináší. V otázce satisfakce se tento výzkum shoduje se zmiňovaným výzkumem NROS a AGNES (*Frič, 2001*), který uvedl, že většina dotazovaných má pocit smysluplné práce. Tento fakt je vidět i z rozhovorů se členy ČKMPCHVD o. s. Přiznávají, že jsou rádi, že mohli někomu pomoci a přináší jim to uspokojení či potěšení. Těší je, že dělají něco prospěšného a jejich práce je baví. Objevila se také odpověď, že dobrovolnická práce pomáhá vyplnit volný čas – někteří ji mají jako koníček. V poslední řadě získávají respondenti svou dobrovolnou práci nové přátele.

Co se týká péče o motivaci dobrovolníků, ČKMPCHVD o. s. nevyplácí svým dobrovolníkům žádné finanční odměny ani náhrady spojené s jejich činnostmi. Členové dostávají drobné osobní dárky na pravidelných vánočních besídkách, za odměny lze považovat i pořádání společenských akcí a srazů. Všichni respondenti přiznávají, že žádnou odměnu za svou práci nečekají, a pokud něco dostanou, jsou velmi potěšeni. To, že dobrovolníci za práci nic neočekávají, je dobře patrné i z toho, že mnoho dotazovaných si nevzpomnělo, že dostali nějakou odměnu anebo si nepamatovali, co to bylo. Pro každého je navíc odměnou něco jiného – někdo uvádí materiální dárky, pro jiného je odměnou možnost účastnit se společné akce s ostatními členy klubu. Je tedy jasně vidět, že dobrovolníci ČKMPCHVD o. s. svou činnost nedělají pro žádný materiální ani finanční užitek.

8.3 Jaký je postoj veřejnosti k chovatelům prasátek a k ČKMPCHVD o. s.?

Protože chov prasátek není v České republice stále příliš rozšířený, je pravděpodobné, že se budou jejich chovatelé setkávat s jinými reakcemi než chovatelé běžnějších druhů domácích mazlíčků (psů, koček, apod.) Velká většina informátorů přiznává, že se kvůli chovu neobvyklého zvířete setkala s posměchem na svou osobu a také s nepřátelským chováním. Jak z odpovědí v rozhorech vyplynulo, společnost chápe prasata stále jako hospodářská zvířata. Respondenti se setkali s nepochopením ohledně chovu prasete v bytě, což může vycházet právě z neznalosti problematiky chovu prasátek stran veřejnosti.

Podle výzkumu NROS a AGNES (*Frič, 2001*) si mnoho lidí myslí, že dobrovolnická práce v některých oblastech nahrazuje roli státu. V případě mého výzkumu se však respondenti shodli, že ČKMPCHVD o. s. v případě podvodných chovatelů nemůže nahradit policii, potažmo jiné státní orgány. Podle informátorů může klub s policií spolupracovat, ale nemá žádné legislativní možnosti, jak by mohl státní složky nahradit. V tomto případě je tedy

pomoc policie v oblasti podvodů nejspíš nutností, i když velká část respondentů nemá ve státní instituce příliš důvěru. Vyplývá to z toho, že členové, kteří byli podvedeni chovateli, většinou neuvažovali o podání trestního oznámení a někteří sami přiznali, že ve vyřešení tohoto problému ze strany policie nevěří.

Dá se říci, že někteří členové vnímají svou účast v klubu i jako možnost zapojení se do veřejné politiky, i když toto zapojení je v případě ČKMPCHVD o. s. omezené jen na snahu o změnu legislativy v chovu prasátek. V tomto případě má organizace dvě konkrétní možnosti k uplatnění svého vlivu na veřejnou politiku – „*příležitost mobilizovat svůj vliv*“ a „*příležitost setkat se s aktéry rozhodovacích procesů*“ (Frič, 2000). U první příležitosti jde o to, že ČKMPCHVD o. s. navrhuje úpravu zákona č. 154/2000 Sb. o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat, jak již bylo výše zmíněno. Příležitost setkat se s aktéry rozhodovacích procesů potom v praxi znamená, že organizace pořádá schůzky se zástupci Státní veterinární správy, s nimiž své požadavky na změnu zákona konzultuje. Dle informací autorky se také členové klubu v této věci snaží spojit s některými politickými uskupeními, která by byla ochotna ČKMPCHVD o. s. ve věci změny uvedeného zákona pomoci.

Podle P. Friče (2001) je v České republice patrná nedůvěra či nepřátelství k neziskovým organizacím. S těmito jevy se setkali i někteří členové ČKMPCHVD o. s. Konkrétně Pavla Š. přiznává, že přišla do kontaktu s lidmi, kteří jí sdělili, že nemají ke klubu důvěru. Veronika K. se zase setkala s názorem, že sdružení nemá žádné opodstatnění, a že není k ničemu dobré. Negativní názory, se kterými přišli respondenti do kontaktu, mohou souviset s vnímáním chovu prasat českou společností, jak bylo řečeno výše. Informátoři přiznávají, že lidé jsou spíše zvyklí na organizace, které se věnují chovu koček nebo psů, ale organizace týkající se prasátek je pro ně novinkou. Právě to, že chovatelé jiných zvířat mají také své organizace, několik respondentů vyzdvihuje. Jinak se však členové setkávají spíše s pozitivními, dá se říci i překvapenými názory na ČKMPCHVD o. s.

Z výpovědí respondentů vyplývá, že image ČKMPCHVD o. s. není jednotná. Část členů se u veřejnosti setkala s „*negativní image*“ (Frič, 2001) organizace, a to především co se týče důvěry a smysluplnosti. Větší část informátorů potom zaznamenala u veřejnosti spíše „*charitativní image*“ (Frič, 2001) klubu, kdy je viděn jako instituce, na kterou se mohou lidé obrátit v případě potíží se svými prasátky, na které by jinak byli sami.

Samostatnou kapitolou vztahu k veřejnosti je potom konkrétně vztah ČKMPCHVD o. s. a chovatelů, kteří prasátka prodávají. Drtivá většina členů klubu se při koupi prasete setkala s podvodným jednáním ze strany chovatele. Tyto podvody spočívali především

v nepravdivých informacích, které byly lidem ze strany prodávajících poskytnuty. Většina respondentů shodně přiznává, že jim bylo přislíbena prasátka do váhy 15 kilogramů, popř. také rasa Royal Dandie, která ve skutečnosti není na území České republiky k sehnání. Všechna prasata však tuto váhu přerostla, mají od 30 do 103 kilogramů. Lživé byly podle dotazovaných i informace ohledně chovu prasátek obecně. Tato zvířata jim byla doporučena jako ideální do bytu, avšak mnoho respondentů dnes přiznává, že jim prasátka ničí zařízení bytu, na což nebyli ze strany chovatelů upozorněni. To vše může být důvodem, proč má část chovatelů negativní názory ČKMPCHVD o. s. Sami respondenti přiznávají, že se s nepříznivými reakcemi na klub ze strany chovatelů setkali. Podle jejich názorů to může být způsobeno tím, že sdružení svou osvětou „kazí obchody“. Tím, že se zájemci dozví pravdivé informace od lidí, kteří s chovem prasátek mají zkušenosti, mohou si koupit zvířete raději rozmyslet, nebo si ho pořídit u ověřeného chovatele.

Co se týká toho, jak je v dnešní době veřejnost informována o chovu prasátek, jsou odpovědi respondentů velmi protichůdné. Část z nich odpověděla, že informací je již dostatek, neboť ČKMPCHVD o. s. poskytuje velké množství údajů na svých webových stránkách, v televizních pořadech a tištěných médiích. Druhá část si naopak myslí, že informací je stále málo a osvěta by měla nadále pokračovat. V čem se členové víceméně shodují je to, že vznik klubu měl zásadní význam na zvýšení informovanosti. Ti, kteří si prasátko pořizovali ještě před založením sdružení, přiznávají, že velmi těžko sháněli jakékoli informace o chovu prasátek. Po založení klubu se podle nich situace výrazně zlepšila. Když se podíváme na zkušenosti majitelů prasat s reakcemi veřejnosti, je však patrné, že informovanost o této problematice stále není příliš rozšířená. Mnoho lidí například vůbec neví, že je možné chovat prasátko v bytě a převládá představa prasete jako „zapáchajícího tvora určeného pouze ke konzumaci“ nikoli jako domácího mazlíčka.

Závěr

Český klub majitelů prasátek chovaných v domácnosti o. s. je mladou organizací, jejíž členská základna se ovšem neustále rozšiřuje. Většina členů v klubu vykonává dobrovolnickou práci ať již nárazově nebo pravidelně každý měsíc. Bez aktivity svých dobrovolníků by se organizace neobešla, navíc dobrovolná činnost šetří klubu peníze, které by jinak musel vynakládat za profesionální zaměstnance a služby.

U všech dobrovolníků, kteří byli v rámci výzkumu osloveni, je vidět, že jejich hlavní motivací k dobročinné práci, je snaha pomáhat ostatním lidem s prasátky – ať již členům klubu nebo těm, kteří zatím členy nejsou, ale mají doma prasátko. Mnoho majitelů prasat prožilo, nebo stále prožívá, se svým mazlíčkem náročné situace, na které nebyli připraveni. Jejich prasátka jim demolují zařízení bytu, jsou vůči nim agresivní a přerostla chovateli často garantovaných deset kilogramů, takže manipulace s nimi je výrazně složitější. A právě toto je nejčastějším důvodem, který vede členy ČKMPCHVD o. s. k jejich práci pro sdružení. Nechtějí, aby se podobné situace stávali dalším lidem, kteří si pořizují prasátko. Motivací k dobročinné práci pro sdružení je kromě snahy pomoci ostatním také možnost poznat nové lidi a přátele.

Je otázkou, proč vlastně dobrovolníci zadarmo pracují a jakou satisfakci jim tato aktivita přináší. Dá se říci, že u dobrovolníků ČKMPCHVD o. s. můžeme najít tzv. „egoistické dobrovolnictví“. Všichni, kteří se výzkumu zúčastnili, přiznali, že jim práce pro klub něco přináší. Ať to již byli členské výhody, nebo jen dobrý pocit či přátelé, jedná se v tomto případě o spojení vlastního prospěchu (nemusí jít o nic materiálního) a snahy pomoci ostatním.

ČKMPCHVD o. s. je organizací, která přináší prospěch jak svým členům, tak veřejnosti. Avšak česká společnost není stále ještě úplně připravena na to, aby přijala za běžné a „normální“, že lidé chovají prasátka jako domácí mazlíčky. To ostatně naznačují i zkušenosti oslovených členů klubu, kteří se sice denně setkávají s pozitivními reakcemi, ale na druhou stranu je také běžné posměšné, negativní a někdy i vulgární chování směrem k majitelům prasátek. Pokud bude ČKMPCHVD o. s. dále šířit osvětu o chovu těchto domácích mazlíčků a o problémech s ním spojených, mohou se negativní útoky na majitele prasat eliminovat. Zatím však ještě není informovanost o této organizaci tak vysoká a veřejnost se stále podivuje nad její existencí.

Seznam užitých literatury:

Knižní publikace

1. ANGELOVSKÁ, Olga; FRIČ, Pavol; GOULLI, Rochdi. *Revitalizace a konsolidace neziskového sektoru v ČR po roce 1989*. Praha: AGNES, 2009. 340 s. ISBN 978-80-903696-7-2.
2. FRIČ, Pavol. *Neziskové organizace a ovlivňování veřejné politiky: Rozhovory o neziskovém sektoru II*. Praha: AGNES, 2000. 113 s. ISBN 80-902633-6-4.
3. FRIČ, Pavol, a kol. *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice: Výsledky výzkumu NROS a AGNES*. Praha: AGNES a NROS, 2001. 115 s. ISBN 80-902633-7-2.
4. FRIČ, Pavol; POSPÍŠILOVÁ Tereza, a kol. *Vzorce a hodnoty dobrovolnictví v české společnosti na začátku 21. století*. Praha: AGNES, 2010. 263 s. ISBN 978-80-903696-8-9.
5. REKTORČÍK, Jaroslav, a kol. *Organizace neziskového sektoru: Základy ekonomiky, teorie a řízení. Druhé aktualizované vydání. Vyd. 2*. Praha: Ekopress, 2007. 187 s. ISBN 978-80-86929-25-5.
6. ŠKARABELOVÁ, Simona, a kol. *Když se řekne nezisková organizace: příručka pro zastupitele krajů, měst a obcí*. Vyd. 1. Brno: Masarykova univerzita v Brně, Ekonomicko-správní fakulta, 2002. 130 s. ISBN 80-210-3031-3

Internetové zdroje

1. ČKMPCHVD o. s. [online]. 2010 [cit. 2012-25-06]. Základní informace o ČKMPCHV o. s. Dostupné z WWW:
<http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_51&sName=CKMPCHVD,o.s>
2. ČKMPCHVD o. s. [online]. 2010 [cit. 2012-25-06]. O nás. Dostupné z WWW:
<http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_50&sName=O-nas>

3. ČKMPCHVD o. s. [online]. 2010 [cit. 2012-25-06]. Proč se stát členem našeho klubu? Dostupné z WWW:
<http://praskovdomacnosti.cz/web/?p=p_107&sName=PROC-SE-STAT-CLENEM-NASEHO-KLUBU->
4. ČKMPCHVD o. s. [online]. 2010 [cit. 2012-25-06]. Seriál o miniprasátkách pro Planetu zvířat. Dostupné z WWW:
<http://praskovdomacnosti.cz/web/?p=p_137&sName=Serial-o-miniprasatkach-pro-Planetu-zvirat>
5. ČKMPCHVD o. s. [online]. 2010 [cit. 2012-25-06]. Společné akce 2012. Dostupné z WWW:
<http://praskovdomacnosti.cz/web/?p=p_150&sName=Spolecne-akce-2012>
6. ČKMPCHVD o. s. [online]. 2010 [cit. 2012-25-06]. Společné akce 2011. Dostupné z WWW:
<http://praskovdomacnosti.cz/web/?p=p_118&sName=Spolecne-akce-2011>
7. ČKMPCHVD o. s. [online]. 2010 [cit. 2012-26-06]. Krmivo pro miniprasátka. Dostupné z WWW:
<<http://praskovdomacnosti.cz/eshop/?p=productsMore&iProduct=1&sName=Krmivo-pro-miniprasatka-DIBAG>>
8. ČKMPCHVD o. s. [online]. 2010 [cit. 2012-25-06]. Seriál o miniprasátkách pro Planetu zvířat. 1. díl Před pořízením prasátka. Dostupné z WWW:
<http://praskovdomacnosti.cz/web/?p=p_138&sName=1.dil-Pred-porizenim-prasatka>
9. ČKMPCHVD o. s. [online]. 2010 [cit. 2012-25-06]. Důležité informace. Dostupné z WWW:
<http://praskovdomacnosti.cz/web/?p=p_60&sName=Dulezite-informace>

10. ČKMPCHVD o. s. [online]. 2010 [cit. 2012-26-06]. Co musíte vědět, než si pořídíte prasátko jako mazlíčka. Dostupné z WWW:

<http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_61&sName=Co-musite-vedet>

11. ČKMPCHVD o. s. [online]. 2010 [cit. 2012-26-06]. Seriál o miniprasátkách pro Planetu zvířat. 4 díl Veterinární péče. Dostupné z WWW:

<http://prasatkovdomacnosti.cz/web/?p=p_144&sName=4.dil-Veterinarni-pece>

Použité právní normy

Zákon č. 154/2000 Sb. o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat

Příloha č. 1: Otázky k rozhovoru

Osobnost dobrovolníka:

Kolik je Vám let (pohlaví)?

Jaké je místo Vašeho bydliště?

Jaké je Vaše vzdělání?

Jaké máte zaměstnání?

Jak dlouho máte prasátko?

Kolik máte prasátek?

Máte ještě jiná zvířata?

Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat?

S jakým očekáváním jste si pořídil prasátko?

Naplnilo se toto očekávání?

Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?

Kde jste se dozvěděl o ČKMPCHVD? Oslovil jste klub nebo jste byl osloven Vy klubem?

Kdy jste se stal členem ČKMPCHVD (Český klub majitelů prasátek chovaných v domácnosti)?

Jakou práci pro ČKMPCHVD vykonáváte?

Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?

Motivace:

Co očekáváte od ČKMPCHVD?

Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD prospěšný?

Uveďte důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD?

Prožil jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD?

Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD Vám osobně?

Dostáváte od ČKMPCHVD nějakou odměnu (drobné dárky, náhrady spojené s činností)?

ANO – Je pro Vás tato odměna dostatečná?

NE – Potěšilo by Vás dostávat nějakou odměnu?

Veřejnost a ČKMPCHVD:

S jakými názory na ČKMPCHVD jste se setkal?

Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?

Setkal jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo s jiným nepřátelským chováním?

Setkal jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?

ANO – V čem toto podvodné jednání spočívalo?

ANO – Snažil jste se tento problém nějak řešit? Jak?

Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?

Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?

Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?

Příloha č. 2: Rozhovor č. 1 – Kristina H.

Kolik je Vám let?

26.

Jaké je místo Vašeho bydliště?

Praha 4.

Jaké je Vaše vzdělání?

Mám ukončené středoškolské vzdělání.

Jaké máte zaměstnání?

Pracuji jako vedoucí provozního úseku – administrativa.

Jak dlouho máte prasátko?

Dva roky.

Kolik máte prasátek?

Jedno. Měla jsem dříve jedno prasátko už.

Máte ještě jiná zvířata?

Mám psa a veverku.

Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat?

Prasátko je náročné, žárlivé, nedá se jednoduše vycvičit a vyžaduje určitě hodně pozornosti.

S jakým očekáváním jste si pořídil prasátko?

Tak já jsem viděla prasátko poprvé, když mi bylo 16, na střední škole a jmenovala se Dášenska, a byla hrozně chytrá a přítulná, takže mně se prasátka líbila, protože jsou roztomilá. Takže asi takhle, nějak víc jsem nad tím nepřemýšlela.

Naplnilo se toto očekávání?

No, není to úplně to, co jsem čekala, ale to, že jsou roztomilá, to jsou, takže v tomhle smyslu určitě ano.

Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?

Tak mě v tom podporuje matka, která je velká chovatelka zvířat, sama jich má velkou spoustu, jinak rodina je v pořádku, akorát moje babička mi to občas vymlouvá.

Kde jste se dozvěděl/a o ČKMPCHVD? Oslovil jste klub nebo jste byl/a osloven/a Vy klubem?

Volala jsem Martině Katzerové z klubu, když se vyskytly první potíže s prasátkem. Zhruba tak před rokem a půl.

Kdy jste se stal/a členem ČKMPCHVD o. s. ?

Asi dva, tři měsíce po tom, co jsem s ní poprvé mluvila.

Jakou práci pro ČKMPCHVD vykonáváte?

Pomáhám Martině shánět vlastně inzertní servery a časopisy, ve kterých bychom mohli psát o osvětě o chovu prasátek, a také se pokouším pomoci hlavně s prosazení změny veterinárního zákona o chovu prasátek.

Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?

Tak to je dost různé, tak od 5 do 20 hodin.

Co očekáváte od ČKMPCHVD?

Hlavně výpomoc mezi majiteli prasátek, radu, případně pomoc s výchovou a vlastně i hledáním při zaběhnutí prasátka, čipování a hlavně registrace.

Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD prospěšný?

Pro všechny zájmové chovatele prasátek určitě. Za prvé tím, že poskytuje čipování prasátek a registraci prasátek u veterinární správy, tím, že klub vydobyl různé výjimky pro klubová prasátka a také tím, že je to ohromná psychická podpora, když jsou potíže.

Uveďte důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD?

Tak za prvé proto, že sama jsem byla trošku překvapená tím, že prasátka jsou velmi tvrdohlavá a těžko zvladatelná. Nedá se říci, že bych to měla úplně zvládnuté, ale ráda bych pomáhala i ostatním majitelům prasátek.

Prožil/a jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD?

Rozhodně, já mám vlastně druhé prasátko a to první prasátko mi po několika měsících, co jsem si ho pořídila, umřelo na vrozenou vadu, o které mě vlastně chovatel neinformoval.

Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD Vám osobně?

Dobrý pocit a v zásadě i přátele.

Dostáváte od ČKMPCHVD nějakou odměnu (drobné dárky, náhrady spojené s činností)?

Tak to těžko říci... Dostala jsem za výpomoc při skladování granulí jeden pytel granulí pro prasátko vlastně úplně zadarmo, ale já ani o žádnou odměnu nestojím.

ANO – Je pro Vás tato odměna dostatečná?

Naprosto.

S jakými názory na ČKMPCHVD jste se setkal/a?

S velmi pozitivními a naopak i s velmi negativními, ale hlavně stran chovatelů prasátek, ne majitelů.

Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?

Já mám štěstí, že ačkoli bydlím v paneláku, tak mám hrozně milé sousedy, Jeníček jim vůbec nevadí, ale občas se na mě lidé dívají trochu jako na exota. (*Smích*)

Setkal/a jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo s jiným nepřátelským chováním?

Posměšným v tom smyslu, že každý druhý člověk, který o prasátkách nic neví tak se mě ptá, jestli půjde na rožeň, anebo se mě hlavně ptají, jestli je opravdu tak špinavé a smradlavé.

Setkal/a jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?

Ano.

ANO – V čem toto podvodné jednání spočívalo?

Tak například zrovna teda Matýsek, předchozí prasátko, ten měl vrozenou srdeční vadu, zřejmě z přešlechtění a Jeníček konkrétně, moje současné prasátko, tak to mám dokonce ve smlouvě napsáno, že mám Royal Dandie. Pan chovatel mi řekl, že je Royal Dandie, bude vážit do 12 kilo, má 20, možná víc a pořád roste.

ANO – Snažil/a jste se tento problém nějak řešit? Jak?

Řešit tím, že já bych uplatňovala nějakou reklamaci to ne, protože já bych Jeníčka už nikdy nikomu nedala, ale spíš se snažím na různých chovatelských serverech upozorňovat na to, že se právě tyto podvody dějí, aby se to nestávalo dál, protože prasátka, která přerostou nebo majitelé prasátek, kteří od prasátka očekávají, že se nechají vycvičit jako pes, jsou z toho zklamaní, takže aby tohle se už nestávalo tak běžně.

Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?

Úplně nahradit policii podle mě nemůže, ale může být policii velmi nápomocná a upozorňovat právě na podvodné chování chovatelů.

Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?

Nejdřív, pokud se o tom někdo dozví, měl by informovat klub, ten následně Státní veterinární správu, která by měla jít k danému chovateli na inspekci, a s výsledkem inspekce by se mohlo jít dále na policii oznámit podvod.

Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?

Zdaleka ještě ne.

Příloha č. 3: Rozhovor č. 2 – Pavla Š.

Kolik je Vám let (pohlaví)?

Je mi 23 let.

Jaké je místo Vašeho bydliště?

V Praze 5.

Jaké je Vaše vzdělání?

Bakalářské.

Jaké máte zaměstnání?

Ještě studuji, mám pouze brigádu. Nejsem zaměstnaná.

Jak dlouho máte prasátko?

Dva a tři čtvrtě roku.

Kolik máte prasátek?

Jedno.

Máte ještě jiná zvířata?

Nejsou moji, ale máme doma ještě dva psy, což bydlím u rodičů a jsou mámy.

Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat?

Určitě.

S jakým očekáváním jste si pořídil/a prasátko?

S takovým, že to bude podobné jako chov psa, ale že to bude o něco lepší. Myslím si, že ta prasátka mají jakoby svou osobnost a je to trošku odlišný od těch psů.

Naplnilo se toto očekávání?

Ano, je to odlišné.

Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?

No když bylo moje prasátko malé, tak všichni říkali, že je krásná a roztomilá, ale potom, co vyrostla tak to všichni odsuzují, že to chováme v bytě.

Kde jste se dozvěděl/a o ČKMPCHVD? Oslovil jste klub nebo jste byl/a osloven/a Vy klubem?

Dozvěděla jsem se o něm od zakladatelky Martiny Katzerové. Ano, byla jsem oslovena klubem.

Kdy jste se stal/a členem ČKMPCHVD o. s.?

Hned na začátku, v podstatě už jsou to skoro dva roky, co jsem členem.

Jakou práci pro ČKMPCHVD vykonáváte?

Především pomáhám při organizaci různých akcí, co se naskytne, tak pomocné práce, a potom různé činnosti - např. když se ztratilo prasátko, tak jsme v místě té ztráty vylepovali plakátky o nalezení prasátka a tak.

Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?

Docela málo, ono toho není tolik, takže 2 – 3 hodiny měsíčně bych řekla.

Co očekáváte od ČKMPCHVD?

Očekávám od něho různou pomoc v případě, kdy si nebudu s prasátkem vědět rady, informace, poskytnutí nějaké pomoci.

Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD prospěšný?

Určitě je hodně důležitý pro lidi, co prasátko už mají, ale i pro ty, co by si ho chtěli pořídit, jelikož poskytuje hodně informací a může poradit a pomoci o tom chovu s prasátkem.

Uveďte důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD?

Tak hlavní důvod byl, že moje prasátko bylo vyřazeno jako zvíře hospodářské a bylo zařazeno do domácího mazlíčka (pase chované v domácnosti) a to přináší možnost cestovat s ním po celé České republice bez nějakých povolení od veterinární správy. Další, že klub přináší různé akce, to jsou většinou různé veterinární akce, kdy se stříhají kopyta, očkuje, což je tady v Praze docela složité najít nějakého veterináře, který by tyto úkony udělal.

Prožil/a jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD?

Určitě. Moje prasátko v pubertě bylo docela dost agresivní a kousalo mě a nevěděla jsem si s ním rady, a proto teď se zapojuji do té činnosti tím, že poskytuji informace dalším lidem, aby si věděli rady tady v těch případech, když to prase bude agresivní.

Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD Vám osobně?

No, přináší mi to dobrý pocit, že můžu také pomoci někomu jinému.

Dostáváte od ČKMPCHVD nějakou odměnu (drobné dárky, náhrady spojené s činností)?

Ne přímo spojené s činností, ale dostáváme na konci roku na vánoční besídce vždycky nějakou pozornost.

ANO – Je pro Vás tato odměna dostatečná?

Já si myslím, že ano.

S jakými názory na ČKMPCHVD jste se setkal/a?

Já jsem se setkala s názory docela odlišnými. Od lidí, které jsem potkala, tak mi říkali, že o klubu slyšeli a že mu nevěří, že si myslí, že ti lidé, kteří prasátka už mají, nechtějí, aby se to

rozšiřovalo a aby byli jenom oni, co to prasátko mají. To byl jeden názor a druhý názor byl takový, že je to dobrá věc, že poskytuje spoustu informací a rad, jak prasátko chovat, jak ho stravovat a jak o něj veterinárně pečovat a tak.

Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?

To je to samé, jako u té rodiny. Když bylo malé, každý říkal jak je krásné a líbilo se mu to, ale jelikož teď má moje prasátko přes padesát kilo, tak to každý odsuzuje, že to je v bytě. Jakoby to okolí si myslím, že se mi docela vysmívá v poslední době.

Setkal/a jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo s jiným nepřátelským chováním?

Přesně tak, lidi na mě chrochtají, vysmívají se a kolikrát si ťukají na hlavu a říkají, co si lidi už nepořídí do paneláku.

Setkal/a jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?

Ano určitě, protože paní chovatelka mi tvrdila, že moje prasátko bude do deseti kilo, že je to vyšlechtěné pro chov v bytě, že nic neničí, nekouše, že je to v podstatě poslušný miláček jako pejsek a nakonec to bylo úplně obráceně, zničila mi byt, byla agresivní jeden čas, vyrostla.

ANO – Snažil/a jste se tento problém nějak řešit? Jak?

V podstatě tento problém je těžké řešit. Já jsem paní chovatelce volala a snažila jsem se jí domluvit, aby takhle nepodváděla další lidi, jelikož potom ta prasátka dopadnou bůhví jak a je to docela velká starost a přece jenom pak je mi líto těch prasátek, ale paní chovatelka si to nenechala nijak vysvětlit, samozřejmě ona to potřebuje pro svoje obchodování a tohle jí asi pravděpodobně nezajímá. A trestní oznámení – já nevím, jak tady to funguje, vím, že paní, která si od chovatelky pořídila prasátko, to trestní oznámení podala, ale doteď, je to rok a půl zpátky, doteď se to nijak neřešilo.

Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?

No, to si nemyslím, protože podle mě ti podvodní chovatelé budou ta prasátka prodávat nadále a ten klub s tím nic neudělá. Maximálně může upozornit na to, že nějaké podvody tady jsou a může doporučit, jako i to dělá, že doporučuje ověřené chovatele, kteří poskytují správné informace. Ale myslím, že jinak s tím nic neudělá.

Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?

Podle mě by se ti podvodní chovatelé...měli by se jim odebrat ty chovy a dát jim pokutu a kontrolovat je, aby prostě ta prasátka neprodávali.

Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?

Já si myslím, že teď už ano. Já když jsem si pořizovala Lilinku před dvěma a tři čtvrtě roky tak nebylo na internetu nic. Já jsem hledala a opravdu jsem nenašla vůbec nic. A teď, když se podíváte na internet a zadáte tam miniprasátko, tak těch informací je spousta. Spousta členů toho klubu už má svoje internetové stránky plus klub má internetové stránky a poskytují tam ty informace i možnost zavolat těm lidem, co už to prasátko mají, přijet se třeba i podívat a tak dále, což před těmi dvěma a tři čtvrtě roky taková možnost vůbec nebyla.

Příloha č. 4: Rozhovor č. 3 – Kamila S.

Kolik je Vám let (pohlaví)?

Je mi 24 let.

Jaké je místo Vašeho bydliště?

V Praze 9 ve Kbelích bydlím.

Jaké je Vaše vzdělání?

Mám středoškolské vzdělání s maturitou, gymnázium.

Jaké máte zaměstnání?

Pracuji pro Českou pojišťovnu jako externí specialista, poradce na pojištění.

Jak dlouho máte prasátko?

16. června to budou dva roky.

Kolik máte prasátek?

Jenom jedno.

Máte ještě jiná zvířata?

Ještě dva pejsky, dvě morčata.

Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat?

Určitě, hodně odlišný. Chováním, je to náročný a v podstatě prase jako jedinec je hrozně náročné na výchovu, péči a na soužití celkově v bytě.

S jakým očekáváním jste si pořídil prasátko?

S očekáváním, že vlastně já jsem alergik, takže je to zvíře, které můžu mít v bytě. Že bude mít pět kilo maximálně a že je to absolutně perfektní společník, což tedy je, ale ne tak, jak já jsem si představovala.

Naplnilo se toto očekávání?

Absolutně ne, ale i tak jsem spokojená.

Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?

Tak všichni jsou spíš jakoby nadšení, protože Oskara mají všichni hrozně rádi, ale i někteří třeba se posmívají, jak je to asi běžné.

Kde jste se dozvěděl/a o ČKMPCHVD? Oslovil/a jste klub nebo jste byl/a osloven/a Vy klubem?

Já jsem se účastnila přímo zakládání klubu, takže jsem byla přímo u toho, když se klub založil a tak jsem se i do něj přihlásila.

Kdy jste se stal/a členem ČKMPCHVD o. s.?

Asi 1. 8. 2010, kdy klub vznikl.

Jakou práci pro ČKMPCHVD vykonáváte?

Tak pokud jsou nějaké společné akce, zařizujeme společně, když je potřeba někam zajet, třeba rozvoz krmení a tak, tak pomáhám a takové různé věci – třeba obesílání, informace a tak.

Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?

Měsíčně tak cirká 50.

Co očekáváte od ČKMPCHVD?

Tak já očekávám, co se od toho roku 2010 podařilo, tak je v podstatě informovat vlastně budoucí majitele o tom, že prase je náročné a že hlavně většinou neodpovídá představám, které lidi dostanou od chovatelů, takže realita je vesměs úplně jiná a díky tomu, že se klub založil, tak tohle se vlastně hodně zredukovalo, že lidi si nepořizují prasata do bytu a už očekávají, že budou mít teda třeba 50 kilo a ne 5.

Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD prospěšný?

Je právě důležitý pro budoucí majitele prasátek, kteří si chtějí pořídit a také, když už někteří lidí mají ta prasata, tak je to pro ně hodně důležité, co se týče informací.

Uveďte důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD?

Tak to je právě jako by i tím, že já jsem neměla dostatek informací, takže jsem je získala a právě to, že já je můžu i posílat dál.

Prožil/a jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD?

Strašně moc těch situací bylo, určitě. Tím, že je prase strašně chytré zvíře, tak už jsem zažila doma požár a i různé situace - agrese prasete a třeba mi volala slečna, která si chtěla pořídit dvě prasátka do mateřské školky, takže jsem jí absolutně odrazovala od toho, protože mně moje prase asi ve dvou měsících, kdy jsem prase měla, tak mi pokousalo malé dítě a to ještě ani neměl zuby pomalu.

Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD Vám osobně?

Tak mám z toho radost určitě, že mohu něco dělat prospěšného a baví mě to.

Dostáváte od ČKMPCHVD nějakou odměnu (drobné dárky, náhrady spojené s činností)?

Určitě. Při každé možné besídce. A i když třeba mám narozeniny, svátek, všichni si vzpomenou, píšou, je to příjemné.

ANO – Je pro Vás tato odměna dostatečná?

Já bych nečekala vůbec nic.

S jakými názory na ČKMPCHVD jste se setkal/a?

Tak ze strany členů všechno pozitivní. A třeba ze strany chovatelů, kteří prasátka prodávají, tak je to špatné, protože mi vlastně ne že bychom přímo šli proti nim, ale snažíme se uvádět reálnou váhu, hmotnost, všechno, takže ty z toho moc nadšení nejsou, protože jim kazíme kšefty.

Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?

Tak třeba sousedé ti jsou úplně skvělí, ti tady vychází a čekají, kdy už Oskar půjde ven, ale také se mi stalo, že mě před dvěma měsíci vyhodili z autobusu s tím, že to prase cestovat autobusem nebude, ale ano, třeba co se týče té dopravy tak někdy je to problém, někdy je to dobré (třeba vlakem a tak). Ale potom jsem se setkala s tím, že mě normálně na ulici, otevřel pán dveře od domu a vyhodil mě z té ulice, i když nebyla jeho, že tam prý dělám bordel a ať táhnu s cirkusem pryč. Jo, takže někteří lidé jsou zlí, ale spíš většinou je to potěší, že vidí takové zvíře.

Setkal/a jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo s jiným nepřátelským chováním?

Také, to snad každý.

Setkal/a jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?

Tak zrovna Oskar je ten typický případ, který měl mít 5 kilo v dospělosti a teď mu jsou dva roky vlastně za pár dní a má skoro 30.

ANO – Snažil/a jste se tento problém nějak řešit? Jak?

Snažila, ještě s jednou kolegyní, která má prasátko, tak jsme chtěly podat trestní oznámení, snad se to jakoby do půlky dotáhlo, ale já jsem se spojila se svojí chovatelkou, co mi prodala Oskara, a ona mi tvrdila, že sama byla podvedená, takže jakoby nevědomky prodávala něco pod nějakým jménem a nevěděla to. Takže jsem jí jakoby odpustila, neřešila to. Stejně tu situaci by mi to nezachránilo, takže jsem to dál potom neřešila.

Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?

Tak to je těžká otázka. Jakoby může tomu předejít, jo, že se to nestane, že ty podvody nebudou nastávat, ale jakým způsobem by to policie řešila, to netuším. Jo, ale určitě ne nahradit úplně, ale předejít tomu, aby se tohle řešilo.

Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?

Určitě je to práce klubu, který informuje a tím vlastně to částečně řeší problém. Ale někteří lidé jsou nepoučitelní, nezajímají je informace, které my se snažíme ventilovat ven, takže si stejně to prase pořídí a potom ho dávají pryč.

Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?

Určitě, maximální dostatek informací, v podstatě všechno, ale tím, že to prase je pořád ještě takové to neobjevené úplně, tak i teď zjišťujeme další a další informace, které třeba při pětiletém prasátku stále lidé nevědí.

Příloha č. 5: Rozhovor č. 4 – Veronika K.

Kolik je Vám let (pohlaví)?

24

Jaké je místo Vašeho bydliště?

Praha (*smích*)

Jaké je Vaše vzdělání?

Studuji vysokou školu, Filozofickou fakultu.

Jaké máte zaměstnání?

Jsem studentka, ale také na poloviční úvazek laborantka.

Jak dlouho máte prasátko?

No, od jeho měsíce, takže skoro dva roky.

Kolik máte prasátek?

Jedno, jedno zlobidlo.

Máte ještě jiná zvířata?

Mám pejska, ale ten bydlí u rodičů.

Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat?

Zcela. No, oni jsou dost tvrdohlavá zvířata a potřebují myslím trošku více péče, než pejsek třeba. Ono se říká, že pejsek používá svoji inteligenci, aby udělal radost páníčkovi, a prase svoji inteligenci, aby udělalo radost sám sobě. A je to pravda.

S jakým očekáváním jste si pořídil/a prasátko?

No, že bude malinké (*smích*). Mně bylo řečeno, že bude mít 10 až 15 kilo, že maximálně 15, a že je to ideální jako zvířátko do bytu a podobně. A ono ideální do bytu vůbec není.

Naplnilo se toto očekávání?

No, tak naplnila se jiná očekávání (*smích*). Jiná no.

Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?

Tak rodiče byli nejdříve docela proti tomu nápadu, ale teď už si zvykli, už ho mají rádi docela. Přítel prasátko opravdu nemá rád, opravdu až jako že ho nenávidí, myslím (*smích*). No a jinak přátelé většinou jsou z něho nadšení, že se jim líbí.

Kde jste se dozvěděl/a o ČKMPCHVD? Oslovil/a jste klub nebo jste byl osloven Vy klubem?

Přes Facebook. Oslovila jsem já klub.

Kdy jste se stal členem ČKMPCHVD o. s.?

Asi před rokem a půl.

Jakou práci pro ČKMPCHVD vykonáváte?

Tak nejvíce reklamu, protože s Draculou podporujeme klub, že říkáme zájemcům o klub a podobně. A potom fotím pro něj.

Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?

S tou reklamou je to těžké, to je interakci s lidmi jako třeba i každý den. Přibližně 15 hodin.

Co očekáváte od ČKMPCHVD?

Tak klub je určitě super věc, že pomůže s různými problémy, které mohou nastat, potom dále přes klub dostáváme pro Draculu granule, také očkování přes něj zařizujeme a máme také super klubové akce, kterých se rádi účastníme.

Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD prospěšný?

No, myslím, že pro každého majitele prasátka je klub důležitý v tom, že už jsou tam jiní majitelé, kteří mají mnohem více zkušeností, protože například paní Katzerová, ta má Karkulku, té už je snad pět let, takže prostě ty zkušenosti jsou k nezaplacení (*smích*). Takže třeba když Dracul něco provede, tak mám komu zavolat a poradit se jak jednat. Nebo třeba když jednou jsem myslela, že snědl pecku manga, která je tedy jedovatá, ale on jí nesnědl, on jí jen schoval, ale tak jsem hned volala paní Katzerové, co s tím mám dělat a tak. Takže ten klub je super.

Uveďte důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD?

Tak myslím, že s lidmi, co v tom klubu pracují, máme stejné nadšení pro prasátka a je to určitě příjemné se bavit s někým, kdo s tím má také zkušenosti. Protože třeba vždy, když venčíme, tak prostě lidé se k nám hrnou a ptají se nás podobně, ale v podstatě jsou to pořád ty stejné otázky a je to pořád dokola – „To máte doma?“ a „Je to jako pejsek?“ Ale s lidmi z toho klubu si můžeme vyměňovat trochu jiné zkušenosti.

Prožil/a jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD?

No určitě, protože jednou měl Dracul vysoké horečky a v podstatě se ani nezjistilo, z čeho to bylo, ale nasadili jsme antibiotika, jeli jsme právě k veterináři, kterého nám doporučila paní Katzerová a potom po těch antibiotikech už to bylo v pohodě. Ale bylo to strašné, on měl třeba 42 stupňů horečky a to je na prasátko opravdu hodně a opravdu byl nemocný.

Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD Vám osobně?

Dobrý pocit (*smích*).

Dostáváte od ČKMPCHVD nějakou odměnu (drobné dárky, náhrady spojené s činností)?

Akorát jsme měli takové samolepky a jinak máme klubové šátky a podobně, ale to jsme nedostali, to jsme si museli sami všichni pořídit.

ANO – Je pro Vás tato odměna dostatečná?

Ne, ne, nic víc nečekám. Naopak ten klub dělá hodně pro ty členy klubu, protože například ty různé akce, které zařizuje klub, tak potom třeba připraví zdarma pohoštění pro ty členy a podobně.

S jakými názory na ČKMPCHVD jste se setkal/a?

V podstatě jen s pozitivními. Až na přítele, který tvrdí, že je to blbost (*smích*).

Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?

Tak setkala jsem se většinou jen s pozitivními reakcemi. Lidé jsou většinou nadšení, líbí se jim to, je to prostě něco zvláštního, děti jsou nadšené a podobně. Víím, že jiní členové občas měli třeba i problémy v rámci bydlení, že si jiní obyvatelé stěžovali, že tam bydlí prase. To tady vůbec není, naopak lidé jsou hrozně rádi. Mají Draculu vyloženě rádi, vždy k němu jdou a tak, no.

Setkal/a jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo s jiným nepřátelským chováním?

V podstatě jenom přítel. Ne, jenom jednou jsme potkali paní, která když viděla Draculu, tak začala opakovat: „Ježišmarjá, ježišmarjá, ježišmarjá...“ celou cestu až už jsme ji neviděli. Takže to byla jediná zvláštní reakce (*smích*), ale jinak úplně super.

Setkal/a jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?

No tak já musím říci, že proti těm chovatelům nic nemám. Také jsem za Draculu zaplatila fakt hrozně malinko, že on mě stál jenom 500 korun, a to když slyším historky od jiných členů, tak je to opravdu docela rozdíl. Akorát mi řekli, že bude mít těch 10 – 15 kilo a to tedy fakt nemá, teď má tak kolem 35 a to ještě oni mu jsou necelé dva roky a stále roste, takže bůh ví, kde skončí no. A také říkali, že prostě prasátko je super do bytu a že může být doma sám a podobně a to není pravda, protože když je sám, tak ničí byt, snědl nám třeba podlahu v kuchyni a podobně.

ANO – Snažil/a jste se tento problém nějak řešit? Jak?

Ne, ne, vůbec. Jenom jsem psala, že jsem chtěla vidět fotku maminky a tatínka, protože v tom nadšení jsem vlastně nezkoukla rodiče no a poslali mi fotku – maminka vypadá docela jako Dracul teď, ale to mohla být hodně mladá, a tatínek tedy vypadá jako větší Hektor (*pozn.*

prasátko od jiné členky klubu, které váží 120 kilo), takže opravdu velký a k té fotce mi připsala, že má těch 15 kilo, takže nevím, co to mělo být... Nebo 30 kilo tvrdila, každopádně to bylo prase přes sto kilogramů, ale byl roztomilý. (smích).

Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?

Myslím, že policie s tím nic nedělá. Ale... Nevím no, je to podvod no, od těch lidí, co to prodávají za x tisíc, že je to zaručeně miniprasátko a podobně. Nevím, no. Já si myslím, že klub by to vyřešit mohl, ale nemá žádnou pravomocnou moc (smích).

Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?

Myslím, že v dnešní době už to není tak hrozné, jako to bylo, když jsem si třeba pořídila Draculu, protože vlastně na tom internetu vůbec nic nebylo, teď je tam alespoň náš klub, kde různí majitelé popisují svoje zkušenosti a je už více známo, že malá prasátka opravdu neexistují. Že vlastně jediné malé prase, které jsem kdy viděla, tedy kromě selátek – to se nepočítá, tak byla Pigi (*pozn. prasátko Pigi, které umřelo na vrozenou vadu*) a ta byla nemocná, umřela po roce života, takže ta malá prasátka nejspíš fakt neexistují, pokud tedy nejsou nemocná. Takže myslím si, že by to lidé neměli prodávat s tím, že to bude fakt malinké, protože to malé fakt není.

Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?

Myslím si, že v podstatě dneska už ano, že před těma dvěma lety to bylo trochu jiné, vím, že když jsem já hledala, tak tam byly jen stránky různých chovatelů a inzeráty: „*Malé prase, malé prase*“ a ještě odkazy na zahraniční stránky. No a v podstatě ty informace byly hrozně limitované a dneska, když třeba si zadám do vyhledávače miniprase, tak tam většinou naskočí třeba zrovna náš klub a tam už je varování před podvodníkama a podobně, takže myslí, že dnes už to není tak špatné. Jako, že kdybych si pořizovala prase teď, tak bych věděla, že to, co slyšíte – Draculu demolujícího kuchyň, tak bych se o tom třeba dočetla, že prasátko bude demolovat kuchyň.

Příloha č. 6: Rozhovor č. 5 – Jan P.

Kolik je Vám let?

36

Jaké je místo Vašeho bydliště?

Bydliště Praha 5, Smíchov.

Jaké je Vaše vzdělání?

Střední.

Jaké máte zaměstnání?

Tady na tenise, dělám tady takovou „podržtašku“ všem (*smích*).

Jak dlouho máte prasátko?

Dva roky.

Kolik máte prasátek?

Jedno.

Máte ještě jiná zvířata?

Tady 2 chameleony.

Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat?

Asi je, no. Tak je to takové specifické, má to specifickou povahu to zvíře.

S jakým očekáváním jste si pořídil/a prasátko?

S žádným (*smích*).

Naplnilo se toto očekávání?

-

Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?

Už si zvykli (*smích*).

Kde jste se dozvěděl/a o ČKMPCHVD? Oslovil jste klub nebo jste byl/a osloven/a Vy klubem?

Mám dojem, že mi někdo zavolal. Asi mě kontaktovali, no.

Kdy jste se stal členem ČKMPCHVD o. s.?

To nevím, asi před dvěma roky zhruba.

Jakou práci pro ČKMPCHVD vykonáváte?

No, řekl bych, že žádnou, ale sem tam tady dělají srazy. Poskytuji prostory, no.

Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?

Mě to nic nestojí, takže...

Co očekáváte od ČKMPCHVD?

Já nic. No tak, je tam spousta lidí s podobným problémem, tak tam jsem. Tak když potřebuji poradit nebo něco, tak vím alespoň, na koho se mám obrátit, nebo kvůli očkování a tak.

Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD prospěšný?

Pro majitele prasat. Myslí, že pro zájemce o prasátko hlavně.

Uved'te důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD?

No, že mě oslovili. Říkám, já můžu pomoci něčím. Tady je pro mě velmi jednoduché poskytnout, tak to samozřejmě rád udělám.

Prožil/a jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD?

Ne, když pominu, že mi znečistilo celý byt, tak je to v pohodě.

Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD Vám osobně?

Dělají se tady srazy majitelů a tím pádem, já nevím. Společenský prospěch a eventuelně i nějaká malá útrata v restauraci a tak.

Dostáváte od ČKMPCHVD nějakou odměnu (drobné dárky, náhrady spojené s činností)?

Něco jsem dostal, ale musím se zeptat Minnie.

ANO – Je pro Vás tato odměna dostatečná?

Určitě, je to v pořádku všechno. Já nic nečekám.

S jakými názory na ČKMPCHVD jste se setkal/a?

Jako s žádnými. No, lidé to moc nekomentují. V momentě, kdy se tady sejde dvacet prasat a víc a lidi chodí okolo, tak to sem tam někdo okomentuje, ale nic extrémního.

Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?

No, smějí se.

Setkal/a jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo s jiným nepřátelským chováním?

To ne, to není posměch, to je spíše jako... to není jako negativní. Nepřátelské chování ne. Akorát spousta dotazů, kdy už půjde na pekáč.

Setkal/a jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?

Jo, jo, setkal. Prodali mi velkou svini místo malého prasátka.

ANO – Snažil/a jste se tento problém nějak řešit? Jak?

Nemám na to čas.

Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?

To musí vědět klub a policie, já fakt nevím.

Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?

Já nevím, asi by to chtělo vyhledat ty... já nevím, jak se postupuje doted'. Asi vyhledat v první řadě ty, kteří to prodávají, aby od toho upustili. Ale to už se asi děje, že jo.

Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?

Tak jako je. Jako kdo by ty informace chtěl a kdo si to chce pořídit, tak ať si to vyhledá nebo ať třeba kontaktuje někoho, kdo to má. Já jsem nikoho nekontaktoval, já jsem nevěděl, takže je chyba na mé straně.

Příloha č. 7: Rozhovor č. 6 – Helena N.

Kolik je Vám let?

48.

Jaké je místo Vašeho bydliště?

Vršovice (Praha).

Jaké je Vaše vzdělání?

Vysokoškolské.

Jaké máte zaměstnání?

Žádné. Oborů bylo několik. Naposledy manažerka španělské gastrofirmy.

Jak dlouho máte prasátko?

Dva roky.

Kolik máte prasátek?

Jenom jedno.

Máte ještě jiná zvířata?

U mě s prasátkem ne, ale prasátko vyrůstalo u maminky, kde mělo tři kočky a dva pejsky

Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat?

Naprosto. Ve všem. Zcela určitě a jednoznačně, a to z několika mnoha důvodů. Jednak kočky a pejsci, všechna zvířátka jsou strašně fajn, ale to prase tím, že ho vlastně my máme neustále spojené spíš s tím chlívem a jídlem, tak vás dostane při poznání do kolen ta jeho neuvěřitelná osobnost. A to, jak jsou nám strašně moc podobní. To prase ví přesně, co chce a ví zrovna přesně, co nechce, a když prase něco nechce, tak to prostě neudělá a vy se můžete stavět na hlavu. Neznám zvíře, které by bylo člověku tak oddané, teď mluvím teda za své prase, nikdy mi nebylo zvíře tak oddané jako je to prase, ale zároveň si se mnou nikdy zvíře nedělalo to, co chce, zrovna tak, jako to dokáže to prasátko. Jo, tam je to prostě na zcela rovnocenném stupni, kdy on Vás bere jako sobě rovného a je spravedlivý, takže on když pokouše někoho jiného, tak zrovna tak pokouše i Vás a on to neřeší, protože v jeho očích jste si to zrovna zasloužila. Všechno, jak trhá, ničí, to prostě když to dělá, tak to dělat bude, tam se asi snažit si myslet, že by se to někdy změnilo, je asi nesmysl. Ale říkám, přesto Vás dostane tím, jak dokáže být oddaný a zlatý. Je to všechno jiné, než je pes a kočka. Takže prase je úžasné. No a Winston Churchill, sám nejspíš majitel prasátka nebo velký znalec prasátek, řekl, že pejsek se na svého pána dívá vzhůru jako na Boha, kočka, ta se na něj dívá dolů, dá se říci jako „na blba“, jenom

prasátko se na něj dívá jako na rovného s rovným a to myslím si kdokoli z nás majitelů prasátka může kdykoli plně odsouhlasit, prostě podepsat.

S jakým očekáváním jste si pořídil/a prasátko?

Že bude malé, bude málo vážit, nebude ničit a budu s ním moci i cestovat a když bude nejhůře, bude chodit na kočičí bednu. Což v zásadě jako malé sele chodil na kočičí bednu, ale potom bylo nejrozzumnější ho venčit a dneska místo chtěné čivavy mám vlkodava.

Naplnilo se toto očekávání?

Absolutně nikoliv.

Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?

O část přátel jsem přišla, jednak že je prase na návštěvu nepustí, jednak se ho bojí, jednak se s ním nedá cestovat na návštěvy. Rodina nás taky nemusí, protože on nemusí rodinu.

Kde jste se dozvěděl/a o ČKMPCHVD? Oslovil jste klub nebo jste byl/a osloven/a Vy klubem?

Patřím mezi zakládající členy.

Kdy jste se stal/a členem ČKMPCHVD o. s.?

Okamžitě po založení. Jak dlouho? Rok a půl, dva. Plus mínus, já nevím, jak dlouho je to založené už si nevzpomenu. No, prostě od začátku. Sešly jsme se s Martinou od Karkulky a Věrou od Boženky (*pozn. zakladatelky klubu*) ještě v době, kdy nebyl klub a vlastně potažmo to byla i moje idea, když i pejskaři a kočičáři mají své kluby, proč ho nemáme i my a na to konto – ano, že to tak je vlastně pravda a ony měly v podstatě také stejný nápad.

Jakou práci pro ČKMPCHVD vykonáváte?

Logistika, nápady a doladování nápadů. Teď budeme mít sraz takže například nám odpadla jedna televize s natáčením, protože se zrušil pořad Máte mě s panem Vydrou, tak jsem řekla, že by bylo dobré poslat naši oficiální pozvánku časopisům, jako je třeba Reflex nebo časopis Kraus nebo i jiná média, která eventuelně by mohla mít zájem o reportáž ze srazu, už třetího, s prasátkem. A tak se stalo.

Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?

Já to nemám jako práci, nýbrž jako zájem nebo koníček a nedá se to počítat na hodiny.

Co očekáváte od ČKMPCHVD?

Jednak že se konečně změní legislativní status toho prasátka, které je chované v bytě jako tedy mazal a jednak, že vejde ve známost skutečná pravda o tom, co chov toho prasátka ve skutečnosti obnáší.

Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD prospěšný?

Jak jsem řekla v původní otázce, mezi lidmi obecně by se měla dostat pravda, že chov prasátka není jednoduchá legrace. Není to pes, není to kočka. Lidé si myslí, jak je to úžasné a strašně in mít doma prasátko a bez uvažování, bez zjišťování si informací jdou a to prase si pořídí. Okamžitě se stávají nešťastní jak oni tak to zvíře v 90%. Takže skutečně, aby lidi věděli o čem to je, jak to je, byli informovaní a pak děj se vůle boží a my s tím prasátkem, jak budeme moci, pomůžeme.

Uveďte důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD?

Jak jsem řekla, to nemám jako práci, spíše je to můj osobní zájem, protože patřím k těm, kteří byli podvedení stran prasátka a nechci, aby se to někdy někomu stalo znovu a bylo hlavně nešťastné potom následovně to prase, protože ne každý je ochotný si to prase, které vyroste do těch 80 možná 100 kil a zdevastuje byt a nemá rádo návštěvy, nechat. A to zvíře si to nezaslouží, protože ono si nás nevybralo, my jsme si pořizovali jeho, takže proto to dělám.

Prožil/a jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD?

Několik mnoho.

Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD Vám osobně?

Pocit možného zadostiučinění, že se povedlo lidem trochu dát rozum do hlavy stran prasat, i když to je pojem relativní, protože si stejně každý myslí, že jemu se to stát nemůže, jeho prase nevyroste, jeho prase bude hodné, ale ten pocit tam pořád zůstává, že snad někdo by se mohl nechat ovlivnit a skutečně si možná lehkovážnou koupi včas rozmyslet.

Dostáváte od ČKMPCHVD nějakou odměnu (drobné dárky, náhrady spojené s činností)?

My si předáváme dárky, když je třeba besídka, to jsou v podstatě osobní dárky nebo potom je možno koupit si třeba klubový šáteček pro prase, ale jako vyloženě dárky nebo odměna ne.

ANO – Je pro Vás tato odměna dostatečná?

Ano, absolutně žádná odměna ani finance. My jsme zájmový spolek občanský, nic víc, nic míň, těch financí je tam strašně málo, z toho se hradí důležité věci stran vakcinace, atd., takže to není na tomhle stavěné.

S jakými názory na ČKMPCHVD jste se setkal/a?

Dá se říci, že obecně pozitivní názory. A když se někdo tváří jako, že to snad není pravda, že by prasečkáři měli svůj spolek, tak právě říkám, každý fretkař, kočičář či pejskař ten svůj klub má, tak proč bychom ho nemohli mít my, co máme prasátko.

Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?

Padesát na padesát. Padesát velmi negativních až vulgárních, sprostý a urážlivý a padesát jsou nadšený opravdu velmi, velmi pozitivní a překvapené v každém případě.

Setkal/a jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo s jiným nepřátelským chováním?

Často.

Setkal/a jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?

Samozřejmě.

ANO – V čem toto podvodné jednání spočívalo?

Chovatelka, předpokládám, že ji nemohu jmenovat, mi tvrdila, že se jedná o americkou rasu Royal Dandie, která v dospělosti, to znamená okolo toho třetího roku života, bude vážit maximálně 10 – 12 kilo když ho překrmím, kly mu nevyrostou, rýt - neryje, ničit - neničí, venčit - není nutno, a to všechno není pravda.

ANO – Snažil/a jste se tento problém nějak řešit? Jak?

Spojila jsem se nejenom s dalšími majiteli údajných Royal dandie, ale hlavně s americkou chovatelkou skutečných Royal dandie, které jsem poslala fotky, napsala jsem jí mail a vlastně jsme v korespondenčním mailovém styku dodnes a od ní tedy vím, že skutečně nikdo z nás nemá rasu Royal dandie a ani mít nemůže z jednoho prostého důvodu a to, že ona své prasátka (holky, kluky) prodává pouze čipované, kastované a to pouze po území Spojených států a části Kanady. Neexistuje v Evropě chovný pár a nikdo z chovatelů z Evropy si od ní žádná chovná prasata nikdy do Evropy nepřivezl.

Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?

Bohužel ne, ale může spolupracovat a upozornit.

Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?

Stejně tak jako když já vám prodám auto, kdy vám budu tvrdit, že je nové a prodám vám vlastně třeba jenom opravené nějaké staré. Prostě tak, jako by to byl jakýkoli jiný podvod na věci, kdy já na tom vlastně těžím. Jestliže to prase, protože jde o prase v podstatě vietnamské možná střížené divočákem, takže jeho hodnota jako kastovaného kanečka je okolo 500, maximálně tisíc korun. Paní si za ně bere deset tisíc, máme případ, kde si řekla i o dvacet tisíc s manželem. Takže když si spočítáte kolik selat do roka od těch všech prasátek, kolik teda prodala, kolik vydělala, pak je to jeden jediný obrovský podvod s tím navíc, že lže. Ona lže ve všem, co vám řekne. Už to, že prase nevyroste, praseti kly nerostou. Sama můžete vidět, jak krásně vyrostl, jak mu rostou kly, jak vypadá byt a nakonec sama jste viděla i korespondenci

s americkou chovatelkou. Případ má Praha 4 policie, no ale ti to brali myslím si pouze jako zábavnou záležitost, protože se na vyšetřování prachšprostě vykašlali a já přemýšlím o tom, že celou věc předám inspekci.

Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?

Stále málo.

Příloha č. 8: Rozhovor č. 7 – Markéta H.

Kolik je Vám let?

29.

Jaké je místo Vašeho bydliště?

Kladno.

Jaké je Vaše vzdělání?

Středoškolské s maturitou.

Jaké máte zaměstnání?

Momentálně žádné. Dříve v kanceláři.

Jak dlouho máte prasátko?

Tři roky.

Kolik máte prasátek?

Momentálně jedno.

Máte ještě jiná zvířata?

Ne.

Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat?

Určitě. Určitě se to liší v přístupu k tomu prasátku, zvířátku.

S jakým očekáváním jste si pořídil/a prasátko?

Tak já jsem prasátko dostala k narozeninám a v podstatě očekávání bylo takové, že v podstatě jsem nic nečekala, jenom jsem prostě měla roztomilé, malinké zvířátko doma. Určitě jsem čekala, že bude takhle malinké pořád.

Naplnilo se toto očekávání?

Ne, bohužel.

Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?

No, je to tak půl na půl. Rodina reaguje tak, že prasátko nemá ráda a přátelé ty v podstatě jsou nadšení, že mají někoho známého, kdo má takové zvířátko (*smích*).

Kde jste se dozvěděl/a o ČKMPCHVD? Oslovil jste klub nebo jste byl/a osloven/a Vy klubem?

Na internetu. My jsme kontaktovali klub.

Kdy jste se stal/a členem ČKMPCHVD o. s.?

Členkou jsem se stala v podstatě před dvěma lety.

Jakou práci pro ČKMPCHVD vykonáváte?

Nepomáháme, já mám pocit, že ne. Samozřejmě, když nás požádají o nějakou pomoc, tak to je samozřejmé. Navštěvování ostatních prasátek, aby se nenudila (*smích*).

Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?

To bylo tak náhodné, že to se ani nedá říci, kolik hodin měsíčně.

Co očekáváte od ČKMPCHVD?

Určitě očekávám, že si jich lidí všimnou, a že když si bude někdo chtít pořídit to prasátko, tak že si dá na hodně věcí pozor.

Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD prospěšný?

Určitě jak pro stávající členy, tak pro nové. Určitě tím, že dokáží poradit, dokáží upozornit na určité věci, které normální lidé netuší, že se mohou vůbec stát, když máte prasátko a určitě vám hodně pomůžou, když máte nějaký problém.

Uveďte důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD?

Tam hodně hrálo roli to, že my jsme si mysleli, že jsme jediný na světě s prasátkem, a zjistili jsme, že to tak není, že je jich více těch lidí, obzvláště i v České republice. V podstatě to je asi vše.

Prožil/a jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD?

No, není to až tak motivující, ale prožili jsme to, že my třeba máme problém s nastupováním do auta. A je to sice primitivní věc, když se to řekne nastupování do auta, ale s tím prasátkem to prostě nejde, obzvláště když vás teda přeroste a nemůžete ho zvednout a donutit, protože jsou hrozně tvrdohlavá.

Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD Vám osobně?

Určitě kamarády.

Dostáváte od ČKMPCHVD nějakou odměnu (drobné dárky, náhrady spojené s činností)?

Spíš prasátka dostávají dárky.

ANO – Je pro Vás tato odměna dostatečná?

Finance ne, já jsem ráda i za to málo, a kdyby to nebylo nic, tak se nic neděje.

S jakými názory na ČKMPCHVD jste se setkal/a?

S pozitivními. Kdo přišel s klubem do kontaktu nebo prostě zjistil, že ten klub existuje, tak byl určitě překvapený a byl rád, obzvláště když zjistil, co se všechno může dozvědět a tak dále.

Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?

No, ty jsou také hodně různé. Většinou teda jsem se tady na Kladně, jelikož to není tak velké město, tak jsme se setkali s reakcemi negativníma, protože prasátko je bráno jako hospodářské zvíře a každý ho vidí na pekáči, když to tak řeknu. Takže jsou tady i zlí lidé.

Setkal/a jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo s jiným nepřátelským chováním?

Určitě.

Setkal/a jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?

Ano, setkala.

ANO – V čem toto podvodné jednání spočívalo?

Spočívalo to v tom, že nám bylo přislíbeno, že prasátko bude opravdu velmi malinké, což se konalo možná tak první tři měsíce a prasátko přerostlo tu váhu, kterou my jsme měli slíbenou, takže v tomhle asi. A vlastně ty lidi, když jsme je kontaktovali, že se vlastně něco děje, že nám prasátko hodně roste, tak se od toho distancovali a řekli, že jí snad překrmujeme nebo něco takového.

ANO – Snažil/a jste se tento problém nějak řešit? Jak?

Řešili jsme to s chovateli, a jelikož vlastně to bylo teda trochu později, to bylo, až když jsme vstoupili do toho klubu, tak jsem zjistila, že nejsme jediní, kdo tak dopadli a řešit přes policii se to asi podle mě moc nedá.

Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?

To si myslím, že ne.

Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?

Já si myslím, že třeba konkrétně klub vůči tomu dělá hodně, aby nedocházelo k takovýmto podvodům, že dejme tomu kontaktuje lidi, kteří mají inzeráty na nová prasátka jako na malá prasátka, ptá se jich a eventuálně je i navštíví, mám pocit, vidí, co prodávají, nebo vidí rodiče. A v podstatě když chce někdo koupit to nové prasátko, tak může kontaktovat klub, aby jim poradili tak si myslím, že jim doporučí chovatele, který tedy jim přislíbí dejme tomu trochu menší velikost.

Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?

Ještě pořád ne.

Příloha č. 9: Rozhovor č. 8 – Milan Š.

Kolik je Vám let?

31.

Jaké je místo Vašeho bydliště?

Kladno

Jaké je Vaše vzdělání?

Vyučen.

Jaké máte zaměstnání?

Řidič.

Jak dlouho máte prasátko?

Tři roky.

Kolik máte prasátek?

Jedno.

Máte ještě jiná zvířata?

Ne.

Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat?

Určitě. V podstatě ve všem. Pejsek je pejsek, prasátko je prasátko. Určitě je rozdíl v povaze.

S jakým očekáváním jste si pořídil/a prasátko?

S tím, že zpříjemní člověku život a že to vlastně bude radost i z toho zvířátka.

Naplnilo se toto očekávání?

Naplnilo, mnohonásobně.

Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?

Rodina negativně, přátelé smíšeně. Spíš jako nechápou, nebo prostě nedokáží pochopit, o co tam jde.

Kde jste se dozvěděl/a o ČKMPCHVD? Oslovil jste klub nebo jste byl/a osloven/a Vy klubem?

Z internetu. Kontaktoval jsem klub.

Kdy jste se stal/a členem ČKMPCHVD o. s.?

Dva roky.

Jakou práci pro ČKMPCHVD vykonáváte?

No, v podstatě video, jako prostě z akcí dělat videa.

Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?

Nárazově, ale dost.

Co očekáváte od ČKMPCHVD?

Určitě informace. A prostě aby se rozšířilo, že to není žádný zločin, nebo prostě něco v tom slova smyslu, chovat prasátko.

Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD prospěšný?

Důležitý je vlastně i pro majitele nebo pro chovatele těch prasátek a i pro veřejnost, pro okolí.

Uveďte důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD?

Tak je to to, že máme čuníka doma a prostě jsou tam fajn lidé, prostě je to jako jedna velká parta.

Prožil/a jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD?

Určitě no.

Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD Vám osobně?

Tak jako určitě potěšení a v podstatě je to i jako pomoc těm ostatním lidem.

Dostáváte od ČKMPCHVD nějakou odměnu (drobné dárky, náhrady spojené s činností)?

Ne (*udiveně*).

NE – Potěšilo by Vás dostávat nějakou odměnu?

Ne, tak to je prostě klub prasátek a je to zbytečný. Nic neočekávám.

S jakými názory na ČKMPCHVD jste se setkal/a?

S negativními i pozitivními.

Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?

Rozporuplné prostě. Takové zmatečné, někdo to chápe, někdo to nechápe. Někdo si myslí, že to máme na pekáč.

Setkal/a jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo s jiným nepřátelským chováním?

No, to určitě.

Setkal/a jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?

To stoprocentně.

ANO – V čem toto podvodné jednání spočívalo?

V jedné velké lži. Co se týká původu prasátka, co se týká váhy prasátka, co se týká výchovy prasátka, prostě všechno jedna velká lež od A až prostě po Z.

ANO – Snažil/a jste se tento problém nějak řešit? Jak?

Tak jako určitě díky klubu a v podstatě se to řeší neustále, už asi tak rok.

Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?

Tak jako policie asi ne, státu také ne, ale může do toho dost prostě zasáhnout. Může do toho zasáhnout jak informovaností, tak tím, že se to rozšíří a že nebude docházet k takovýmto lžím, co se týká prodeje toho prasátka.

Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?

Určitě by se to mělo řešit nějakou registrací chovatelů, aby noví zájemci o prasátka měli jistotu a plné informace, že prostě to prasátko nebude mít osm kilo, že nebude prostě jako hrneček velké, takže tohle prostě nějakou registrací.

Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?

To si myslím, že ještě není.

Příloha č. 10: Rozhovor č. 9 – Alena K.

Kolik je Vám let

Je mi 53 let.

Jaké je místo Vašeho bydliště?

Praha 9, Satalice.

Jaké je Vaše vzdělání?

Střední odborné.

Jaké máte zaměstnání?

Já jsem v invalidním důchodu.

Jak dlouho máte prasátko?

Šestým rokem už.

Kolik máte prasátek?

Jedno prasátko.

Máte ještě jiná zvířata?

Mám další 4 kočky a 2 pejsky.

Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat?

Naprosto. Konkrétně asi nikdy nebude poslouchat jako pejsek, konkrétně celková manipulace s prasátkem je úplně jiná, takže dá se samozřejmě naučit, možná i nějaký výcvik se u něj dá udělat, ale určitě ne jako pes.

S jakým očekáváním jste si pořídil/a prasátko?

No, myslela jsem si, že to bude stejné jako pejsek, bohužel tedy samozřejmě že není. Ale nicméně zase mě překvapilo prasátko jinými vlastnostmi, než má pejsek. Svou paličatostí a zase umí spoustu jiných věcí než pejsek.

Naplnilo se toto očekávání?

Já si myslím, že jo, že jsem našla zase jiné vlastnosti, než má ten pejsek, které jsou okouzlující. I tedy záporné, i kladné.

Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?

Já bych řekla, že teď už je to všechno v pořádku. Tak moje rodina, protože všichni milujeme u nás doma zvířátka, celá rodina, manžel sice byl trochu v rozpacích a dost dlouho to nemohl skousnout. A tam, kde já bydlím, tak tam už mě všichni znají, takže asi si myslí, že jsem trochu praštěná.

Kde jste se dozvěděl/a o ČKMPCHVD? Oslovil/a jste klub nebo jste byl/a osloven/a Vy klubem?

Já jsem klub zakládala spolu s Martinou Katzerovou a Věrou Dostrašilovou jsme ho zakládaly.

Kdy jste se stal/a členem ČKMPCHVD o. s.?

No, 3 roky (???)

Jakou práci pro ČKMPCHVD vykonáváte?

My to nemáme úplně rozdělené, ale výhradně co dělám jenom já tak je účetnictví, veškeré účetnictví, veškeré doklady, s bankou, posílám platby, vyřizuji faktury a samozřejmě dělám to, co je potřeba. Děláme to tak, že kdo má čas, tak dělá to, co je potřeba. Vozím krmivo, rozvážím, komunikuji s lidmi, když mají nějaký problém s prasátkem, tak mi volají, chodím na srazy s veterinářem, chodím na schůzky, abychom mohli poskytnout našim členům prostě dobré rady, protože těch informací o prasátkách tady vůbec žádné nejsou.

Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?

Já jí věnuji každý den. Každý den se tomu věnuji, ať už do banky, prostě každý den ať už s někým mluvím nebo dohadujeme teď třeba „Sedmihorky“, takže telefonicky jsme stále s Martinou Katzerovou a Věrou Dostrašilovou jsme denně v kontaktu.

Co očekáváte od ČKMPCHVD?

No, vlastně ten klub vzniknul proto, abychom mohli informovat vůbec lidi, že to prasátko je opravdu složitější než pes a že to skýtá takové problémy, když třeba žije v bytě, tak abychom mohli dobře informovat lidi, aby zvážili, jestli si můžou prasátko koupit nebo ne, jestli na to mají vhodné podmínky. Potom se stává, že chovatelé podvádějí, že inzerují prasátka pětikilová, samozřejmě, že to je naprostý nesmysl. Takže chceme informovat veřejnost o tom a chceme tímto zabránit, aby se prasátka potom někde potulovala, aby je lidi vyhazovali třeba volně do přírody, kde oni nepřežijí.

Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD prospěšný?

Já si myslím, tak pro všechny členy určitě, protože tam získají informace, co se týče veterinární péče, očkování, nemocí. No a potom tedy pro širokou veřejnost, aby každý, kdo si bude chtít prasátko koupit tak to může zvážit, protože může jít na naše stránky, kde si přečte ta úskalí a může to potom zvážit.

Uveďte důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD?

No, důvody - hlavně šlo o to, že já mám prasinku téměř šestiletou a v roce a půl mi skoro ukousla prst. Takže já jsem hlavně chtěla upozornit na to, že mohou být prasátka i agresivní a

že opravdu ta výchova je hrozně důležitá a nesmí se zanedbat. Vlastně to mě vedlo úplně jako první. Protože potom, když máte bydlet v garsonce s agresivním prasátkem, je to opravdu hodně složité.

Prožil/a jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD?

No, já jí prožívám tu situaci neustále, protože jsem musela udělat opatření, protože mám děti a přesto, že se prasinka už dneska uklidnila, Jolinka, že celkem už je hodná, ale samozřejmě já už jí nedůvěřuji a mám strach, kdyby se něco... Takže jsem udělala opatření a neustále je – když jdou psi ven, tak nesmí ona (*prasátko*) ven. Prostě neustále to musím doma takhle hlídat.

Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD Vám osobně?

Ne, zisk žádný mi to nepřináší, možná tak uspokojení, že jsme třeba někomu pomohli.

Dostáváte od ČKMPCHVD nějakou odměnu (drobné dárky, náhrady spojené s činností)?

Ne. (*rezolutně*)

NE – Potěšilo by Vás dostávat nějakou odměnu?

Ne. (*opět rezolutně*) Naopak bych řekla, že občas tam spíš peníze dávám. (*Smích*)

S jakými názory na ČKMPCHVD jste se setkal/a?

Když o tom mluvíte s chytrým člověkem, tak celkem těch neziskových organizací na podporu zvířátek je tady spousta a když se bavíte s někým hloupým, tak si prostě poklepe někdo na čelo, že už je i klub prasat, ale ono opravdu už ta prasátka jsou tady tak rozmohlá, že už to myslím za chvíli nikoho ani nepřekvapí, když uvidí prasátko jít po ulici.

Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?

Jak kdy. Někdo si poklepe na hlavu, někdo se zasměje, někdo řekne – ježiš, to je fantastické. Řekla bych, že je to tak půl na půl.

Setkal/a jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo s jiným nepřátelským chováním?

Ano, setkala. Jistá dáma mi řekla, že jak můžu s něčím tak hnusným a špinavým chodit na procházku.

Setkal/a jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?

Já ne, já samozřejmě ne, protože já jsem viděla maminku, tatínka a naštěstí můj chovatel mi nikdy netvrdil, že bude mít 20 kilo a pro mě to ani není podstatné, protože mám tedy zahradu a mám dostatek prostoru to prasátko mít. Ale samozřejmě v klubu máme 90%, tam je 90% členů, kteří se setkali s podvodným jednáním od chovatele.

Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?

To Vám neřeknu. Klub nevím, my můžeme ty lidi informovat a můžeme chodit do televize, můžeme do časopisů, ne proto teda, abychom se chtěli někde předvést, ale proto, abychom informovali veřejnost o tom, že ty podvody se dějí, ale myslím, že asi tak, abychom mohli suplovat úlohu policie, to asi nemůžeme, můžeme spolupracovat a můžeme určitě, kdyby došlo i k soudu, myslím si, že bychom i mohli jako svědci, mohli bychom možná pomoci, ale určitě to nevyřešíme jenom my.

Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?

Já si myslím, že v první řadě by si měl každý při koupi prasátka udělat smlouvu, podepsanou, měl by si prověřit toho chovatele. Možná, že právě by měl jít i do našeho klubu a poradit se s námi, protože určitě už my i víme o chovatelích, kteří jsou solidní a kteří určitě nenabízí prasátko ve velikosti čivavy.

Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?

Není, není. Tady je to pořád jenom v plenkách. Není, ale jak říkám, dneska je internet a celkem si myslím, že když si někdo dá miniprasátko do vyhledávače, tak určitě se mu tam zobrazí naše organizace. Před založením klubu nebyly žádné informace. Já když jsem si pořizovala prase, já se o prasátka zajímám asi 25 let a volala jsem všude možné, komunikovala jsem s Německem, protože mě to zajímalo. Určitě tady nebyly žádné informace.

Příloha č. 11: Rozhovor č. 10 – Martina K.

Kolik je Vám let?

42

Jaké je místo Vašeho bydliště?

Díky našemu prasátku teď už okres Příbram, ale dřív Praha.

Jaké je Vaše vzdělání?

Úplně střední odborné.

Jaké máte zaměstnání?

Jsem soukromý podnikatel.

Jak dlouho máte prasátko?

Sedmý rok.

Kolik máte prasátek?

Jedno

Máte ještě jiná zvířata?

Pečujeme o zatoulané kočky, celkem dvě, teď čtyři, protože se nám ještě narodila koťata.

Je chov prasátka odlišný od chovu jiných zvířat?

Stoprocentně. Prase je úplně jiný živočišný druh, takže soužití s prasátkem vyžaduje určitá specifika jiná než u psů, koček, koní, já nevím, co se ještě chová doma, takže určitě je odlišný.

S jakým očekáváním jste si pořídil/a prasátko?

My jsme si pořizovali prasátko proto, že manžel má alergie na kůži domácích zvířat koňskou, kočičí, psí, takže pro nás to byl ekvivalent za psa.

Jak reaguje Vaše rodina a přátelé na to, že chováte prasátko?

Tak naše prasátko je členem naší rodiny a všichni ho tak akceptují, dokonce bych řekla, že v hierarchii rodinné je na prvních místech a všichni rádi to akceptují, takže nemáme negativní zkušenosti. Přátele máme vlastně už jenom ty, co mají doma také prasátko (*smích*) nebo mají prasátka rádi, takže v pořádku, nemáme s tím problém.

Kde jste se dozvěděl/a o ČKMPCHVD? Oslovil/a jste klub nebo jste byl/a osloven/a Vy klubem?

Tak protože jsem jedním ze zakládajících členů, tak my jsme to vymysleli a myslím, že jsme udělali dobře.

Kdy jste se stal/a členem ČKMPCHVD (Český klub majitelů prasátek chovaných v domácnosti)?

Ano, stala jsem se hned členkou.

Jakou práci pro ČKMPCHVD vykonáváte?

Kromě účetnictví, které pro nás dělá kolegyně Alenka Klímová, tak vlastně všechno ostatní: jednání s úřady, s veterináři a hlavně teda se členy, protože myslím si, že hlavním důrazem by mělo být kontakt se členy a pomoc při jejich obtížných situacích prasečích.

Kolik hodin měsíčně této práci věnujete?

Teď rychle nemohu spočítat, kolik má měsíc hodin, protože 24 hodin denně (*smích*).

Co očekáváte od ČKMPCHVD?

Očekávám a doufám, že se nám jednou splní, abychom docílili toho, o co od začátku bojujeme, a to je na úrovni Evropské unie vyčlenění našich prasátek ze zvířat hospodářských, začlenění do zvířat v zájmovém chovu a hlavně v současné době, protože je velmi neutěšená situace s promořeností Aujeszkyho chorobou u divokých prasat, tak získání výjimky ze zákazu vakcinace pro naše prasátka.

Čím a pro koho je podle Vás ČKMPCHVD prospěšný?

Já si myslím, že je důležitý pro každého, kdo si pořídí prasátko jako domácího mazlíčka, protože bohužel od všech chovatelů se dozví jenom polopravdy, jestli ne tedy lži a je potřeba, aby měli někoho, kdo ty zkušenosti s prasátkem má a mohl toho případného majitele uvést do obrazu, aby věděl, do čeho jde.

Uveďte důvody, které Vás vedly k zapojení se do práce v ČKMPCHVD?

Vlastně úplně prvotním impulzem pro naše sdružení bylo to, že spousta chovatelů prodávala prasátka s tím, že z legislativních důvodů prasátko doma bude stejné jako pes doma, což se záhy ukázalo, že je všechno úplně jinak a my jsme se vlastně hlavně se zorganizovali, proto, abychom se pokusily alespoň upravit legislativu a aby prostě jsme z našich prasátek udělali prasátka v zájmovém chovu a stejně k nim přistupovaly i úřady.

Prožil/a jste s prasátkem nějakou obtížnou situaci, která Vás motivovala k práci pro ČKMPCHVD?

Já mám konkrétně strašně hodné prasátko, jak se záhy ukázalo, to jsem samozřejmě nevěděla, ale dneska, když už je nás skoro sto a vidím ty potíže, které mají jiní členové, tak já konkrétně – Karkulka splnila naše očekávání, sice nemá 10 kilo, jak si myslel chovatel, že bude mít, má 103 kg, ale nám to zase až tak nevadí, nám na hmotnosti nezáleží, ale jak už jsem řekla, je výjimečně hodná, takže s ní problémy nejsou, ale bohužel ty problémy vidím u ostatních členů, bohužel u většiny.

Jaký prospěch přináší práce pro ČKMPCHVD Vám osobně?

Prospěch žádný, akorát nás to stojí spoustu rodinných peněz (*smích*), ale naplňuje mě to, že děláme celá rodiny, my pracujeme pro klub celá rodina, takže naplňuje nás to, že vidíme, že se dějí určité změny k lepšímu a to je pro nás důležité.

Dostáváte od ČKMPCHVD nějakou odměnu (drobné dárky, náhrady spojené s činností)?

Odměnu od klubu věcnou ani finanční nedostáváme, naopak neustále do klubu peníze cpeme, ale nám to nevadí, my máme rádi prasátka, takže zatím to jde, až to nepůjde, tak je tam cpát nebudeme.

NE – Potěšilo by Vás dostávat nějakou odměnu?

My bychom jí zpátky vrátili zase do klubu, takže ne, proto to neděláme.

S jakými názory na ČKMPCHVD jste se setkal/a?

U veřejnosti musím říci, že s kladnými, ale samozřejmě dostali se ke mně negativní názory od chovatelů, protože samozřejmě pro ně je klub velmi nepohodlný, protože říká pravdu a píšeme články do odborných časopisů a vystupujeme v televizi, čímž jim velmi narušujeme jejich „prodejeschopnost“.

Jaké jsou reakce okolí na skutečnost, že doma chováte prasátko?

Samozřejmě jako asi každý z klubu se setkal i s negativními reakcemi, tak musím říci, že většinou jsou reakce pozitivní a teda hlavně jak říkám, Karkulku zná spoustu lidí z televizních obrazovek, tak naopak je pro ně zajímavá, takže s negativními se většinou nesetkáváme.

Setkal/a jste se ohledně chovu prasátka s posměchem nebo s jiným nepřátelským chováním?

S posměchem ne, spíš zažíváme humorné historky, když Karkulka vyleze v Prachovských skalách Císařskou stezkou nahoru na vyhlídku a má na sobě kšíry a na tom obrovské světýlko a otec od rodiny brání svoji rodinu, dívající se na skály a křičí: „*Pozor divočák, zachovejte klid.*“ Tak to jsou takové spíš legrace.

Setkal/a jste se při koupi prasátka s podvodným jednáním chovatele?

Já osobně ne, ale protože znám ty historie těch vlastně všech našich členů, takže musím říci, že bohužel podvodných chovatelů je 90%.

Myslíte, že práce ČKMPCHVD může nahradit úlohu státních orgánů (policie) v problému podvodných chovatelů prasátek?

Určitě rozhodně nemůže, ani si to nedovedu představit legislativně, jak by to šlo ani do budoucna. To si myslím, že rozhodně nelze. Já si myslím, že až zas tak úplně, když nedojde k týrání zvířat, policie nemá s tím nic společného. Myslím si, že samozřejmě by klub mohl

dávat podněty k státní veterinární správě k prošetření různých situací u chovatelů, ale to je zase taková zapeklitá situace, protože většina chovatelů nemá registrované hospodářství, tudíž mají doma zvířata neznámého původu a příslušný inspektor krajské veterinární správy, který přijde vykonat kontrolu, by opravdu ze své pozice, své funkce mohl i v tom nejfatálnějším případě vydat příkaz k utracení těch zvířat, takže je to vlastně takové kontraproduktivní, takže jsme zatím nikdy žádný podnět nedali. Ač bychom asi u minimálně dvou případů měli.

Jak by se podle Vás mělo postupovat při řešení problému podvodů chovatelů prasátek?

Já si myslím, že je to občanskoprávní záležitost a že by si to měl teda řešit každý chovatel, teda každý majitel prasátka s tím konkrétním chovatelem sám.

Je podle Vás již dostatek informací o problematice chovu prasátek pro veřejnost a případné zájemce o prasátko?

Já si myslím, že informací je dost, protože mě velmi překvapuje a těší hlavně, že při zadání miniprasátka do všech možných vyhledávačů, tak odkaz na naše stránky vybíhá v prvních odkazech, takže už jsme překonali i inzeráty a tak dále, takže si myslím, že se o nás ví, ovšem problém je ten, že někteří nadšení zájemci o prasátko nechtějí slyšet to, co mi říkáme a chtějí slyšet to, co říkají ty chovatelé, protože nutně prasátko chtějí a potřebují a obrací se na nás až když už je bohužel pozdě.